

Giang Sơn Tổng Đế

Contents

Giang Sơn Tổng Đế	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Cậu Học Sinh Luôn Khiến Người Ta Đau Đầu	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Xuyên Qua	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Trèo Tường	10
5. Quyển 1 - Chương 5: Sơ Ngộ Triệu Thận	13
6. Quyển 1 - Chương 6: Sĩ Nhục	16
7. Quyển 1 - Chương 7: Đào Hồ	20
8. Quyển 1 - Chương 8: Chôn Cốt	23
9. Quyển 1 - Chương 9: Giao Tâm	26
10. Quyển 1 - Chương 10: Cung Đình	30
11. Quyển 1 - Chương 11: Quân Chúng Phá Hoại	33
12. Quyển 1 - Chương 12: Tốc Độ Của Tần Tể Tướng	37
13. Quyển 1 - Chương 13: Có Gì Hay Mà Đắc Ý?	40

Giang Sơn Tổng Đế

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, chủ công, đế thụ, 1×1, HEĐộ dài: 133 chương. Edit: SóiĐây là một chuyện xưa về quân thần liê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-tong-de>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

Đại Tổng, trừ tịch năm Thiệu Hưng thứ mười một, Lâm An.

Đông năm nay đặc biệt lạnh, ngay cả Lâm An luôn luôn ôn hòa cũng không ngoại lệ, toàn bộ kinh thành giống như bị một lớp màn đen che phủ, nhìn thế nào cũng không thể làm cho người ta sung sướng mà thở ra một hơi sáng khoái.

Bầu không khí kiểu này, từ khi Nhạc Phi bị bỏ tù cách đây ba tháng trước, đã bắt đầu bao phủ toàn bộ trong thành, cho đến hôm nay, gió lạnh càng thêm gào thét, giống như muốn cứng rắn biến Giang Nam ẩm áp trở thành sa mạc Tây Bắc vậy.

Lâm An, hoàng cung phía nam, còn một số cung điện vẫn chưa tu sửa hoàn tất, giờ khắc giao thừa, thợ thủ công đều đã về nhà đoàn viên, giàn giáo vẫn còn dựng đứng giữa không trung, trong đêm đen lại giống như răng nanh dã thú, không cẩn thận còn có thể nhìn nhầm thành một khuôn mặt dữ tợn.

Hoàng Đế Triệu Cấu đang ngồi trước thư án trong tấm các, bởi vì chiến sự liên miên, quốc khố trống rỗng, Hoàng Cung vẫn chưa xây dựng gì thêm, ngay cả nơi ở của Hoàng Đế cũng hết sức nhỏ hẹp, phía trước để làm việc, đằng sau để ngủ.

Trong điện đặt một giá nền bằng đồng, phía trên thấp hơn mười ngọn nến, ánh sáng từ nến phát ra chỉ có thể chiếu đến trên bàn Hoàng Đế, lại không thể chiếu đến đám ruồi bọ trong bóng tối.

Nghi thức trừ tà đã sớm qua, thời gian ăn khuya cũng chưa tới, Triệu Cấu cầm trong tay bút lông Hồ Châu, nhìn qua giấy Hoàng Quyên trải phẳng trước mặt, chậm chạp không hạ bút.

Đã là giao thừa, ban chết cho Nhạc Phi là một chuyện không thể kéo dài thêm được nữa, nếu như qua đêm nay, đã là mùa xuân, mùa xuân xử tử trăm trọng thần của một nước, thật sự là chuyện chẳng lành.

Nghĩ như vậy, Triệu Cấu hạ bút xuống thêm nửa tắc, rồi lại lần nữa lơ lửng trong không trung. Một tháng trước, ông phái người đến nước Kim, đưa ra yêu cầu trả lại mẹ ruột Vi thị, vào thời điểm đó, trong lời nói vẫn mang theo kiêu ngạo: Nếu không trả lại Thánh Cung, trăm không sợ xuất binh lần nữa.

Nhưng nếu như Nhạc Phi thật sự chết đi, chỉ sợ cả đời này mình cũng không có can đảm nói ra những lời như thế.

Triệu Cấu cảm thấy đau đầu, đặt bút xuống, đưa tay day day huyệt thái dương của mình.

Trước đó, ông vẫn chưa đem chuyện Nhạc Phi tách ra xử lý riêng với hai vị đại tướng.

Hai năm trước, Triệu Cấu bởi vì chuyện ba Đại tướng tay cầm trọng binh ở bên ngoài tự mình gây chiến nên đã tìm ra biện pháp để giải quyết —— Thu hồi binh quyền của ba người Hàn Thế Trung, Trương Tuấn, Nhạc Phi, triệu hồi cả ba về Lâm An, phong làm Xu mật sứ, khiến bọn họ chức cao nhưng không có quyền, kể từ đó, cũng sẽ không còn ai dám ngăn cản việc Tống – Kim nghị hòa. (*đàm phán hòa bình.)

Triệu Cấu nghĩ như vậy, cũng đã làm vậy. Tháng tư năm nay, ông đã thu hồi binh quyền của ba Đại tướng, coi như đã giải quyết xong một chuyện luôn dè dặt trong lòng.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, chờ cho ông đã thu hồi binh quyền của ba Đại tướng về, người Kim bỗng nhiên nói ra tám chữ: “Nếu muốn nghị hòa, phải giết Nhạc Phi”

Tám chữ này lại khiến cho Triệu Cấu cảm thấy đau đầu. Ông đã quyết tâm sẽ không tiến hành Bắc phạt, dĩ nhiên là muốn nghị hòa, nhưng phải giết chết Nhạc Phi..., điều này làm cho Triệu Cấu khó xử.

Từ tận đáy lòng, Triệu Cấu không hề muốn giết Nhạc Phi, người mà một tay mình đề bạt lên, trung thành tin cậy, hơn nữa lại có năng lực chiến đấu, cũng rất thức thời, so với Hàn Thế Trung, cái loại mà nhiều lần không nghe lời tự mình hành động thì tốt hơn rất nhiều, Huống hồ Nhạc Phi đã mất binh quyền, giết hẳn đi đối với mình cũng không có lợi gì.

Nhưng nếu không giết, chuyện nghị hòa, chẳng phải là sẽ bị ngấm nước nóng? Tống Triều vẫn phải chịu đựng đánh tiếp nữa sao?

Triệu Cấu do dự, ông biết rõ nước Kim cũng không muốn đánh nữa, lúc này nghị hòa, đúng là cơ hội tốt nhất!

Nhưng thật sự muốn giết chết vị Đại tướng trấn giữ biên cương? Thu hồi binh quyền, đem để đó không dùng không trả còn có thể nói là mưu sâu tính lớn của Đế vương, nhưng nếu như giết người, chỉ sợ cả trăm năm sau, thanh danh của mình sẽ rất khó nghe!

Cũng bởi vì Triệu Cấu do dự, việc này bị kéo dài ra đến ba tháng, làm huyên náo đến dân chúng, nên đành đâm lao phải theo lao.

Cũng đâm lao phải theo lao giống như Triệu Cấu còn có một người, lúc này, Tần Cối đang ở trong sương phòng của Đông Sương – phủ Tế tướng, mặt mày ủ dột.

Thời điểm Phu nhân Tần Cối – Vương thị đi vào phòng, thì nhìn thấy một cảnh tượng như thế này: Tần Cối năm mươi mốt, lông mày nhăn tít, buồn khổ không thôi, trên cái bàn trước mặt là một quả cam đã lột được một nửa.

Vương Thị thấy vậy cười hỏi: “Chuyện gì mà khiến lão gia ưu phiền? Tứ thái tử* đã bức bách Quan gia ký kết ‘vô cớ không được bãi Tướng’, cái vị trí Tể Tướng này của ông ngồi đến vững vàng, lại còn ở đây sầu khổ cái gì?”

(*Hình như là Kim Ngột Thuật)

Tần Cối lắc đầu nói: “Ồ đâu mà dễ như vậy? Nếu không diệt trừ Nhạc Phi, đảm bảo ngày nào đó Hoàng Thượng lại lần nữa phải dùng đến hắn, nếu quả thật xảy ra Bắc Phạt, dĩ nhiên chính là ngày ta bị chặt đầu!”

Tần Cối lo lắng không phải không có lý, lão sở dĩ có thể sớm ngồi lên cái chức Tể Tướng này, hoàn toàn là bởi vì Triệu Cấu không muốn chiến tranh, mới có thể lợi dụng cái chức quan ‘quan hệ mật thiết’ với người Kim này, nếu như vạn nhất một ngày kia bỗng nhiên thay đổi chủ ý muốn đánh, chính ông – một ‘Tể Tướng làm vui lòng người Kim’ chỉ sợ sẽ chấm dứt! Thật giống như mười năm trước – Mười năm trước, Tần Cối vừa từ nước Kim trở về Nam Tống, Triệu Cấu phong cho lão làm Tể Tướng, nhưng bởi vì thế lực phe chủ chiến* cường đại, thực lực các Đại Tướng hùng hậu, có thể đánh một trận với nước Kim, lão – Tể tướng chủ trương nghị hòa, không quá tám tháng đã bị bãi quan, bị vớt đến địa phương xa xôi ngay người suốt sáu năm. Cùng một chỗ tuyệt đối không thể vấp ngã lần thứ hai, chỉ cần quân Tống còn có thể tái chiến, chỉ cần Nhạc Phi còn sống, Tần Cối một ngày cũng ngủ không ngon!

(*Chủ chiến là muốn đánh lại người Kim, tiến hành Bắc Phạt.)

Vương Thị thấy Tần Cối thở dài, suy nghĩ một chút, nói: “Các người thật vô dụng, Nhạc Phi đã bị giam ở Đại Lý Tự bốn tháng rồi, ngay cả một cái tội cũng tìm không được? Lẽ nào Nhạc Phi hắn không phải người? Chỉ cần là người, tất nhiên là có thể tìm được tội danh!”

Tần Cối bị Vương Thị chế giễu, cảm thấy tức giận, nhưng cũng không dám làm gì, chỉ kiên nhẫn giải thích: “Tội trạng cũng tìm được hai rồi, nhưng mà cái đó cũng là do say rượu nói đôi ba lời oán thán mà thôi, chỉ có cái đó, vẫn không thể định tội!”

Vương Thị đặt mông ngồi xuống ghế, thấy bên cạnh có đĩa cam, liền lấy một quả ngồi lột, một bên ăn một bên chậm rãi nói: “Cho nên nói đàn ông mấy người đều là lũ vô dụng. Bộ phong trác ảnh* sao có thể được! Trên người Nhạc Phi tìm không được, vậy trên người của kẻ khác chưa chắc không có! Cho con hắn cái tội mưu phản, lẽ nào người làm cha như hắn có thể đào thoát?”

(* bộ phong trác ảnh, bắt bóng bắt gió: chỉ hành động dựa trên chuyện đồn thổi.)

Tần Cối thở dài một cái, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên mới sai người đi cáo trạng Nhạc Vân cùng Trương Hiến mưu phản. Mấy ngày trước đây, Hàn Thế Trung còn đến chất vấn, bị ta nói ‘không cần có’* đuổi về, nếu như còn mở hồ lô nói với ông ta tội danh mưu phản của Nhạc Phi, đừng nói là người ngoài châm biếm ta không có bản lĩnh, chỉ sợ ngay cả Thánh Thượng cũng trách ta làm việc không có lợi, không thể giao phó đại sự! Đáng hận nhất chính là ta dùng hết thủ đoạn, cũng không có người bằng lòng tố cáo Nhạc Phi mưu phản!”

(*Án “mạc tu hữu” Giai thoại kể rằng, Nguyên soái Hàn Thế Trung đã chất vấn Tần Cối: xử tội Nhạc Phi, thế bằng chứng đâu? Tần Cối trả lời: Không có, nhưng cũng không cần có. 3 chữ “không cần có” (mạc tu hữu) từ đó gắn liền với tên Nhạc Phi và đi vào tiếng Trung để chỉ những lời buộc tội ngụy tạo.)

Vương Thị liếc nhìn Tần Cối, trong lòng khinh thường, con người đảo một cái, nói: “Ta thấy các người, đều là loại đàn ông đọc sách uống công! Ta thì có một cách, khiến Nhạc Phi hết đường chối cãi!”

Tần Cối nghe Vương Thị nói như vậy, phần chần cả người, vội hỏi: “Phu nhân, là có cách nào? Mời chỉ giáo”

Vương Thị không lo không vội, chậm rãi nói: “Lão gia ông còn nhớ chiến sự ở Hoài Tây tháng hai năm nay không? Hoàng Thượng đã từng chuyển qua mười lăm bản viết tay, nói Nhạc Phi xuất binh viện trợ Hoài Tây, hắn ta bởi vì mười hai đạo kim bài (*thẻ vàng) nói lui binh hồi năm trước mà vẫn còn ghi hận trong lòng, lúc này nói xuất binh liền dây dưa lè mề, kéo dài đến hai tháng đến khi đánh xong còn chưa đến nơi, làm hại mười vạn quân thần của Thánh Thượng đều bị diệt...”

Tần Cối mờ mịt: “Nhưng mà hấn quả thật là có xuất binh, vả lại công văn lui tới vẫn còn, cũng không có ý kéo dài thời gian. Huống hồ, nếu không phải hấn chạy đến chiến trường, Tứ Thái Tử sao lại lui binh? Tuy nói trận này đánh thua nhưng cũng không có quan hệ với hấn a! Vật chứng đều có, sao có thể xuyên tạc được?”

Vương Thị xì một tiếng khinh miệt, gơ tay chọc chọc trán Tần Cối: “Đồ ngu! Ông chỉ cần thiêu hủy mấy cái công văn đó đi là được, đem những việc này giá họa lên đầu Nhạc Phi, không phải xong rồi sao? Hiện tại Nhạc Phi đang ở trong ngục, cho dù hấn có bản lĩnh đến đâu, chẳng lẽ có thể giữ gìn được công văn này? Chuyện đốt lửa này cũng muốn ta dạy?”

Tần Cối nhất thời như thể được tưới sữa lên đầu*, giống như con thuyền trong đêm đen nhìn thấy đèn sáng, nghiêng mình cúi đầu trước Vương thị, nói: “Phu nhân thật là tức trí đa mưu, nữ Gia cát a! Thật là xấu hổ, việc này không nên chậm trễ, cứ làm như vậy đi!”

(*Thể hồ quán đỉnh(): dịch nghĩa tưới sữa tươi lên đầu, trong phật giáo Phật giáo có nghĩa là: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt để giác ngộ hay chợt có giác ngộ)

Vương Thị cười đắc ý, nhìn thấy Tần Cối vậy mà lấy ra một tờ giấy trắng, viết xuống mệnh lệnh xử tử Nhạc Phi, cảm thấy chết lặng, hỏi: “Lão gia, ông... không tiến cung thương lượng cùng Quan gia? Cứ vậy mà tiền trăm hậu tấu, nếu như Quan gia biết, chẳng lẽ không sợ người trách tội ông...”

Tần Cối cười ha hả, hai mắt lộ ra âm quang: “Nhạc Phi vừa chết, quân Nhạc gia tan rã, Quan gia* còn có thể lựa chọn sao? Người chỉ có thể dựa vào ta! Huống hồ, ta sẽ làm chuyện này thật cẩn thận, Quan gia có tìm cũng quyết không dám kiếm chuyện với ta. Lẽ nào người còn có thể lợi dụng xuất binh Bắc Phạt? Cử ai đi Bắc Phạt? Nhạc Phi đã chết sao? Hay là Hàn Thế Trung đã nản lòng thoái chí? Người chỉ có thể toàn tâm toàn ý nghị hòa mà thôi! Từ nay về sau, thời đại của ta và nàng rốt cuộc đã đến!”

(*Quan gia để gọi vua.)

Trong lúc nói chuyện, Tần Cối đã nhanh tay viết xong công văn, từ phủ Tể tướng chuyển đến Đại Lý Tự.

Lúc Tần Cối ra khỏi Đại Lý Tự, ‘đùng’ một tiếng, pháo hoa đêm trừ tịch rực sáng phía sau lưng, một đóa lại liên tiếp một đóa, ánh lửa chiếu lên mặt lão, càng tăng thêm vẻ hung ác nham hiểm.

Trong hoàng cung Lâm An, Triệu Cấu đã hạ bút mấy lần, lại viết mấy lần, rốt cuộc cũng không hạ được quyết tâm chém Nhạc Phi, ngay lúc này, xa xa truyền đến tiếng pháo nổ, đã là một năm mới.

Triệu Cấu bất giác thở ra một hơi nhẹ nhõm, đặt bút xuống đi ra ngoài điện, hơi ngửa đầu nhìn khói lửa trên trời, nhất thời nghĩ đến cái ngày ở trong thành Biện Kinh, thời điểm trải qua cùng mẫu thân, nhất thời lại nghĩ đến mấy năm chật vật trốn chạy, bị quân Kim đuổi tới tận biển.

Vào lúc này, một tiểu thái giám bước nhanh đến, hành lễ với Triệu Cấu, khom người nói: “Quan gia, Tần tướng* cầu kiến!”

(*Trong đây tác giả để mấy người chức cao gọi là Tướng công, mà thấy buồn cười quá nên đổi thành tướng thôi.)

Trong lòng Triệu Cấu bỗng lộp bộp một cái, ý thức được rằng chỉ sợ có chuyện mình không nắm được.

Ông trầm ngâm một lúc, sau đó mặt không đổi sắc nói: “Truyền!”

Tần Cối bước nhanh đến, đi theo Triệu Cấu vào chính điện, Triệu Cấu cho thái giám và thị vệ lui ra ngoài, chưa mở miệng, đã nhìn thấy Tần Cối ‘bịch’ một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Cảm giác bất an trong lòng Triệu Cấu càng lúc càng lớn, vội hỏi: “Tần tướng hà cố gì phải như vậy?”

Tần Cối ngẩng đầu, gương mặt ảo não: “Quan gia, Nhạc Phi... đã chết!”

Triệu Cấu chết lặng ngã ngồi vào long ỷ phía sau, nhất thời không còn nghĩ được gì nữa: “Đã chết? Chuyện xảy ra khi nào? Như thế nào mà chết?”

Tần Cối quỳ trên mặt đất, dập đầu: “Chính là hôm nay, thần nghĩ đến chuyện Hoài Tây, liền đi đến Đại Lý Tự chất vấn Nhạc Phi, hỏi vì sao hần nhận được mười lăm thư tay cũng không xuất binh cứu giá, nào ngờ hần không lời chối cãi, sợ tội mà tự sát!”

Triệu Cấu im lặng, nhưng trong lòng rất nhanh đã có ý niệm. Triệu Cấu thân là Hoàng Đế, đương nhiên biết được toàn bộ chân tướng, chuyện Hoài Tây thất bại là hoàn toàn không có quan hệ với Nhạc Phi, Nhạc Phi cũng không có khả năng ‘tự sát’, hiển nhiên là do Tần Cối – người cố gắng thừa hiện chủ trương nghị hòa ở trước mặt này, hạ lệnh xử chết.

Nhưng bất luận là gì, Nhạc Phi đã chết, cũng giúp ông tránh khỏi rối rắm vạ phần. Kết quả này đáng ra phải mừng rỡ, nhưng chỉ khiến cho ông chột dạ.

Tần Cối lặng lẽ ngẩng đầu, kiểm tra sắc mặt của Triệu Cấu, chỉ thấy Triệu Cấu vẫn là vẻ âm tình bất định.

Tần Cối nghĩ thầm: sợ rằng trong lòng Quan gia có ý trách cứ ta, dù thế nào ta cũng phải giải quyết xong chuyện này, khiến cho người sau này muốn đổi ý cũng không thể!

Nghĩ tới đây, Tần Cối liền tiến lên một bước, nói: “Khi đó, Nhạc Phi chậm ba ngày mới xuất binh, đã là tội chết, chết cũng không có gì đáng tiếc, chỉ là con của hần Nhạc Vân, đang tuổi lớn, thần cũng không đành lòng xử tử, không bằng lưu đầy ba nghìn dặm, ý của Quan gia như thế nào?”

Triệu Cấu bị chuyện này xoay như chong chóng, đến tội cùng Nhạc Phi là chết như thế nào cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là... hần đã chết, nhất định là chết oan. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, bằng không hậu quả khôn lường! Tâm phúc Trương Hiến, cùng Nhạc Vân dĩ nhiên không thể để lại, bằng không bản thân không cách nào ngủ an ổn!

Nghĩ đến đây, do dự ban đầu bị quét sạch, Triệu Cấu âm trầm, cầm lên bút lông vài giây trước còn giống như nặng nghìn cân, lúc này lại đặc biệt vững vàng, hạ bút ban chỉ, như nước chảy mây trôi, không chút do dự.

‘Ban chết cho Nhạc Phi. Trương Hiến, Nhạc Vân cũng tiến hành theo quân pháp’. Viết đến đây, Triệu Cấu bắt đầu suy tư, phải người nào giám trảm* Nhạc Vân Trương Hiến? Ông chỉ ngừng một lúc, đã chọn được người! ‘Lệnh Dương Nghi Trung giám trảm, nhưng phải cử thêm binh lính phòng hộ’. Viết đến đây, lại nghĩ đến có rất nhiều hậu quả cần phải giải quyết, liền tiếp tục hạ bút viết tiếp, xử lý dư đảng của Nhạc Phi ‘Xóa tên Vu Bằng, Tôn Sách, Vương Xử Nhân, Trương Thế Hùng, Tăng Trạch Nhất, phạt hai mươi trượng, đưa đến biên cương Châu Quân cách hai ngàn dặm...’

(*Theo dõi, kiểm tra quá trình chém đầu.)

Một hơi viết xuống hơn trăm chữ, sau khi viết xong, đặt bút xuống, nhắm chặt hai mắt. Chuyện này tuy rằng khó khăn, nhưng không như thế làm sao được!

Nghĩ đến đây, ông rời khỏi long ỷ, đi đến chỗ Tần Cối, hai tay nâng Tần Cối dậy, gần từng chữ một: “Tần Khanh không nên tự trách, hiện nay có thể đổi lấy bình yên cho quốc gia, hoàn toàn dựa vào quyết định của Khanh, thành công ngày hôm nay, ngươi là người có công lớn nhất! Trẫm vô cùng cảm kích ngươi, đời này kiếp này quyết không phụ Khanh!”

Cuối cùng Nhạc Phi chết oan trong ngục, trở thành án oan ‘không cần có’ đại danh鼎鼎 trong lịch sử. Sau chuyện của Nhạc Phi, quyền thế Tần Cối nhanh chóng bành trướng, mấy thế lực trong triều đều đã quy thuận, Triệu Cấu ỷ vào vì mệnh vì nước, trong lòng ông vẫn luôn tin tưởng một điều: Tần Cối còn, nghị hòa còn, nhà Tống ắt còn.

Về phần Tần Cối lập án oan Nhạc Phi, bản thân cứ lên như điều gặp gió, địa vị ‘Tướng Quốc’ không thể lay chuyển, từ đó về sau, lão hăng hái hạ giam, tùy ý giáng chức quan lại, Thiệu Hưng bắt đầu giai đoạn tối tăm nhất trong lịch sử Tống triều.

Trừ tịch năm Thiệu Hưng thứ mười một, trong ngục giam Đại Lý Tự, một thi thể ngã xuống bản giấy nhàu nát, sắc mặt thi thể tái xanh, trên cổ còn có một vết cắt lún sâu hình vòng cung, máu đen sẫm rơi xuống bản án nhận tội trước mặt, chỉ thấy chỗ nên điền tên trong bản án, viết thật to tám chữ: “Đạo trời sáng tỏ, Đạo trời sáng tỏ.”

2. Quyển 1 - Chương 2: Cậu Học Sinh Luôn Khiến Người Ta Đau Đầu

Học viện Quốc Phòng là một trong những học viện quân sự đứng đầu Trung Quốc.

Nguồn gốc của nó là bắt đầu từ Đại học thời kỳ Hồng Quân, trải qua mấy chục năm gian khổ, đã vì Trung Quốc bồi dưỡng ra được rất nhiều nhân tài quân sự cùng nhiều vị lãnh đạo ưu tú hiếm có.

Khi tuyển sinh, bởi vì tính đặc thù, nên không thu nhận những sinh viên bình thường, chỉ tuyển những thành phần có quan hệ với quân đội, hơn nữa, người nào mà vào được đây cơ hồ là khó hơn lên trời!

Học sinh được tiến cử, cần phải do lãnh đạo cấp cao trong quân đội viết thư đề cử, hơn nữa còn phải trải qua kỳ sát hạch dài hạn, cuối cùng còn phải tham gia một cuộc thi kiểm tra tài năng mới được đặt chân vào. Có thể nói như thế này, có thể đi vào Đại Học Quốc Phòng, là nhân tài quân sự đỉnh cao Trung Quốc!

Cho nên, giáo viên cùng hướng dẫn trong trường Đại Học này, chưa bao giờ lo lắng về vấn đề tổ chức của sinh viên, bởi vì có một điều không thể nghi ngờ: Người sống nhiều năm trong quân đội, đều hiểu cái gì gọi là giữ kỷ luật kỷ cương, cái gì gọi là thiên chức quân nhân – phục tùng mệnh lệnh!

Nhưng mà, điều này, hình như khi đặt lên người của Tiêu Sơn, đã hoàn toàn bị phá vỡ!

Hiện tại, tất cả giáo viên của Đại Học Quốc Phòng, chỉ cần nghe đến hai chữ ‘Tiêu Sơn’, lại cảm thấy đau đầu!

Đương nhiên, lúc đầu không phải như vậy.

Trước đây, cái năm mà Tiêu Sơn chỉ vừa tròn hai mươi, thời điểm xuất hiện ở Đại học Quốc Phòng, chính là tỏa ra hào quang chói chang trước mặt các thầy cô giáo.

Người thanh niên này, thân hình cao lớn, hai mắt sáng ngời, thời điểm đứng trước mặt giáo viên, tư thế quân nhân. Hắn có làn da màu tiểu mạch, cơ bắp cân xứng, sức bật kinh người giống như loài báo đen. Tuổi còn trẻ như vậy, đã có quân hàm Thiếu Tá, nhận được bốn chiến công hạng ba, ba chiến công hạng hai cùng một chiến công hạng nhất. Có thể nói là một nhân tài hiếm có!

Càng khiến giáo viên ngạc nhiên ở chỗ, người thanh niên này là lần đầu tiên tham gia kiểm tra, vậy mà lại đứng nhất toàn trường, so với mấy quân nhân hơn ba mươi tuổi đã đi nghĩa vụ quân sự nhiều năm thì còn tốt hơn nhiều!

Tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, chỉ cần bồi dưỡng học viên mới này thật tốt, sau này ắt sẽ thành một trong những trụ cột xây dựng đất nước!

Nhưng sau này lại xảy ra một chuyện, khiến cho tất cả giáo viên mở rộng tầm mắt. Thậm chí có người còn tức giận muốn khai trừ quân tịch của Tiêu Sơn!

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì người này, quá tự cao tự đại, quá không nghe lời, quá ngoan cố không chịu thay đổi, quá....

Một lần nào đó trong cuộc phỏng vấn, Tiêu Sơn nhìn vào ống kính máy quay, thản nhiên nói: “Không đàm phán, nói chung chỉ có một câu, đánh, đám người trong bộ ngoại giao quả đúng là rùa đen rút đầu, quá mềm yếu!”

Một câu nói này của hắn, khiến cho bộ trưởng bộ ngoại giao hết sức không vui, cho rằng là do quân bộ có ý an bài.

Trong buổi diễn tập của một lần nào đó, Tiêu Sơn cố ý bỏ qua mệnh lệnh của thượng cấp, dẫn tiểu đội mình đi đường vòng giành được thắng lợi. Sau khi kết thúc diễn tập, cả lớp bị gọi đến trách phạt, sĩ quan huấn luyện phê bình Tiêu Sơn về việc tự ý hành động, nào ngờ bị hắn cắn ngược lại một câu: “Thiết bị truyền tin bị hư, không thể kịp thời nhận được mệnh lệnh, điều lệ quân sự đã từng nói qua, với loại tình huống này em có thể tự mình quyết định.” Sĩ quan huấn luyện tức giận đến mặt chuyển từ trắng sang hồng, từ hồng đến tím.

Quá đáng hơn nữa là, trong buổi kiểm tra, Tiêu Sơn lại giúp đỡ hai người bạn thân ăn gian, một người viết ba bài luận văn, chia nhau giành được ba thứ hạng, nhất, nhì, tứ, sau cùng bị người ta vạch trần, Tiêu Sơn lại có thể không thêm quan tâm nói: “Giúp bạn thân một chuyện, cũng không phải là sai lầm gì quá lớn.”

Cái này chính là, có thể nhin nhưng không thể nhìn, chú có thể nhin nhưng thím không thể nhìn.

Nhóm sĩ quan huấn luyện rất cuộc không còn nhin được nữa, tập trung đến phòng làm việc của hiệu trưởng, yêu cầu đuổi học người sinh viên có vấn đề này.

Hiệu trưởng Hồng Tướng Quân thông thả ung dung đốt một điếu thuốc, nghe mấy thuộc hạ trước mặt không ngừng nói xấu Tiêu Sơn.

Cuối cùng, Hồng Tướng Quân chỉ thần bí khó lường cười một tiếng: “Người trẻ tuổi, luôn có nhiều góc cạnh nha, không thể bởi vì một chút sai lầm mà đã phủ nhận một con người. Tôi thấy, đứa nhỏ Tiêu Sơn này rất tốt, có thể chịu đựng được cực khổ, không sợ chết, có kiến thức. Hơn nữa, những lời mà cậu ta nói đều là thật, đề xuất đều dựa vào khuôn mẫu. Ngoại trừ điểm không tôn trọng giáo viên, những thứ khác cũng tạm được! Là người ai mà không có khuyết điểm? Công việc của chúng ta, vẫn phải lấy việc dạy dỗ để làm chủ nha!”

Mấy sĩ quan huấn luyện nghe hiệu trưởng nói như vậy, chỉ có thể ngửa mặt lên trời gào khóc, càng thêm quyết liệt, nhất định phải dùng các hình thức xử phạt về thể xác để buộc Tiêu Sơn bước ra khỏi đây.

Dưới ánh nắng chói chang, Tiêu Sơn vác một ba lô hành quân bị đứt một bên quai trên lưng, chân mang một đôi giày (* : giày lính) không buộc dây, ở trong thao trường, một bên phạt chạy một bên hô khẩu hiệu.

Đám Sĩ quan huấn luyện hài lòng nhìn bộ dạng thở hổn hển của Tiêu Sơn, gật gật đầu: “Người trẻ tuổi, chính là càng nhiều rèn luyện càng tốt!”

Nào ngờ một câu cũng chưa nói xong, bầu trời đang nắng chang chang bỗng nhiên âm lên một tiếng sấm, một tia sét hình cầu đánh xuống, thẳng đến chỗ Tiêu Sơn.

Đám sĩ quan huấn luyện bị dọa cho giật nảy mình, cùng nhau hô lên: “Cẩn thận! Cúi xuống! Tiêu Sơn mau tránh ra!” Một bên hô một bên nhào qua chỗ Tiêu Sơn, muốn cứu hắn.

Nhưng tia sét này thật sự quá nhanh, trong nháy mắt đã đánh trúng Tiêu Sơn.

Mọi người trợn mắt há mồm, một lúc sau, tia sét biến mất, Tiêu Sơn cũng không còn bóng dáng. Chỉ thấy con chim sẻ trên ngọn cây kia, đang phát ra từng tiếng ‘xèo xèo’.

Tháng một năm Thiệu Hưng thứ mười hai, thành Lâm An, bên trong một gia đình bán dầu trong cổng Thanh Ba, một đứa nhỏ khoảng mười hai mươi ba tuổi mơ mơ màng màng mở mắt: “Tôi đang ở đâu?”

3. Quyển 1 - Chương 3: Xuyên Qua

Trong thành Lâm An có một gia đình bán dầu vô cùng nổi danh, chủ tiệm họ Tần, gọi là Tần Trọng, vốn là người Biện Kinh, nhưng vì quân Kim xâm lược phía Nam, rất nhiều người Hán cùng nhau chuyển nhà rời khỏi nơi đó. Không nghĩ tới nửa đường lại gặp phải binh loạn (*quấy nhiễu và tai họa do chiến tranh), cùng người thân chia lìa. Sau nghe nói Hoàng đế Triệu Cấu đóng đô ở Lâm An, liền lẻ loi một mình đến đó, được một người chủ tiệm bán dầu thu lưu, liền bắt đầu hành nghề bán dầu.

Tần Trọng làm người trung hậu thành thật, làm ăn vô cùng có chữ tín, bán dầu so với nhà khác còn tốt hơn, vừa nguyên chất lại vừa đủ, sự nghiệp ngày càng khởi sắc, lại cưới hoa khôi trong thành về làm vợ. Người vợ này của ông cũng có chút bản lĩnh, vợ chồng hai người cùng nhau đồng tâm hiệp lực kinh doanh tiệm bán dầu, sau bảy tám năm nỗ lực, đã trở thành người đứng đầu trong lĩnh vực kinh doanh dầu của thành Lâm An.

Tuy Tần Trọng đã có vợ đẹp, có gia nghiệp, nhưng vẫn có một chuyện không được hoàn mỹ, bởi vì người vợ trước kia xuất thân phong trần (*làm kỹ viện ak), không thể sinh nở, liền không có con. Tần Trọng yêu thương vợ mình, không muốn cưới vợ bé, liền nhận một đứa trẻ mồ côi về làm con nuôi. Vợ chồng hai người xem như hòn ngọc mà hững ở trên tay, cưng chiều như bảo bối. Nhưng mà trời mưa gió khó đoán, hai ngày trước đứa con bảo bối này không biết nguyên do vì sao mà bị thất lạc, vợ chồng son gấp như kiến bò trên chảo lửa, thăm hỏi khắp nơi, nghe người ta nói con trai đã ra khỏi thành Lâm An, đang muốn ra cổng thành đi tìm. Đến cổng thành mới phát hiện cổng thành đã đóng chặt, cấm cho thông hành, binh lính trong thành bỗng nhiên nhiều hơn, giống như gặp phải đại địch.

Tần Trọng bán dầu, cũng không quan tâm chuyện triều chính, không biết thành cảnh giới nghiêm ngặt là vì xử chém Nhạc Vân cùng Trương Hiến, chỉ lo lắng cho con trai, vội vàng xoay người, mới ngày đầu năm đã gặp chuyện không may.

Đang lo lắng, bỗng nhiên nghe nói bên Tây Hồ có một đứa nhỏ bị té xuống nước, tuổi tác dung mạo đều giống như con trai của mình, vợ chồng son liền chạy tới bên Tây Hồ, thấy chỗ đó đã vây quanh cả đồng người, Tần Trọng và vợ tách đoàn người chen vào xem, đứa nhỏ đang nằm trong vũng bùn kia, không phải con trai nhà mình thì là ai?

Có điều, trang phục và kiểu tóc của đứa nhỏ đó vô cùng kỳ quái, tóc ngắn ngắn không nói, quần áo mặc trên người cũng không cách nào che đậy được thân thể. Trên lưng đeo một cái túi, chất vải ngược lại rất bền, chỉ không biết vì sao trong túi chỉ đựng toàn là đá nặng.

Người dân Lâm An vây xem vốn cho rằng đứa nhỏ ăn mặc kỳ quái này là gian tế của người Kim, nhưng nghe thấy Tần Trọng nói là con trai mình, tất cả liền giải tán, vợ chồng Tần Trọng ôm đứa nhỏ về cửa tiệm, thay đổi quần áo cho con trai, lại mời đại phu đến xem bệnh.

Sau khi đại phu bắt mạch cho đứa nhỏ đang hôn mê, chỉ nói là do vô ý rơi xuống nước bị nhiễm phong hàn, uống hai ngày thuốc là tốt rồi, liền viết ra một phương thuốc rồi rời đi.

Tần Trọng năm nay đã gần ba mươi, vô cùng yêu thương đứa con này, xem như là tâm can bảo bối, lập tức ngay cả tiệm cũng không nhìn, chỉ phân phó tiểu nhị ra ngoài bán dầu cho khách, còn mình thì đi bốc thuốc, sắc cho con uống.

Sau khi sắc thuốc xong thì được một bát thuốc màu đen đặc, thừa dịp còn nóng, ông liền bưng vào trong phòng, vén rèm lên, thấy con trai nằm trên giường đã tỉnh, quá đổi vui mừng, mở miệng hỏi: “A Miêu, con thấy khỏe hơn chút nào không?”

Tiêu Sơn nhất thời không hiểu được tình huống hiện tại, thấy một ông chú bưng bát thuốc đến, giọng nói có chút giống như tiếng địa phương vùng Chiết Giang – quê của mình, nhưng lại có chỗ không giống.

Hắn vùng vẫy từ trên giường ngồi dậy, cũng dùng tiếng địa phương hỏi: “Chú là ai? Đây là chỗ nào?”

Tần Trọng nghe xong, giống như sét đánh ngang tai, nhin không được nước mắt rơi lã chã, đi qua đặt bát thuốc xuống, nắm lấy tay Tần Sơn, nói: “A Sơn, ta là cha của con a!”

Tiêu Sơn nghĩ thầm: Cha tôi đã sớm mất, ở đâu lại chạy đến thêm một người?

Hắn vẫn ngẩng nhìn xung quanh, chỉ thấy bản thân đang nằm trên một cái giường gỗ, trên người đắp một cái chăn bông, bốn phía không có đồ vật gì, chỉ có một bàn đặt đầy dầu phía trên, trước mặt là một ông chú mặc quần áo vải màu xám, ăn mặc kỳ quái.

Tiêu Sơn rất nhanh đã chuyển ý niệm, nhớ rõ bản thân đang ở mùa hè nóng nực, bị sĩ quan huấn luyện phạt chạy 5km, như thế nào bây giờ lại giống như mùa đông? Cũng bỗng nhiên cảnh tượng thay đổi? Còn có một ông chú nói giọng địa phương kỳ quái?

Nếu như là nói có địch tập kích, không ai có thể hoàn toàn không một tiếng động bắt cóc một sinh viên của Đại học Quốc Phòng ra khỏi nơi đó, hay đây là đang diễn tập quân sự? Tiêu Sơn vén chăn, đẩy cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài tuyết rơi đầy sân, cửa sổ mới hé, một luồng gió lạnh liền chui vào, bầu trời cũng không có gì lạ. Căn bản không giống như đang diễn tập.

Tiêu Sơn có chút nghi hoặc, hẩn lại nhìn qua ông chú đang đứng trước cửa, trên người mặc một bộ quần áo cổ đại, để tóc dài, búi ở trên đầu, vẻ mặt nhìn mình vô cùng quan tâm.

Bỗng một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Tiêu Sơn — Đừng nói đừng nói là gặp phải tình huống giống như trong tiểu thuyết ba xu nha, mình xuyên việt....

Nghĩ vậy, Tiêu Sơn vội vã cúi đầu nhìn xuống người, vừa mới cảm thấy có chỗ không đúng, lần này cúi đầu nhìn xuống, đã dọa hẩn nhảy dựng!

Cơ bắp mình cực khổ rèn luyện nhiều năm đã không còn, màu da tiểu mạch do được phơi dưới ánh nắng cũng không còn, vết chai trên tay cũng biến mất.

Cả người trở nên trắng trắng mịn mịn, chân tay mảnh khảnh, đây dĩ nhiên là thân thể của một đứa nhỏ, mà không phải là của một thanh niên trưởng thành!

Tiêu Sơn nhất thời có chút không thể tiếp thu được, cảm thấy có chút hoảng hốt.

Tần Trọng đứng một bên không biết Tiêu Sơn đang suy nghĩ gì, chỉ xoa xoa đầu Tiêu Sơn, mang theo cứng chiều: “A Miêu, con còn nhận ra ta không?”

Tiêu Sơn lắc đầu: “Không biết! Chú... chú là ai? Tôi không phải A Miêu, tôi là Tiêu Sơn.”

Tần Trọng thấy Tiêu Sơn nói chuyện không giống bình thường, không khỏi cảm thấy chua xót: “A Miêu, lẽ nào con đã quên, con vốn gọi là Tiêu Sơn, bởi vì lạc mất cha mẹ, cho nên cha mới thu nhận con, lúc này liền đổi sang họ Tần, gọi là Tần Sơn! A Miêu là nhũ danh của con nha! A Miêu đáng thương, rơi xuống nước, cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ được họ của mình! Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm thân sinh của con, cho các người được cha con đoàn tụ!”

Tần Trọng nói cái này, lại nhớ tới hoàn cảnh của mình, năm đầu chiến tranh loạn lạc, rất đông trẻ con mồ côi lưu lạc không nơi nương tựa, năm đó bản thân cũng không có cha mẹ, hơn mười năm sau, thảm họa do chiến tranh để lại vẫn không dứt.... đều là do người Kim không tốt....

Tần Trọng sầu sảo nhớ lại tình cảnh của mình và Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn thì còn đang tiêu hóa loại chuyện xuyên việt hoang đường này — Rốt cuộc là hồn xuyên hay là người xuyên? Một đầu tóc ngắn, thân thể dường như vẫn là của mình, nhưng không biết sao lại nhỏ đi rất nhiều, có lẽ là tại thời điểm dịch chuyển thời không bị xảy ra biến cố.

Hai người nhất thời im lặng.

Một lúc sau, Tần Trọng bưng bát thuốc, nói: “A Miêu ngoan, uống bát thuốc này, là có thể mau mau khỏi bệnh nha!” Nói xong, liền cầm một cái muỗng, múc một muỗng nước thuốc đen sì, thổi thổi, đưa đến bên miệng Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn ngửi thấy mùi thuốc đắng chát, không muốn uống, lại càng không nguyện ý để người ta đút uống, liền nói: “Để xuống đi, còn hơi nóng, đợi tí nguội bớt tôi sẽ uống!”

Muốn Tiêu Sơn gọi một tiếng ‘cha’ với người xa lạ, hẩn luôn cảm thấy không được tự nhiên, nhìn thấy Tần Trọng đặt bát thuốc xuống, Tiêu Sơn liền sắp xếp tư duy một chút, hỏi ra vấn đề mà hẩn quan tâm nhất.

“Bây giờ... là thời nào?”

Tần Trọng nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, nói: “Bây giờ là giờ Tý, con cứ yên tâm nghỉ ngơi thêm hai ngày, không cần để ý đến những chuyện khác!”

Tiêu Sơn thăm mắng ngu ngốc, một lần nữa lựa chọn từ ngữ: “Tôi... tôi muốn hỏi, bây giờ là năm nào!”

Tần Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Là đầu tháng hai năm Thiệu Hưng thứ mười hai! Aizz, tháng giêng năm nay....”

Tiêu Sơn nghe xong câu này, như bị sét đánh!

Hắn học lịch sử cũng không đến nỗi tệ, vừa nghe qua mốc thời gian và niên hiệu đã có thể đoán được mình đang đối mặt với chuyện gì. Nhạc Phi chết vào đêm trừ tịch năm Thiệu Hưng thứ mười một, hiện tại là lúc Nhạc Phi mới vừa chết chưa được ba ngày.

Mà tình hình Nam Tống từ đây trở về sau, có thể dùng một câu để hình dung, đó chính là: Không phải là tồi tệ nhất, chỉ là tồi tệ hơn.

Hơn mười năm sau, rốt cuộc Triệu Cấu cũng tỉnh táo lại, nhưng đối với vị Thừa Tướng có người Kim làm chỗ dựa vững chắc thì lại không thể làm gì được nữa rồi, đưa mắt nhìn quanh trong triều, đều là thế lực của Tần Cối, nhìn xa đến Trường Giang, đều là đội quân từ lâu đã không còn khả năng chiến đấu, rất muốn ra tay giết chết Tần Cối, nhưng bởi vì một cái điều khoản nghị hòa ‘vô cớ không bãi tướng’, sợ rằng khi giết chết Tần Cối sẽ dẫn tới Tống – Kim đại chiến.

Tất cả rơi vào đường cùng, rốt cuộc Triệu Cấu nghĩ ra một chiêu khắc chế Tần Cối: xem thử ai sống dai hơn!

Cuối cùng, Tần Cối vì lớn tuổi, chết trước Triệu Cấu, trong mấy đêm liền Triệu Cấu liên tục gây sức ép, rốt cuộc lần thứ hai đoạt được triều chính, nhưng mà chẳng may có chuyện xảy ra, Tần Hoàng đế của nước Kim – Hoàn Nhan Lượng thuộc phe chủ chiến (*chủ trương phát động chiến tranh), phát động xâm lược phía Nam, hai mươi năm trước, người Kim xâm lược phía Nam, Triệu Cấu vẫn có thể triệu tập Đại Tướng chống lại, lúc này người Kim tiến đánh, toàn quốc bị Tần Cối nắm giữ hai mươi năm, lực lượng quốc phòng gần như không còn, Triệu Cấu tìm một tướng cũng tìm không ra, đành phải chuẩn bị chạy trốn.

Ngay vào lúc này, thái tử Triệu Thận đứng ra, nguyện ý dẫn quân chống lại.

Ở trong mắt Tiêu Sơn, toàn bộ triều đại Nam Tống, đáng để nhắc tới cũng chính là vị thái tử Triệu Thận này, y có chí lớn khôi phục quê hương, lại rất có năng lực, sau khi Triệu Cấu nhường ngôi, vị tân quân này đã từng bước làm cho triều đình thay đổi hoàn toàn.

Nhưng cũng chỉ là đổi mới mà thôi, lực lượng của vị thái tử này có hạn, trên có Thái Thượng Hoàng Triệu Cấu kiềm chế, dưới là đám quyền thần tham sống sợ chết, chỉ biết bản thân hưởng lạc, sau khi trải qua mấy lần binh bại, vị Triệu Thận này rốt cuộc nản lòng thoái chí, không nghĩ tiến hành Bắc Phạt.

Kết quả cuối cùng, vị Đế vương có hoài bão có ý chí này, uất ức không vui mà chết ở thâm cung, sau khi chết, con của y thậm chí còn cự tuyệt tham dự tang lễ. Từ đó về sau, triều đại Nam Tống càng thêm không xong, triều đình đấu đá, quan viên tham ô của dân, quân đội không có năng lực chiến đấu, cuối cùng bị Mông Cổ tiêu diệt, Thần Châu suy tàn (*chỉ Trung Quốc), nhật nguyệt vô quang.

Nghĩ tới đây, Tiêu Sơn không khỏi có chút buồn bã, nắm giữ lịch sử, có thể biết trước tương lai đôi khi là một chuyện tốt, nhưng ở trong một tình huống nào đó, thì chưa chắc.

4. Quyển 1 - Chương 4: Trèo Tường

Tần Trọng thấy con trai uể oải, cho rằng hắn mệt, liền nhẹ nhàng an ủi: “A Miêu, đại phu nói con bị nhiễm phong hàn, không nên lộn xộn, đợi mấy ngày nữa khỏe hơn rồi hãy nói tiếp!”

Thấy Tần Trọng muốn đi ra ngoài, Tiêu Sơn gọi ông lại: “Chờ một chút... tôi... tôi hoàn toàn không nhớ rõ những chuyện trước kia...”

Tần Trọng ngồi xuống, nhìn thấy bát thuốc trên bàn đã nguội, liền bưng lên đưa đến bên miệng Tiêu Sơn: “A Miêu, thừa dịp thuốc còn nóng, từ nhỏ con đã yếu ớt rồi, lần này rơi xuống nước, phải bồi dưỡng thật tốt!”

Tiêu Sơn nghĩ phải thông qua Tần Trọng tìm hiểu một chút tình thế trước mắt đã, điều hắn biết, cũng chỉ là những ghi chép bình thường trong sách lịch sử, nghĩ đến sau này còn phải sống ở đây, phải càng thêm hiểu rõ tình huống xung quanh.

Vì vậy hai cha con, một người hút thuốc, một người uống thuốc cùng nói chuyện với nhau.

Trong khoảng thời gian nói chuyện, Tiêu Sơn nhanh chóng sửa được cách phát âm không giống nhau giữa mình và đối phương, sau một thời gian ngắn, giọng nói cũng không còn kỳ quái như lúc nãy nữa.

Nhưng khiến Tiêu Sơn thất vọng ở chỗ, bình thường Tần Trọng căn bản không quá quan tâm chuyện lớn trong thiên hạ, nói tới nói lui cũng chỉ là mấy loại chuyện mua bán dầu, còn nói chuyện xưa từ hồi ông bị quân Kim truy đuổi, đợi Tiêu Sơn đem trọng tâm câu chuyện chuyển đến trong triều đình, Tần Trọng liền hiện lên vẻ mặt mờ mờ, sau đó là thần sắc sợ hãi, ngậm miệng không nói.

Hai người nói một hồi, Tiêu Sơn cũng không hỏi được gì, cảm thấy buồn ngủ, liền nhắm mắt lại nặng nề ngủ. Tần Trọng thấy Tiêu Sơn ngủ, đưa tay kéo lại góc chăn, triều mền sờ sờ đầu Tiêu Sơn, rồi khỏi phòng, khi ra khỏi phòng, nhìn thấy vợ mình Vương Mỹ Nương, Vương Mỹ Nương trước kia là người của thanh lâu, sau khi được Tần Trọng chuộc thân, bà cũng không thể sinh con được nữa, đối với người con nuôi này cũng hết sức yêu thương, thấy Tần Trọng ra đây, liền hỏi: “A Miêu có đỡ hơn không?”

Tần Trọng nói: “Vừa ngủ, đứa nhỏ đáng thương, không biết gặp phải loại cường đạo (*người xấu) nào, sợ đến độ cái gì cũng không nhớ được!”

Vương Mỹ Nương so với Tần Trọng thì có hiểu biết hơn hẳn, suy nghĩ một chút hỏi: “A Miêu nhà chúng ta, thời điểm ra ngoài tóc vẫn còn dài, cũng có mặc đồ bình thường, hiện tại lại biến thành cái dạng này, đừng nói là ở ngoài gặp phải quân Kim, bị bắt đi cắt tóc, lại ăn nhiều khổ cực mới chạy thoát về đây! Đứa nhỏ này từ nhỏ đã nhát gan, gặp phải quân Kim không phải là sợ vỡ mật sao? Chỉ cần bồi dưỡng thật tốt hai ngày, nói không chừng liền khỏe lại!”

Thì ra lúc đó người Kim đã chiếm được một nửa giang sơn, bắt được dân thường liền ép bọn họ cạo đầu đổi đồ, sung vào bộ quân, Vương Mỹ Nương đã đem sự thay đổi này của Tiêu Sơn, quy kết trên đầu quân Kim, hai người đều đã ném vị đắng từ quân Kim, sau khi mắng quân Kim một trận để giải hận thì không đề cập đến nữa.

Tiêu Sơn nửa đêm tỉnh lại, bên cạnh chỉ có một tiểu nhị trông nom hẳn, cũng đã ngủ say, hẳn lạng lẽ rời khỏi giường, tìm gương đồng trong phòng, nương theo ánh trăng cẩn thận đánh giá bản thân.

Bộ dạng vẫn là của mình, kiểu tóc cũng là của mình, chỉ không biết vì sao, tuổi tác nhỏ hơn rất nhiều, chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, tay chân mảnh khảnh, vô cùng thanh tú.

Tiêu Sơn cau mày, bất mãn nhìn thân thể của mình, thật sự là quá gầy yếu, so với dáng người mạnh mẽ trong trí nhớ của mình thì hoàn toàn không giống chút nào cả, hẳn suy nghĩ một chút, ở trong phòng đánh thử một quyền, quyền đánh ra hoàn toàn không có lực, yếu ớt.

Xem ra nhiệm vụ đầu tiên, chính là nhanh chóng rèn luyện cho cơ thể này trở nên cường tráng, như vậy mới có khả năng tính toán những việc sẽ làm tiếp theo! Tiêu Sơn nghĩ như vậy.

Hắn xoay xoay thắt lưng, lại cảm thấy khổ sở một hồi, bản thân đi tới thời không xa lạ này, đám bạn chí cốt cùng những chiến hữu kẻ vai sát cánh, cộng thêm sĩ quan huấn luyện trong học viện, cũng không cách nào gặp mặt được nữa.

Nỗ lực suốt hai mươi năm trên cơ bản đã hóa thành bọt biển, lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng hẳn cũng chỉ khổ sở một lúc, sau đó đã lập tức tỉnh táo lại. Nếu đã đến chỗ này, mình cũng không có năng lực xuyên việt lần thứ hai, vậy thì cứ sống cho thật tốt a! Hai vợ chồng nuôi dưỡng mình, vậy mà nhận làm mình thành con nuôi của bọn họ, đây là một chuyện không ngờ đến. Nhưng cũng đã giải quyết được vấn đề thân phận.

Từ này về sau, Tiêu Sơn liền ở lại tiệm bán dầu, chỉ ngày gốc hai ngày, đã tìm hiểu tình huống xung quanh đến nhất thanh nhị sở. Thì ra cha nuôi mình Tần Trọng là lão đại trong việc kinh doanh dầu của thành Lâm An, mẹ nuôi Vương Mỹ Nương vốn là hoa khôi thành Lâm An, trong chốn phong trần quen biết được Tần Trọng không xu dính túi, tự mình chuộc thân đi theo ông, chuyện này lúc đó còn gây chấn động thành Lâm An một thời, lưu truyền thành một đoạn giai thoại ‘Chàng bán dầu chiếm được hoa khôi’.

Mà tiệm dầu Tần gia nằm trong cổng Thanh Ba của phía Nam thành Lâm, cách hoàng cung Đại Tổng không tính là xa, dọc theo một con đường, có mười tiệm thì có đến bảy tám tiệm dầu là của nhà hần, trong tiệm có hơn trăm tiểu nhị làm công, tuy rằng chưa phải là nhà đại phú đại quý, nhưng cũng được xem là trình độ thường thường bậc trung.

Khiến cho Tiêu Sơn nghi hoặc chính là, một gia đình thường thường bậc trung như vậy, vì sao nơi ở lại hết sức đơn sơ. Hần không biết, bởi vì mấy chục năm chiến tranh, Nam Tống quốc khổ trống rỗng, cuộc sống của người dân nghèo khó, người bình thường ngay cả một miếng ngói che thân cũng không có, ngôi nhà đơn sơ ở trong mắt hần, vào thời này chính là đã rất tốt rồi! Dù sao, ‘thường thường bậc trung’ đời này căn bản không có cách nào so sánh với ‘thịnh thế* thường thường bậc trung’ của nghìn năm sau. (*Thời đại Hoàng kim.)

Tiêu Sơn đã mấy lần muốn ra ngoài xem, đô thành Nam Tống rốt cuộc là có bộ dạng gì, nhưng mà cha nuôi và mẹ nuôi của hần coi hần thành tâm can bảo bối, không nỡ để hần xuất môn, cho nên hần chỉ có thể quanh quẩn trong hậu viện.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Sơn đang ở trong hậu viện luyện một bài quyền bắt địch cơ bản, được học khi còn ở trong quân đội, chợt nghe ngoài phố là tiếng bước chân huyền ảo, trong đó còn có tiếng va chạm của vũ khí, dường như có binh lính đi ngang qua.

Tiêu Sơn hít sâu một hơi, quyết tâm nhất định phải ra ngoài xem thử!

Thời điểm đang nghĩ như vậy, chợt thấy hai vợ chồng Tần Trọng đi đến, Tần Trọng nhìn thấy Tiêu Sơn, liền vô cùng yêu thương tiến lên, khoác cho hần cái áo lông mà hần vứt ở một bên. Tiêu Sơn nhân cơ hội nói: “Cha, thân thể con đã hoàn toàn tốt lắm, ở trong này đến phát chán rồi, muốn ra ngoài chơi một chút!”

Hần ở đây mấy ngày, cuối cùng đã có thể mở miệng gọi người này một tiếng ‘cha’, tuy rằng không được tự nhiên, nhưng cũng không còn xoắn xuýt nữa.

Tần Trọng nghe Tiêu Sơn nói như vậy, trên mặt liền hiện lên vẻ bối rối, một mặt ông không muốn cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của đứa con trai bảo bối này, nhưng một mặt lại sợ hần một lần nữa bị lạc mất, liền nói: “Ta thấy hai ngày nay bên ngoài hình như không được yên ổn lắm, có lẽ là xảy ra chuyện gì, con vẫn là cứ gốc trong nhà hai ngày nữa rồi hãy nói tiếp.”

Lúc này tin tức Nhạc Phi chết đã được bảo đảm cơ mật, người dân không ai biết, đại anh hùng trong lòng họ, đã chết!

Tiêu Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Không sao đâu, nếu như cha không yên tâm, bảo Trương Tam đi theo con cũng được mà!” Trương Tam là tiểu nhị trong tiệm, vóc người cao lớn, có chút võ nghệ, mấy ngày nay cũng đã có chút quen biết.

Tần Trọng vẫn không nguyện ý cho con trai đi ra ngoài, tuy rằng ông không quan tâm chuyện của triều đình, nhưng mà mấy ngày nay trong thành tập trung rất nhiều binh lính, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt!

Vương Mỹ Nương ở bên cũng khuyên nhủ: “A Miêu, bây giờ con còn chưa ra ngoài được, con xem tóc của con, còn ngắn như vậy, vừa ra nhất định bị người ta xem là người Kim, lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Nếu như bị đánh, Trương Tam cũng không bảo vệ được con a! Theo mẹ thấy, con vẫn là nên chờ tóc dài ra rồi hãy ra ngoài.”

Tiêu Sơn trầm nghĩ quả nhiên Vương Mỹ Nương thông minh hơn Tần Trọng nhiều, nói ra lý do đều không còn đường chối cãi.

Tiêu Sơn cảm thấy không cam lòng cứ ngây ngốc ở nhà bốn năm ngày, kêu một tiếng: “Mẹ, con đội nón người khác sẽ nhìn không ra....”

Về mặt Vương Mỹ Nương trầm xuống, kiên quyết: “Không được, nghĩ cũng đừng nghĩ, mẹ không cho phép!”

Tiêu Sơn thấy sắc mặt Vương Mỹ Nương, biết rằng khó có thể thuyết phục đối phương, liền nói: “Vậy được rồi, con tạm thời không đi, chỉ là... chỉ là con cứ phải ở trong viện, chán đến muốn chết rồi, cha mẹ, tìm cho con mấy quyển sách để đọc, giết thời gian cũng tốt!”

Vương Mỹ Nương và Tần Trọng vừa nghe con mình không ra ngoài nữa, đều thở ra một hơi, liên tục gật đầu đồng ý, Tần Trọng tự mình ra ngoài tìm sách lấy lòng đứa con.

Hai vợ chồng vừa đi, Tiêu Sơn lập tức một bước vọt tới góc tường, làm bộ sẽ nhảy lên, nhưng mà không nghĩ tới bản thân tuổi còn quá nhỏ, thân thể cũng suy yếu, ngày xưa có thể tùy tiện bay qua tường thấp, lần này lại không thể.

Tiêu Sơn suy nghĩ một lúc, liền vác một cái ghế từ trong phòng ra, vừa mới ra khỏi phòng, chợt nhớ tới kiểu tóc của mình, lại lấy cái nón đội lên, hẩn vác cái ghế đặt xuống góc tường, bỗng nghe thấy một tiếng thét kinh hãi từ bên trong viện: “A, tiểu quan nhân cậu làm gì vậy!”

Lúc này Tiêu Sơn đã ngồi trên đầu tường, thì ra người từ viện đi ra chính là Trương Tam, Tiêu Sơn cười, nhìn Trương Tam nói: “Tam ca, theo ta ra ngoài một chuyến!”

Trương Tam lắc đầu: “Không được, nếu như ông chủ biết, còn không phải lột một lớp da của ta a!”

Tiêu Sơn cười nói: “VẬY huynh để ta ra ngoài một mình, lỡ như gặp phải chuyện không may, chỉ sợ là cha ta sẽ lột hai lớp da của huynh!”

Trương Tam sửng sốt, lập tức khuyên bảo: “Tiểu quan nhân, hôm nay bên ngoài xảy ra chuyện, cậu ở trong nhà cho an toàn a.”

Tiêu Sơn cười, phốc một cái nhảy xuống, ở phía bên kia tường: “Ta ra rồi, hoặc là huynh nói cho cha mẹ ta biết, hoặc là theo ta ra ngoài bảo vệ cho ta, hoặc là để cho ta ra ngoài gặp chuyện không may, tùy huynh chọn! Nhưng mà cha và mẹ ta vừa xuất môn, chỉ sợ chỉ một lúc huynh tìm không ra!”

Trương Tam đương nhiên biết lão bản cùng lão nương nhà mình vừa ra ngoài, lúc này cũng không còn cách nào, chỉ đành phải cất cái ghế Tiêu Sơn dùng để trèo tường vào lại trong phòng, mình thì nhảy tường đi ra, chỉ mong vị tiểu quan nhân này về nhà sớm sớm, chuyện ra ngoài này đừng bị ông chủ phát hiện.

Trương Tam nhảy xuống, thấy Tiêu Sơn đang khoát tay dựa tường chờ mình, vừa tức lại vừa buồn cười.

Tiêu Sơn đi lên phía trước, vỗ vai Trương Tam, cười nói: “Biết là Tam ca lo lắng cho ta mà, dĩ nhiên sẽ chọn ra ngoài rồi!”

Trương Tam không nói gì, biết rằng mình đã sớm bị lừa, trở thành đồng phạm! Sau khi trở về không thể không bị ông chủ trách mắng một trận, sớm biết vậy thì không thềm vào trong viện, cũng sẽ không nhìn thấy tiểu chủ nhân trèo tường!

5. Quyển 1 - Chương 5: Sơ Ngộ Triệu Thận

Tiêu Sơn nhìn thấy sắc mặt Trương Tam, liền biết y đang chửi thầm mình, cũng không để ý, chỉ cười nói: “Tam ca, nếu đã làm rồi, tốt hơn là dẫn ta đi dạo một chút. Ta sẽ về nhà sớm.”

Trương Tam nghe Tiêu Sơn nói như vậy, rốt cuộc cũng có chút an ủi, hai người một bên nói chuyện, một bên đi ra đường chính.

Tiêu Sơn đã nhiều ngày ở trong nhà, chẳng bao giờ bước chân ra ngoài, lần này hẩn cố ý đi vòng qua cửa tiệm bán dầu nhà mình, giương mắt nhìn lên, không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trên đường, có rất nhiều bảng hiệu, bảng hiệu nhà mình nền đỏ chữ đen, trên đó viết thật to bốn chữ ‘Tiệm dầu Tần gia’. Cửa tiệm bán dầu của Tần gia, chiếm khoảng nửa con phố, bởi vậy có thể thấy được, cha nuôi mình Tần Trọng, có rất nhiều cửa cải a.

Sau khi Tiêu Sơn nhìn hết một vòng cửa tiệm nhà mình, lúc này mới cùng Trương Tam đi ra ngoài phố, chỉ thấy cảnh tượng trên đường vô cùng kỳ quái. Tuy rằng khắp thành Lâm An là những cửa tiệm nằm san sát nhau, nhưng không biết vì sao, hôm nay lại có chút tiêu điều, lúc này vẫn chưa đến chính ngọ (*giữa trưa), không có nhiều người ở trên đường, thỉnh thoảng có vài người giống như là u hồn vất vưởng lướt qua.

Phần lớn cửa tiệm đều đã đóng cửa, chỉ có mấy hàng quán nhỏ lẻ đường bán đồ ăn là vẫn còn.

Trên đường lại lui tới rất nhiều binh lính, mỗi người đều mặt giáp vàng, năm người một hàng, mười người một đội đứng canh gác, giống như đang phải đương đầu với địch lớn.

Tiêu Sơn đã sớm nhận ra, chuyện lớn xảy ra trong thành, chỉ sợ đang ở trước mắt.

Hắn hỏi nhỏ Trương Tam: “Tam ca, những binh sĩ kia, là ở đội ngũ nào?”

Trương Tam nói: “Chắc chắn, đây chính là chư vệ tiền điện, ngự lâm quân của Quan gia.”

Tiêu Sơn càng nghĩ càng thêm nghi hoặc, hắn cẩn thận tính toán thời gian: Lúc này Nhạc Phi đã chết, trên đường vẫn là cảnh tượng quân giới nghiêm ngặt, chẳng lẽ còn có chuyện so với cái chết của Nhạc Phi lớn hơn nữa sao?

“Tam ca, hôm nay trong thành có chuyện gì hả? Sao đường phố có chút là lạ?”

Trương Tam trời sinh tính thẳng thắn, là một kẻ lưu manh, không có nhiều kiêng kỵ giống như Tần Trọng có nhà có nghiệp, Tiêu Sơn biết thêm nhiều chuyện ở chỗ này, cũng chính là nghe được từ chỗ Trương Tam.

Trương Tam nghe Tiêu Sơn hỏi, liền nhỏ giọng nói: “Hôm nay xử chém ‘Doanh quan nhân’ cùng ‘Trương đại soái’, trong thành có nhiều binh lính, cũng là vì chuyện này! Tất cả mọi người đều lén nghị luận, nói là Nhạc gia gia sợ là đã xảy ra chuyện, không thì triều đình cũng không dám đụng đến hai người này.”

Mấy ngày qua, Tiêu Sơn đã biết ‘Doanh quan nhân’ là chỉ Nhạc Vân, ‘Trương đại soái’ còn lại chính là thuộc hạ của Nhạc Phi – Trương Hiến.

Rất rõ ràng, tin Nhạc Phi chết vẫn còn giữ bí mật, nhưng sợ rằng rất nhanh mọi người đều sẽ biết.

Trương Tam khinh bỉ hừ một tiếng, giận dữ nói: “Cẩu Tần Cối, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng!”

Tiêu Sơn dĩ nhiên biết Tần Cối không bị gặp báo ứng gì, nhưng mà sau khi chết đi thì thanh danh không tốt, ngay cả như thế, học giả hậu thế còn ùn ùn phản án* lại cho lão ta, liền nói tiếp: “Trong triều nhiều đại thần như vậy cũng không một ai đứng ra? Thuộc hạ Nhạc Phi danh xưng Mười vạn Nhạc gia quân, tất cả đều không có phản ứng gì, ta thấy Tần Cối không nhất thiết bị báo ứng.”

(*Nguyên văn là phiên án: phủ định kết luận của người trước, Xét lại kết quả của một vụ đã được xét xử tại tòa án.)

Trương Tam vừa nghe xong, lập tức trợn mắt nhìn Tiêu Sơn, nói: “Tiểu quan nhân cậu còn nhỏ thì biết cái gì? Còn không phải là cẩu tặc Tần Cối, từ nửa năm trước đã đem tất cả quan viên nói giúp cho Nhạc gia gia, một cách chức, hai tổng giam, Ngự sử Trung Thừa Hà đại nhân được lệnh thẩm vấn Nhạc gia gia, bởi vì không chịu theo cẩu tặc Tần Cối hãm hại trung lương, dâng sớ giải oan cho Nhạc gia gia, cũng bị cẩu tặc kia cách chức giáng xuống Huy Châu sao. Ngay cả Đại quan trong triều đình cũng bị chính như vậy, dân chúng có thể làm gì?”

Nói đến đây, Trương Tam lại nhin không được nhỏ giọng mắng Tần Cối, mắng hai câu cũng không hết hận, cắn răng nghiến lợi nói: “Cẩu Tần Cối, lão ta hủy hoại một người còn chưa tính, đảng này còn liêu lụy đến tiệm bán dầu của chúng ta!”

Tiêu Sơn không biết quá rõ về tình hình kinh doanh của tiệm, ngạc nhiên hỏi: “Quyền thế của Tần Cối lớn như vậy, tiệm của chúng ta cũng là họ Tần, hẳn là phải buôn bán tốt lắm chứ?”

Trương Tam phun một bãi nước miếng xuống đất phỉ nhổ Tần Cối, tức giận nói: “Tiểu quan nhân cậu có chỗ không biết, tuy rằng cửa tiệm chúng ta mang họ Tần, nhưng cùng với cẩu tặc Tần Cối kia một chút cũng không có quan hệ! Lão ta làm Tế Tướng cũng không nhìn đến được cửa tiệm của chúng ta thì không nói, nhưng bởi vì cửa tiệm có một chữ ‘Tần’, làm mấy ngày nay khách đến mua hàng cũng giảm không ít! Còn có người tức giận Tần Cối, không dám đến phủ Thừa Tướng làm loạn, liền chạy đến tiệm của chúng ta giận chó đánh mèo. Mấy ngày trước, ông chủ còn thương lượng có nên xóa chữ ‘Tần’ này hay không, đổi tên là ‘Tiệm dầu Thanh Ba’!”

Tiêu Sơn nhìn sắc mặt Trương Tam, đột nhiên lý giải chuyện xảy ra sau này: Tên Tần Cối về sau, mọi người đều rủ nhau đi đổi họ, ngay cả tên Cối cũng đổi. Hắn bắt đầu cảm thấy rối rắm, nếu như có người hỏi tên của mình, nên trả lời là Tần Sơn hay là Tiêu Sơn đây?!!!

Hai người nói nói, liền ra khỏi địa phận phường Nhân Mỹ, xuyên qua phường Trung Hòa, đi tới Ngự Nhai. (*đường vua đi, đường đến cung???)

Ngự Nhai là một con đường lớn nằm ở hướng Bắc Nam thành Lâm An, nối thẳng đến Hoàng Cung, mặt đường được lát thanh thạch bản*, từ chỗ này nhìn lại phía Nam, có thể nhìn thấy được cả cổng Hoàng Cung.

((thanh thạch bản) một loại đá thương có màu xanh chấm trắng, được khai thác nhiều ở vùng Giang Tô. Người Trung Quốc thường dùng loại đá này để lát đường và đây được coi là một loại nguyên vật liệu rẻ, bền và tinh khiết.)

Tuy rằng cổng Hoàng cung mở rộng, nhưng lại dựng mấy rào gỗ sơn đỏ để ngăn cách với bên ngoài, trước cửa cũng có một đội thị vệ canh giữ.

Người ở Ngự Nhai so với những chỗ khác thì nhiều hơn một chút, binh lính thì càng nhiều hơn nữa, đi tới đi lui không ngừng, Trương Tam thấy thế, mở miệng nói: “Tiểu quan nhân, cậu ra cũng ra rồi, ở đây đi thêm một đoạn chính là Thái Thị Khẩu (*chắc là pháp trường), hôm nay trong thành lộn xộn, nơi này cũng không an toàn, không bằng về thôi!”

Tiêu Sơn đương nhiên không muốn về, trời sinh cho hắn cái tính sợ thiên hạ không loạn, ngày xưa lúc ở Đại học Quốc Phòng, không cần gió mà sóng đã dậy, càng không cần phải nói đến ngày hôm nay gặp được chuyện lớn như thế này.

Lại nói tiếp: “Tam ca, không phải là huynh có võ nghệ hay sao? Nếu như có rắc rối, chúng ta nhìn thấy không ổn liền nhanh chóng chuồn đi, hôm nay gặp được chuyện lớn như vậy, Tam ca huynh không muốn đi xem sao?”

Trương Tam có chút do dự, y vốn định sau khi đem Tiêu Sơn về nhà, mình thì lại đến Thái Thị Khẩu, nhưng mắt thấy buổi trưa sắp đến, đi thêm lúc nữa sợ là làm lỡ mất thời gian, liền gật đầu nói: “Đi, hai chúng ta đi đến Thái Thị Khẩu, ta cũng ngưỡng mộ Nhạc gia gia đã lâu, chưa từng gặp qua một lần, nghĩ không ra cơ hội duy nhất được gặp ông ấy, là lúc ông ấy bị chém đầu...” Nói tới đây, Trương Tam không biết nói thêm gì nữa, kéo Tiêu Sơn đi đến Thái Thị Khẩu.

Sau khi đi được nửa đường, lúc đi ngang qua bánh bao nhân thịt Tào bà bà, hai người nghĩ có chút đói bụng, liền dừng lại mua hai cái ăn cho đỡ đói. Trương Tam đã giải thích cho tiểu quan nhân nhà mình món bánh thịt lịch sử này: Đây vốn cửa tiệm nổi danh của cố đô Biện Kinh, sau Kiến Viêm Nam Độ, rất nhiều người Hán đã Nam tiến, mở lên một tiệm ở Lâm An, chỉ đáng tiếc ngày xưa khi đến nơi này, mọi người đều bàn nhau một ngày nào đó sẽ trở lại Biện Kinh, hôm nay nhìn thấy cửa tiệm này, thật là thấy cảnh sinh tình, biết rằng trở về Bắc là vô vọng, chỉ có thể thể buồn bã thương tâm.

(*Kiến Viêm Nam Độ là một mốc lịch sử của Nam Tống, mấy bạn lên Wiki đọc để biết thêm thông tin nha.)

(*Tào bà bà hình như là thương hiệu bánh nổi tiếng, mà chả biết bánh gì, chắc bánh bao.)

Hai người đang nói chuyện, bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo từ bên cạnh truyền đến: “Cho ta một cái bánh bột ngô!”

Tiêu Sơn nghe thấy liền xoay đầu qua, chỉ thấy một thiếu niên khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên người là bộ bào tử màu nâu, đang mua bánh bột ngô.

Thiếu niên kia một bên nhận bánh, một bên quay đầu qua, cùng Tiêu Sơn bốn mắt nhìn nhau.

Tiêu Sơn nhìn dung mạo của thiếu niên kia, không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ: Đứa nhỏ tướng mạo thật tốt!

Hắn nhìn thấy dân chúng dọc đường đi, hơn phân nửa là có vẻ mặt xanh xao, không như thiếu niên này, khuôn mặt trắng nõn, gò má đầy đặn, ánh mắt có thần, vừa nhìn là biết không phải là người có xuất thân bình thường.

Thiếu niên kia nhìn thấy Tiêu Sơn, chỉ khẽ gật đầu một cái, liền không để ý tới nữa, xoay người rồi đi. Nhưng chưa đi được hai bước, bỗng nghe thấy chủ quán gọi: “Mười văn tiền, tiểu quan nhân người còn chưa trả tiền nha!”

Thiếu niên kia sửng sốt, dừng bước lại, có chút khó xử nói: “Ra ngoài gấp quá, trên người không mang tiền, ngày khác đưa cho người a!”

Chủ quán không chịu, đi lên muốn giữ lại, thiếu niên tỏ vẻ bất đắc dĩ, lại có chút lo lắng, đang lúc khó xử thì, Tiêu Sơn cười nói: “Chỉ là một cái bánh ngô cũng không cần lôi lôi kéo kéo như vậy? Để ta trả cho người!”

Nói xong, liền bảo Trương Tam lấy ra mười văn tiền, đưa cho chủ quán.

Thiếu niên kia nhìn Tiêu Sơn, nói: “Nhà người ở chỗ nào? Để chút nữa ta bảo người mang tiền qua trả cho người.”

Tiêu Sơn cười nói: “Coi như xong đi, là ta mời người! Ta là Tiêu Sơn, người tên gì?”

Thiếu niên kia không trả lời, chỉ nói: “Vậy thì cảm ơn, ta còn có việc, đi trước!” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về trước.

Tiêu Sơn nhún vai, cùng Trương Tam nhìn nhau, hai người tiếp tục nói chuyện phiếm, hướng đến Thái Thị Khẩu.

Hai người đi đi, Tiêu Sơn phát hiện thiếu niên kia vẫn luôn đi phía trước mặt, cảm thấy kỳ quái, nói nhỏ với Trương Tam: “Huynh nhìn người kia xem, cũng là đi đến chỗ như chúng ta sao?”

Trương Tam nói: “Ai biết, mặc kệ cậu ta đi! Chúng ta đi nhanh một chút, chậm trễ nữa sợ rằng không kịp! Nói thật, ta cũng vô cùng trông chờ hôm nay sẽ xảy ra rắc rối a! Trung thần lương tướng bị hại, tham quan ô lại lên nắm quyền, nếu không xảy ra chuyện gì, thật đúng là không có vương pháp!”

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy thiếu niên trước mặt chuyển hướng sang một con đường khác liền không thấy đâu, cũng không để ý mấy, chỉ lo suy đoán hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Không ngờ rằng, khi đi đến một con hẻm nhỏ, bỗng nhiên thấy thiếu niên lúc trước ngăn ở trước mặt, biểu tình lạnh lẽo, quát hai người: “Các người thật to gan, dám theo dõi ta? Nói, là ai phái các người tới?!”

Tiêu Sơn và Trương Tam đều không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, Trương Tam thấy quần áo y mặc tuy rằng đơn giản, nhưng trang sức đều thuộc loại thượng đẳng, không biết là quý nhân phương nào nên không dám xông tới, chỉ nói: “Vị tiểu quan nhân này, người hiểu lầm rồi, bọn ta không đi theo người.”

Thiếu niên kia dĩ nhiên không tin, đang muốn mở miệng vạch trần, Tiêu Sơn liền không cho y mặt mũi, nói: “Con đường này chẳng lẽ là của nhà người? Người đi được? Chẳng lẽ chúng ta lại không đi được? Người nói bọn ta có ý xấu theo dõi người, ta phải nói người đi ở phía trước chúng ta, là cố ý cản đường a!”

6. Quyển 1 - Chương 6: Sĩ Nhục

Tiêu Sơn cười nói: “Tam ca, không phải có câu chó khôn không cản đường sao?, người có nghe qua những lời này chưa?”

Thiếu niên bị Tiêu Sơn cản ngược, cảm thấy phẫn nộ, muốn cãi lại, nhưng mà từ trước cho tới bây giờ chưa từng cãi nhau với ai, nên chỉ có thể đỏ bừng mặt, cắn bản không biết nói cái gì.

Tiêu Sơn thấy bộ dạng thiếu niên vừa vừa túng quẫn vừa tức giận, cảm thấy thú vị, đang muốn trêu chọc y một chút, lại bị Trương Tam giựt góc áo.

Trương Tam nói nhỏ: “Tiểu quan nhân, đừng gây chuyện! Chúng ta còn phải đi đến Thái Thị Khẩu đó!”

Tiêu Sơn liền nhún vai với thiếu niên kia, nghiêm túc nói: “Bọn ta thật sự không đi theo người, hôm nay Nhạc Vân Cùng Trương Hiến bị hành hình ở Thái Thị Khẩu, hơn phân nửa dân chúng đều là đi đến chỗ đó, nhiều người đi cũng một con đường, đụng phải nhau cũng là chuyện thường tình! Bọn ta không có nhiều thời gian, đi trước đây!”

Nói xong, liền cùng Trương Tam lướt qua thiếu niên kia, một đường đi thẳng về phía trước. Trương Tam một bên đi, một bên nói với Tiêu Sơn: “Thiếu niên vừa rồi, dường như lai lịch không nhỏ, cậu xông vào y như vậy, cũng không sợ bị phiền toái?”

Tiêu Sơn cười nói: “Sẽ có gì phiền toái? Nếu đánh nhau, chúng ta có hai người, y chỉ có một, nhất định đánh không lại.”

Trương Tam nói: “Coi chừng y về nhà cáo trạng, vừa rồi cậu mắng thật khó nghe! Lỡ như người nọ là thân thích của Tần Cối, cậu thật sự xong rồi.”

Tiêu Sơn cười ha ha: “Sẽ không, nhìn bộ dạng của y, xuất môn cũng không mang người theo, nhất định là lén chạy ra khỏi nhà. Cho dù có bị đánh đến mặt mũi sưng phù, khẳng định về nhà cũng sẽ cố gắng che dấu! Hơn nữa, ta cũng không nói gì nha, chỉ cho y nghi ngờ ta, ta không được nghi ngờ y sao?”

Còn có chuyện Tiêu Sơn không nói ra, ngày xưa toàn là dùng nước miếng giết chết người, lời khó nghe so với cái này còn muốn khó nghe hơn gấp trăm lần, làm người không phải là nên ăn nên ngủ nên vui đùa một chút nên dùng miệng chó thì tiếp tục dùng miệng chó sao? Đời nào có ai thật sự mất ăn mất ngủ bảy lần tám lượt đi tìm người báo thù? Trong lúc này, còn không bằng đi tìm em gái mềm mại để xoa dịu a!

Trương Tam thấy Tiêu Sơn một bộ không sao cả, cười mắng: “Thì ra là cậu lựa hồng mềm mà bóp, nhìn chuẩn mới ra tay!”

Tiêu Sơn cười hắc hắc: “Cái này còn phải nói sao? Dĩ nhiên là lấy mạnh hiếp yếu, nhìn đối phương không phản kháng lại mới khi dễ! Không lựa hồng mềm để bóp, chẳng lẽ lựa hồng cứng?”

Trương Tam cũng cười hắc hắc hai tiếng, sau đó về mặt có chút buồn bã, chợt cảm thán: “Bọn họ cũng chính là nhìn thấy Nhạc gia gia một lòng vì nước, quyết không tạo phản, mới hàm oan cho ông ấy. Triều đình luôn tỏ ra yếu kém với kẻ địch, đó cũng nói rõ bản thân là trái hồng mềm, trách không được người Kim khi dễ chúng ta.”

Tiêu Sơn nghĩ đến tình cảnh Nam Tống về sau, cùng với chuyện mình phải tiếp tục sống ở chỗ này, không khỏi cảm thấy ảm đạm, hai người không nói nữa, một đường đi đến Thái Thị Khẩu.

Càng gần Thái Thị Khẩu, càng có nhiều người, vóc người Tiêu Sơn nhỏ bé, ở trong đám người căn bản nhìn không thấy tình hình trước mặt, Trương Tam liền công hấn lên.

Tiêu Sơn ở trên vai Trương Tam thì thấy được toàn cảnh, bên cạnh pháp trường Thái Thị Khẩu là một khoảng đất trống, binh lính cầm giáo dài, ngăn cản dân chúng ở bên ngoài, một gã quan mang theo một đám thị vệ ngồi ở trên đài cao, so với nơi khác thì được canh phòng nghiêm ngặt hơn nhiều, mọi người cũng không thể đến gần, bị cản lại cách trăm thước.

Tuy rằng Triều đình vẫn chưa nói rõ hôm nay xử trảm, nhưng tin tức đã sớm lan truyền khắp thành, ngay cả Tiêu Sơn cũng biết, huống chi là dân chúng.

Tiêu Sơn nhìn một hồi, bỗng một tên lính đi qua quát, yêu cầu Trương Tam thả người xuống, không được công. Trương Tam không dám chống lại, đành phải thả Tiêu Sơn xuống.

Tiêu Sơn bị một đồng người chen lấn, nên cái gì cũng không thấy được.

Một lúc sau, xa xa trên đường truyền đến tiếng bánh xe ‘lộc lộc’, dân chúng đang thảo luận thoảng cái yên tĩnh lại, người người đều ngoái nhìn, có vài người còn nghĩ đến chuyện oan khuất và cảnh về Bắc vô vọng, nhìn không được thấp giọng nức nở. Thì ra đó chính là xe áp giải Nhạc Vân cùng Trương Hiến, đang chậm rãi đi đến Thị Khẩu Khẩu.

Người giám trảm (*giám sát việc chém đầu) hôm nay chính là tâm phúc do Triệu Cấu chỉ định — Điện tiền chỉ huy sử Dương Nghi Trung.

Dương Nghi Trung từ sau khi nhận mệnh chém, chỉ có thể nói là khổ không thôi, ai nguyện ý ở trước mặt mọi người mà làm kẻ xấu, gã cũng từng định góp ý với Triệu Cấu, nói sẽ làm cho cục diện rối loạn, len lén giết đi là xong. Nhưng Tần Cối không đồng ý, lão đang muốn dùng việc này để thị uy, há có thể vụng trộm giết chết?

Không có lựa chọn nào khác, Dương Nghi Trung đành phải nhận mệnh, chỉ có thể tận tâm tận lực giữ bí mật nhiệm vụ, hy vọng hôm nay hành hình ở Thái Thị Khẩu sẽ không có nhiều người. Ai ngờ giữ bí mật cũng không thắng nổi tin đồn, mặc dù đã tăng cường canh gác nghiêm ngặt, lại phong tỏa cổng thành ba bốn ngày, phái binh sĩ ngày đêm tuần tra, nhưng đến ngày hôm nay, vẫn có một nhóm lớn dân chúng Lâm An tụ tập đến đây. Gã không có khả năng đuổi toàn bộ dân chúng đi khỏi đây — có trời mới biết nếu như động vào, có thể đưa đến tình cảnh rối loạn hơn nữa hay không! Chỉ có thể âm thầm cầu xin ông trời: ngàn vạn lần đừng xảy ra sự cố gì, tốt nhất là để cho ta thuận lợi làm xong chuyện trở về báo cáo kết quả!

Ngặt một nỗi, Dương Nghi Trung sợ cái gì thì cái đó cố tình lại đến, chẳng biết trong đám người có ai đó không biết chuyện, bỗng nhiên ném một quả trứng thối lên xe tù của Nhạc Vân.

Cái này vừa xong liền khuấy động luôn một tổ ong vò vẽ, dân chúng không dám khiêu nại quan phủ, liền xả toàn bộ oán khí lên trên đầu người mới ném trứng thối, dù sao tất cả đều là người thường, ai sợ ai? Lúc này, dân chúng vây quanh liền bắt đầu giơ tay hạ chân đánh về phía nam tử ném trứng, ban đầu chỉ có vài người, về sau lại thêm một đồng người tham gia cuộc chiến, chỉ có nam tử ném trứng đáng thương, ôm đầu gào khóc: “Oan uống a, ta không biết hôm nay triều đình muốn xử trảm trung thần, ta không biết a...”

Một đồng người náo loạn, khó có thể ngừng lại được, Dương Nghi Trung nóng nảy, lệnh binh lính xông vào đám người, lôi nam tử ném trứng ra trước mặt mọi người mà bắt đầu vung roi để xoa dịu dân chúng bất mãn, cũng không quản người đó kêu oan hay không kêu oan.

Không ngờ đám dân chúng lại bắt đầu thì thầm to nhỏ, vô cùng bất mãn với Dương Nghi Trung: Dương hoạn quan, có bản lĩnh đưa Tần Cối ra đây, đánh dân thường thì gọi gì là anh hùng!

Cho dù có người lên nghị luận, nhưng cuối cùng vẫn dẹp được loạn, bầu trời đã u ám nay càng tối sầm lại, Trương Tam vừa mới lách được người ra khỏi đám đông hỗn loạn, chờ y hồi phục lại tinh thần, lại phát hiện có một vấn đề lớn xảy ra — Tiểu quan nhân nhà mình không thấy đâu!

Trương Tam lớn tiếng gọi, binh lính đứng canh phòng cũng bắt đầu hoảng sợ, mặt của Dương Nghi Trung thì ngày càng đen, diện tiền thị vệ bên cạnh gã lập tức hét lên: “Im lặng!”

Ngay lập tức ai cũng không dám hó hé, Trương Tam cũng không dám.

Tiêu Sơn bị đám người chen lấn xô đẩy, lúc này bị xô về bên cạnh pháp trường, Tiêu Sơn bị đám người chen chúc, biết mình đáng người thấp bé, liền cẩn thận không để mình trở thành đồ dẫm đạp cho người ta, bây giờ mọi người yên tĩnh lại, hắn mới phát hiện, mình đã bị xô tới hàng phía trước, có thể nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh bên trong.

Thấy được bên trong xe tù, một cái giam giữ một người thanh niên hơn hai mươi tuổi, một cái khác là giam giữ một hán tử trung niên, cả hai người đều được mặc quần áo tù sạch sẽ, nhưng tóc tai thì rối bù, thân sắc bị phẫn, trên cổ có vết roi, hẳn là do chịu cực hình khi ở trong ngục.

Hai tên thị vệ tiến đến, hành lễ với Nhạc Vân và Trương Hiến trên xe, sau khi nói ‘đắc tội’, liền mở cửa xe, tám tên đáng người cao to rời khỏi hàng ngũ, tiến lên lôi hai người đang bị công xiềng ra khỏi xe, đưa lên đoạn đầu đài.

Lúc này, gió Bắc thổi lạnh thấu xương, trong không trung kêu lên từng tiếng ‘vù vù’, mây đen kéo đến, che khuất hoàn toàn mặt trời giữa trưa, Nhạc Vân ngẩng đầu thẳng lưng, nhất định không quỳ, Trương Hiến cũng là mắt hổ trợn trừng, không chịu quỳ xuống.

Dương Nghi Trung đọc thánh chỉ, quát: “Phạm nhân quỳ xuống nghe chỉ!”

Nhạc Vân và Trương Hiến giống như không nghe thấy gì, vẫn đứng ở nơi đó, giống như cột sắt không nhúc nhích.

Dương Nghi Trung thấy cảnh này, trong lòng hết sức phiền muộn, gã biết rõ hai người này vô cùng quật cường, không dễ chế ngự. Trước mặt mọi người, không thể dùng vũ lực, đành phải đá quả banh này sang cho đao phủ: “Hai người các ngươi, bắt phạm nhân quỳ xuống!”

Đao phủ đành phải tiến lên hành lễ: “Hai vị tướng quân, mong người đừng để cho tiểu nhân khó xử!”

Trương Hiến cả giận nói: “Có gì khó xử? Chúng ta căn bản không hề mưu phản, càng không có phản quốc! Đường đường là nam tử hán, sống không thẹn với lòng, chết cũng phải đầu đội trời chân đạp đất!”

Quần chúng nghe xong lời này, liền đồng thanh tán thưởng, thanh âm rung trời.

Thời điểm Tiêu Sơn còn làm bộ đội, cũng chấp hành nhiệm vụ xử bắn phạm nhân, nhưng mà lúc đó phạm nhân đều xếp thành một hàng, hai mắt mờ hồ, một viên đạn đã giải quyết xong, làm gì có phạm nhân được quay qua nói thêm nửa câu?

Hôm nay là lần đầu tiên thấy được cảnh này, có thể nói là mở rộng tầm mắt. Đồng thời trong lòng cũng có chút thổ chết cáo thương*: “Trọng thần quốc gia, lại tùy ý bị hãm hại, sắp bị chém chết. Sau này mình là nên sáng suốt giữ thân, cứ dần dần độn độn mà sống hết kiếp này? Hay là nên ra sức đấu tranh, thay đổi toàn cục?”

(*Thổ tử hồ bi: thổ chết cáo thương, tương tự một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.)

Thời điểm hắn đang nghĩ vu vơ, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói trong trẻo: “Nói hay lắm, đàn ông là phải như thế!”

Tiêu Sơn quay đầu qua, lúc này mới phát hiện, thì ra thiếu niên gặp phải trên đường kia, giờ phút này đang đứng bên cạnh mình.

Thiếu niên quay đầu qua, thấy Tiêu Sơn, sau khi sững sờ, lập tức nhỏ giọng nói: “Người thật sự đến đây tiễn đưa hai vị Tướng quân kia một đoạn đường sao?”

Tiêu Sơn nói: “Đúng vậy a! Sao vậy, người vẫn hoài nghi ta là cái loại được người ta phái đi theo dõi người sao? Người cái người này nha, ra cửa còn làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy.”

Thiếu niên kia không trả lời vấn đề của Tiêu Sơn, chỉ chỉ lên hình đài, nói: “Hai người kia, vậy mà vẫn quỳ xuống! Ban đầu ta cứ tưởng bọn họ thà chết chứ không chịu khuất phục đây...”

Tiêu Sơn nhỏ giọng nói: “Đó là đương nhiên, hai người bọn họ chết rồi, nhưng người nhà bọn họ vẫn còn chưa chết, bọn họ không thể nhắm mắt làm ngơ, không để ý đến tình huống của những người sống! Điều là anh hùng mạt lộ, không thể làm gì.”

Thiếu niên kia thở dài một hơi, lại nói gì đó, nhưng mà quá nhỏ nên Tiêu Sơn không nghe rõ, quay đầu nhìn pháp trường.

Đao phủ rút thẻ trăm ra khỏi cổ Nhạc Vân, cung kính hỏi: “Doanh quan nhân đã sắp sửa lên đường, còn lời gì muốn nói hay không?”

Nhạc Vân mở to hai mắt, thần sắc hùng hồn, lớn tiếng nói: “Thiên hạ đều biết phụ soái oan uổng, bọn ta trung thành tận tâm, chinh chiến sa trường, chỉ trông mong đến ngày giành lại cố đô, trở về quê hương! Thân là quân nhân, tưởng rằng được chết trận ở sa trường, chết nhưng bất tử! Tuyệt đối không nghĩ tới, ta lại phải chết dưới lưỡi đao của người trong nhà. Đây là nỗi sỉ nhục của ta, cũng là sỉ nhục của Đại Tổng! Triều đình tự hủy trường thành (*lực lượng hùng hậu vững mạnh), chẳng lẽ có thể thật sự đối được thái bình ư! Sỉ nhục, Đại sỉ nhục!”

Nhạc Vân vừa dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên xẹt qua một tia chớp, tiếp sau đó là tiếng sấm vang rền, ‘oanh oanh ừng ừng’ chấn động màn nhĩ, có dân chúng phẫn nộ nghe xong hai chữ ‘sỉ nhục’, giống như vạn mũi tên bắn thẳng vào tim, nhịn không được ghen ngào khóc rống lên. Một tiếng vang lên, lập tức càng thêm nhiều tiếng khóc, còn kèm theo tiếng chửi bậy.

Giám trăm Dương Nghi Trung nhìn thấy cục diện trước mắt không khống chế được nữa, vội vàng hét lớn: “Giờ tốt đã đến, hành hình”

Đao phủ không dám chậm trễ, giơ đao thép trong tay, ánh bạc vừa lóe, đầu Nhạc Vân liền ‘bịch’ một tiếng rơi xuống đất, từ chỗ bị chém, phun ra cột máu cao khoảng một thước, trong khoảnh khắc liền nhuộm đỏ đoạn đầu đài.

7. Quyển 1 - Chương 7: Đào Hồ

Trương Hiến ở một bên nhìn thấy cảnh này, không khỏi lớn tiếng rống giận: “Oan uổng! Thiên cổ kỳ oan!”

Một tiếng oan uổng này lại gây nên một trận xôn xao, dân chúng tiền đưa phía dưới cũng kêu to: Oan uổng! Oan uổng a!!!

Nhất thời toàn bộ pháp trường toàn là tiếng khóc la thảm thiết, đan xen với tiếng sấm gào thét, dường như là trời xanh bị thương.

Mặc dù Tiêu Sơn đứng ở phía trước, nhưng vẫn cách pháp trường một khoảng xa, chợt thấy thứ gì đó lạnh lạnh bắn lên mặt của mình, hắn hoài nghi có phải là máu của Nhạc Vân văng lên người mình hay không, hắn giơ tay lau lau mặt, lại là một giọt nước lạnh buốt, ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy không biết từ lúc nào, từng bông tuyết lả tả rơi xuống.

Đám đông bắt đầu hỗn loạn, trong lúc lơ đãng Tiêu Sơn nhìn thấy thiếu niên bên kia nắm chặt hai tay, sắc mặt so với bầu trời còn muốn u ám hơn, hàm răng cắn chặt, mạch máu trên trán không ngừng giựt giựt, hiển nhiên là đang cảm thấy phần nộ cùng sỉ nhục.

Dương Nghi Trung thấy tình cảnh không ổn, sợ thật sự xảy ra chuyện, lại cuống quýt hạ lệnh, chém đầu Trương Hiến, hai cái đầu lẳng lơng lóc trên pháp trường, đụng vào nhau, tuyết rơi xuống ngày càng dày, trong khoảnh khắc liền đóng băng vũng máu.

Xử tử Nhạc Vân và Trương Hiến xong, Dương Nghi Trung phái binh lính giải tán dân chúng, thấy mọi người đã tản đi không sai biệt lắm, liền theo hộ vệ trốn về phủ, sợ lại xảy ra biến cố gì.

Tiêu Sơn im lặng đứng bên pháp trường, vẫn còn nhiều dân chúng không chịu rời đi, bị giải tán nhưng rồi lại trở về. Nhưng tiếng la khóc mắng chửi vẫn không dứt, ngược lại khi binh lính rời đi, càng không còn kiêng nể gì, có nhiều người chửi ầm lên, xúc động kêu la. Tuyết rơi càng lúc càng dày, trong chốc lát liền biến toàn bộ pháp trường thành một màu trắng xóa, nhiều chỗ vẫn còn lộ ra vết máu, bầu không khí bi thương không tả được.

Trong bầu không khí này, Tiêu Sơn cũng bị nhiễm một chút, mặc dù hắn chưa thấy qua mặt mũi Nhạc Phi, lại càng không nói đến Nhạc Vân và Trương Hiến chỉ được nhắc đến vài lời, nhưng khi đến pháp trường nhìn thấy hai người trước khi đi vừa bị thương lại vừa hùng hồn, trong lòng cũng có cảm giác, đối với tương lai của mình trong cái thế giới này, lại càng thêm mờ mịt.

Mình dù có bản lĩnh bằng trời, gặp phải triều đình Nam Tống nhu nhược vô năng, sẽ làm được thành tựu gì? Anh hùng như Nhạc Phi, không phải cuối cùng rồi cũng rơi vào kết cục này, hào kiệt như Tân Khí Tật, cũng là ‘Anh hùng vô kích, tôn trọng mưu xử’ (*Ngàn dặm giang sơn, anh hùng khó giữ). Mình thì chỉ có chút tài năng, làm sao mà được hơn hai người này? Nếu như muốn thay đổi tình hình này, bản thân nên làm cái gì?

Trong lúc Tiêu Sơn đang im lặng tính toán, bỗng nghe thấy thiếu niên vẫn đứng bên cạnh hắn nhỏ giọng thì thào: “Thiên hạ đều biết là oan, ông ấy lại... mình phải làm thế nào mới có thể thay đổi được suy nghĩ của ông ấy...”

Tiêu Sơn lên nhìn thiếu niên kia, lúc này hai người đứng rất gần nhau, tuy rằng quần áo thiếu niên mặc trên người đã hơi cũ, nhưng mà nhìn ra được là gấm thượng hạng, ngọc bội bên hông cũng là Lục Bảo trơn nhẵn, hiển nhiên là xuất thân bất phàm.

Trong lúc Tiêu Sơn đang quan sát tỉ mỉ thiếu niên kia, thiếu niên kia cũng xoay đầu lại, nhìn Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn thấy rõ, vành mắt thiếu niên ửng hồng, môi hơi nhếch, trong mắt có một tia buồn khổ cùng mờ mịt.

Thiếu niên kia mở miệng trước: “Sao ngươi còn chưa đi?”

Tiêu Sơn nói: “Sao ngươi không đi?”

Thiếu niên kia không trả lời, chỉ nói: “Ta nhớ được, ngươi nói ngươi gọi là Tiêu Sơn? là hai chữ nào?”

Tiêu Sơn nói: “Tiêu trong Tiêu Phong, Sơn là núi.”

Thiếu niên nghi hoặc: “Tiêu Phong là ai?”

Tiêu Sơn biết mình lỡ lời, liền giải thích: “Ở quê bọn tôi có một đại anh hùng, sau lại lên làm Đại vương Nam Viện nước Liêu, bởi vì Liêu Đế Nam chinh (*Chinh phạt phía Nam), ông ấy lấy cái chết để khuyên can.”

Thiếu niên nói: “Ta lại không biết có người như vậy, ngươi họ Tiêu, là người Liêu?”

Tiêu Sơn vội vàng lắc đầu: “Không, ta là người Hán, ngươi gọi là gì? Ta thấy ngươi vụng trộm chạy ra khỏi nhà, hiện tại ngươi đã không còn, ngươi cũng về đi, không sợ người nhà ngươi trách phạt hay sao?”

Thiếu niên ồ một tiếng, nói: “Họ của ta... không nói được, nhưng nữ danh của ta là Viện Viện. Dù sao cũng vất vả mới ra ngoài một chuyến, trễ rồi về cũng không sao.”

Tiêu Sơn nói: “Tròn tròn (*Viện Viện là tròn) ? Bộ dạng ngươi một chút cũng không tròn!”

Thiếu niên kia có chút tức giận, Tiêu Sơn nói năng vô lễ, nhưng cũng không trách cứ, chỉ là ngừng lại một chút, giải thích: “Không phải là tròn, ý là chỉ Mỹ Ngọc, cái loại ngọc mà ở giữa có cái lỗ tròn đó.”

Tiêu Sơn không để ý tên y có nghĩa gì, chỉ hỏi: “Ngươi không về sao? Ở lại đây làm gì?”

Viện Viện đánh giá Tiêu Sơn một phen, nói: “Nếu ngươi đến để đưa tiễn hai vị Tướng quân, nói cho ngươi biết cũng không sao, ta tính đợi mọi người giải tán hết, sau đó đem thi thể hai vị tướng đi chôn. Thật sự không đành lòng nhìn thi thể của người trung nghĩa bị vứt bỏ ở nơi ồn ào, không người hỏi đến.”

Tiêu Sơn nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, người cũng đi gần hết, chỉ còn một vài binh lính ở lại dọn sạch pháp trường.

Tiêu Sơn chỉ vào những binh lính kia nói: “Ngươi muốn trộm thi thể? Chỉ sợ những người kia không cho ngươi trộm đi dễ dàng như vậy đâu! Ngươi là thân thích của Nhạc Phi?”

Viện Viện lắc đầu: “Không phải!”

“Vậy ngươi biết Nhạc Phi?”

Viện Viện khẽ nhíu mày, nói: “Ngươi đến là để tiễn hai vị Tướng quân, tại sao lại có thể bắt kính với Nhạc Thiếu Bảo như vậy? Gọi thẳng họ tên!”

Tiêu Sơn sững sờ, ngay sau đó liền hiểu ra. Trực tiếp gọi thẳng tên của người xưa, chính là phi thường phi thường không lễ phép, thế là vội vàng giải thích: “Không phải, quê của bọn ta có thói quen gọi thẳng tên, gọi Hoàng Đế cũng nói thẳng tên, không phải là có ý bất kính a.”

Lúc này Viện Viện mới nói: “Ta chỉ là từ xa bái kiến Nhạc Thiếu Bảo, chưa từng nói qua một lời. Không nói đến những cái này, ta chỉ có một mình sợ không thể công được hai thi thể, ngươi có nguyện ý giúp ta không?”

Tiêu Sơn có hơi do dự, hần nhìn lên trời, đã không còn sớm, nếu như giúp Viện Viện chôn thi thể, nhất định sẽ về khuya.

Nhưng hần lập tức nhớ tới trong lịch sử, thi thể Nhạc Vân và Trương Hiến sau khi bị chém liền vứt ở ngoài đường, đã không còn tung tích, phần mộ của Trương Hiến lập ở Hàng Châu bây giờ, trong mộ cũng chỉ có quần áo và di vật.

Tuy rằng về trễ sẽ khiến cha mẹ nuôi lo lắng, còn liên lụy đến Trương Tam cùng mình ra ngoài, nhưng mà so với việc giúp nhặt xác Trương Hiến và Nhạc Vân, Tiêu Sơn cảm thấy về sau còn quan trọng có ý nghĩa hơn.

Dù sao khi về nhà có thể chậm rãi trấn an cha mẹ nuôi, Trương Tam có bị mắng thì về sau mình cũng bù đắp được cho huynh ấy, nhưng thi thể Trương Hiến và Nhạc Vân, nếu như bị vứt bỏ sẽ không tìm về được.

Sau khi Tiêu Sơn âm thầm tính toán một phen, liền đồng ý với Viện Viện nói: “Được. Nhưng mà hiện tại trời còn sáng, chỉ sợ bất tiện, vẫn là tìm một nơi tránh tuyết trước đã, đợi trời tối rồi ra tay mới tương đối dễ dàng hơn chút!”

Viện Viện nở nụ cười: “Ta cũng có ý này...”

Trong lúc hai người nói chuyện, chợt nghe thấy trong gió truyền đến tiếng Trương Tam: “Tần Sơn —— Tần Sơn! Tiểu quan nhân —— ! Cậu đâu rồi?!”

Viện Viện hỏi: “Tìm người hả?”

Tiêu Sơn vội vàng lắc đầu: “Không phải gọi ta... ta gọi là Tiêu Sơn!” Hắn thầm nghĩ: Bà mẹ nó, sau này đánh chết cũng không thể nói ta họ Tần a! Vừa rồi nghe không ít người mắng Tần Cối!

Tuy rằng hắn nghĩ như vậy, nhưng vẫn sợ bị Trương Tam tóm được, liền giật giật góc áo Viện Viện, chỉ vào cây đại thụ cạnh pháp trường, nói: “Chúng ta trốn ở phía sau đi, bớt người nhìn thấy đỡ phiền toái!”

Viện Viện gật đầu, hai người trốn ở phía sau thân cây, không lâu sau, quả nhiên nhìn thấy Trương Tam đang tìm mình xung quanh.

Trương Tam tìm một hồi, không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Sơn đâu, liền đi tìm chỗ khác.

Viện Viện nhìn Tiêu Sơn, lại nhìn Trương Tam đã đi xa, một lúc sau nói: “Ta thấy hình như là tới tìm người!”

Tiêu Sơn làm bộ không sao cả, nhún vai nói: “Tìm không thấy thì huynh ấy tự mình đi về, chúng ta đừng để ý nữa, suy nghĩ tí nữa làm sao khiêng xác đây. Người chuẩn bị chôn bọn họ ở chỗ nào?”

Viện Viện suy nghĩ một chút, nói: “Đi theo ta! Bây giờ còn sớm, chúng ta đi đào hố trước, muộn một chút rồi đến!”

Tiêu Sơn nói: “Chúng ta đi, vậy hai thi thể này không còn thì xử lý làm sao? Người đi đào hố đi, ta ở chỗ này trông thi thể!”

Viện Viện nói: “Vậy thì đã nói rõ, có người trung nghĩa lấy đi, cũng coi như đã làm được một chuyện tốt!! Đi thôi, ta chưa đào hố bao giờ, nói không chừng phải rất lâu mới chuẩn bị tốt được, đừng để chậm trễ!!”

Nửa canh giờ sau, Tiêu Sơn tìm đến một nhà nông bên cạnh mượn một cái cuốc nhỏ, sắc mặt sallow ngồi dưới gốc cây đại thụ cạnh bên Tây Hồ, mồ hôi chảy như tắm.

Cả người hắn đều đã ở trong hố, giơ cao cuốc làm việc, tận lực đào cái hố này lớn hơn một chút, sâu một chút. Nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy Viện Viện hai tay đút trong tay áo rộng thùng thình, nhàn nhã đứng ở bờ hố, không ngừng chỉ huy: “Chỗ này phải đào sâu một chút! Bên kia đào vuông vức một chút, như vậy mới giống quan tài!”

Tiêu Sơn nổi giận, ném cái cuốc: “Người nói muốn tới đào hố, sao vừa rồi lại không làm? Không làm coi như xong đi, còn đứng đó chỉ loạn!”

Viện Viện thản nhiên nói: “Ta chưa làm bao giờ, không biết dùng cuốc, ít nói nhảm, ta là đại ca, bảo người làm như thế nào thì người phải làm như thế ấy!”

Tần Sơn nói: “Thúi lắm, người được mấy tuổi? Đã đòi làm đại ca của ta!”

Viện Viện nói: “Nhìn bộ dạng của người cũng không quá mười ba mười bốn tuổi, tháng tư năm nay ta đã tròn mười sáu, đương nhiên là làm đại ca! Không được cãi, nhanh chóng làm việc!”

Tiêu Sơn nhảy lên, giận Viện Viện chỉ nói mà không làm, đưa tay bốc một nắm bùn trét lên mặt Viện Viện, uy hiếp: “Cho ta yên tĩnh một chút, còn lải nhải có tin ta đánh ngươi hay không! Phiên nhất đang làm mà có gia hỏa đứng bên cạnh khoa tay múa chân!”

Viện Viện tránh không kịp, bị Tiêu Sơn trét một đồng bùn lên mặt, lại bị Tiêu Sơn mắng, tức giận trừng Tiêu Sơn, lấy ra khăn lụa trắng thêu chỉ vàng từ trong ngực, cẩn thận lau sạch mặt.

Tiêu Sơn cau mày nói: “Một đại nam nhân, lại giống như là con gái, còn sợ dơ!”

Viện Viện đã lau sạch mặt, nói: “Ngươi thì hiểu cái gì?! Không phải ta sợ bẩn, mà là sợ dơ, về nhà cha trông thấy, sẽ bị quở trách! Đào nhanh lên, trời cũng sắp tối rồi, ngươi chỉ đào được có một hố, sao mà đủ!”

Tiêu Sơn lại lần nữa vung cuốc, tiếp tục đào hố, Viện Viện vẫn ở chỗ cũ khoa tay múa chân, một chốc lại nói hấn chỗ này không được đào, một chốc lại nói chỗ này vẫn chưa sạch. Lời Tiêu Sơn uy hiếp, dĩ nhiên không hề có chút tác dụng gì, hấn cũng không có khả năng đánh Viện Viện một trận để y yên tĩnh lại, chỉ có thể im lặng đào hố.

Chờ đến khi Tiêu Sơn một thân một mình đào hố xong, hấn đã mệt rã rời, nhìn mụn nước nổi đầy hai tay, cùng với bắp tay bắp chân run rẩy đến lợi hại, im lặng quyết định: Mặc kệ tương lai chuẩn bị làm cái gì, tóm lại vấn đề cần giải quyết trước mắt chính là phải gấp rút rèn luyện, mau chóng khôi phục lại thân thể cường tráng của mình!

Lúc này, tuyết lại càng rơi nhiều hơn, chỉ một chốc đã phủ hết hố hấn vừa đào, nhìn không ra dấu vết. Màn đêm đã buông xuống!

8. Quyển 1 - Chương 8: Chôn Cốt

Hai người trở lại pháp trường, nhìn thấy trên pháp trường lại có thêm nhiều binh lính hơn nữa, xung quanh chỉ là binh lính bình thường, ở giữa lại có một tên trung niên mập mạp khoác áo lông.

Mà thi thể của Nhạc Vân và Trương Hiến, vẫn nằm nguyên tại chỗ, đã không nhìn ra được hình dáng, chỉ có thể từ bụi tóc trên đầu mới có thể lờ mờ phân biệt được.

Viện Viện và Tiêu Sơn trốn sau gốc đại thụ, Viện Viện dậm chân nói: “Ai nha, đã tới chậm, xử lý như thế nào đây, nhiều người như vậy, chúng ta làm sao mà trộm được thi thể?”

Tiêu Sơn nói: “Cái này đơn giản, ngươi dẫn bọn họ đi chỗ khác, ta trộm thi thể, man thiên quá hải*, giương đông kích tây!”

(*Man thiên quá hải (), Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn. Trong 36 kế)

Viện Viện nói: “Ngươi đã đọc qua binh pháp?”

Tiêu Sơn chán ghét một hồi, cuối cùng lắc đầu: “Thuận miệng nói bừa đây, ta chỉ đọc sách binh thường thôi, đám sư phụ đều đau đầu vì ta! Bởi vì đần, thường thường khiến cho bọn họ tức giận đến dưng râu tròng mắt a.”

Viện Viện không hề hoài nghi lời hấn nói có là sự thật hay không, chỉ nói: “Trong mấy người này, có người biết ta, ta không tiện dẫn bọn họ rời đi! Vẫn là ngươi làm đi, để ta trộm thi thể!”

Tiêu Sơn nhìn tên mập trung niên dẫn theo một đội quân ở phía xa kia, lại nhìn Viện Viện một chút, nói: “Những người kia giống như là đang tìm ngươi, tìm ngươi hả?”

Viện Viện dậm chân: “Ngươi nói nhầm nhiều quá! Nhanh dụ bọn họ rời đi!”

Tiêu Sơn nhướng mày, nhìn Viện Viện, tự tiểu phi tiểu: “Xem ra là thật sự đến tìm ngươi, ta đi là được chứ gì.”

Nói xong, đi ra khỏi gốc đại thụ, giả bộ như đang tìm đồ, chậm rãi di chuyển đến pháp trường.

Hắn vừa mới đến gần pháp trường, tên béo trắng kia đã đi tới, từ xa gọi qua: “Này, đứa nhỏ kia, người qua đây!”

Tiêu Sơn nghe giọng tên béo trắng kia vừa the thé vừa nhão nhẹt, hết sức kỳ quái, cũng không biết cái tên béo trắng kia là gì của Viện Viện, liền từ từ đi tới.

Bên người béo trắng vẫn đi theo hai tên lính, Tiêu Sơn nhìn cách ăn mặc của bọn họ, cũng không khác lắm so với trang phục của chư vệ tiền điện mới nhìn thấy buổi sáng, trong lòng có chút giật mình.

Lại nghe béo trắng kia nói: “Bạn nhỏ này, ta hỏi người... người có thấy qua công tử nhà ta không?”

Tiêu Sơn làm ra vẻ ngây thơ: “Công tử nhà ông là ai? Ông cũng không nói là có bộ dạng gì, làm sao ta biết là có gặp qua hay chưa?”

Béo trắng dậm chân nói: “Ai nha, là ta hồ đồ, công tử nhà ta, cao hơn người khoảng một cái đầu, ừ, chắc là khoảng chừng đó, lớn lên trắng trẻo, mặc chính là...”

Chờ tên béo trắng nói xong, Tiêu Sơn liền xác định người mà người này muốn tìm chính là Viện Viện rồi.

Hắn âm thầm nghĩ: Công tử nhà người vừa mới để cho ta đào hố y thì ở bên cạnh nghỉ ngơi, hiện tại ta cũng phải để cho công tử nhà người gặp xui xẻo một chút!”

Tiêu Sơn lắc đầu: “Hình như không thấy ai như vậy... A, đúng rồi, ta bỗng nhiên có chút ấn tượng, có phải bên hông công tử nhà người có đeo một miếng ngọc bội hay không, là cái loại ngọc bội ở giữa có một lỗ thủng thật to?”

Béo trắng liền gật đầu lia lịa, lấy một thời bạc từ trong ngực ra: “Cậu bạn nhỏ, nhanh nói cho ta biết, công tử ở chỗ nào? Nói cho ta biết, thời bạc này sẽ là của người!”

Tiêu Sơn thở dài: “Haizz, ta vừa mới đi ngang qua Tây Hồ, nhìn thấy một người rơi xuống hồ, bộ dạng có chút giống như ông vừa nói. Bạc của ông ta không cầm đầu, ông nhanh nhanh đi xem thử người kia có phải là công tử nhà ông hay không! Ta thấy kiểu này, chỉ sợ là trượt chân chết đuối dưới nước!”

Mặt của béo trắng thoáng cái trắng bệch, hai chân đều lạnh run, môi giật giật.

Một tên thị vệ đi bên cạnh béo trắng hơi nghi hoặc nhìn Tiêu Sơn, nói: “Tây Hồ cách chỗ này khoảng chừng nửa canh giờ, sao người...”

Thị vệ kia còn chưa nói xong một câu, liền bị béo trắng mắng xối xả: “Còn sững sờ ở chỗ này làm gì? Nhanh đi tìm a! Gia gia của ta a, lần này khó giữ được cái mạng nhỏ rồi!”

Béo trắng một bên nói, một bên cầm áo choàng nhấc chân chạy về hướng Tây Hồ, thị vệ bên cạnh cũng lục đục đuổi theo sau, ngay cả tên lính đang dọn dẹp pháp trường cũng vội vàng đi theo, trên pháp trường nhất thời sạch sành sanh, một bóng người cũng không có.

Béo trắng chạy được một nửa, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: “A, đứa nhỏ vừa rồi đâu? Sao không dẫn nó theo? Ai nha, thôi được rồi, chúng ta mau đi xem, mong ông trời phù hộ, đứa bé kia nói dối!”

Tiêu Sơn thấy mọi người rời đi, lúc này quay đầu lại, gọi Viện Viện trốn sau gốc đại thụ: “Người đi hết rồi, nhanh xuất hiện đi!”

Một lúc sau, Viện Viện mới ra khỏi thân cây, tò mò hỏi Tiêu Sơn: “Vừa rồi người nói cái gì vậy, những người kia liền nhanh chóng rời đi?”

Tiêu Sơn mỉm cười: “Ta thấy bọn họ tìm người, liền nói người rớt xuống Tây Hồ rồi, để cho bọn họ nhanh đi, đi chậm sẽ chết người! Nhưng mà không nghĩ tới, thậm chí cả tên lính dọn pháp trường cũng đi theo tìm người. Xem ra lai lịch người không nhỏ a!”

Viện Viện mới nghe được câu đầu Tiêu Sơn nguyên rửa mình chết, thì cảm thấy tức giận, đợi lúc sau nghe thấy Tiêu Sơn suy đoán thân phận của mình, cũng không giận nữa, chỉ nói lấp lửng: “Nói hươu nói vượn! Nhanh đi chuyển thi thể của hai vị tướng quân!”

Tiêu Sơn cùng Viện Viện đi đến chỗ thi thể, Viễn Viễn hành lễ với hai cỗ thi thể kia, sau đó khom lưng muốn dựng thi thể lên.

Nhưng bây giờ trời rét lạnh, máu đông băng khiến cho thi thể dính chặt vào đá, căn bản vác không nổi, Viện Viện thử hai ba lần, đều không thành công, liền tức giận gọi Tiêu Sơn: “Nhanh qua giúp!”

Tiêu Sơn nhìn quanh một lượt, thấy bốn phía không có dụng cụ gì có thể lợi dụng, đành phải đến bên Viện Viện, hai người dùng sức kéo thi thể, ‘bụp’ một tiếng, thi thể được kéo rời khỏi sàn đá, rốt cuộc có thể nhấc lên.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, lại đi kéo thi thể còn lại, sử dụng hết sức của chín trâu mười hổ mới có thể kéo thi thể lên.

Tiêu Sơn cởi áo choàng của mình, gói kỹ đầu của Trương Hiến rồi buộc lại xách trên tay, Viện Viện cũng lấy ra một cái khăn lớn, gói lại đầu của Nhạc Vân. Sau đó công thi thể trên lưng, dọc theo đường nhỏ mà đi.

Tiêu Sơn vốn có chút lo lắng gặp phải quân lính tuần tra, nhưng dường như Viện Viện hết sức quen thuộc với tuyến đường mà quân lính thường hay đi tuần, biết rõ lúc nào thì nên tránh, lại lúc nào thì đi lên phía trước, một thường tiến lên, tuy rằng gặp phải rất nhiều quân lính tuần tra, nhưng cũng không bị phát hiện qua, hai người công thi thể, rời đi khoảng nửa canh giờ, mới đến được vị trí đào hố.

Viện Viện đặt thi thể Nhạc Vân vào trong hố, lại cởi khăn gấm, đặt đầu Nhạc Vân gần lại phía trên cổ của y, Tiêu Sơn cũng làm giống vậy, dưới ánh trăng, bộ dạng chết của hai người vô cùng đáng sợ, đều là hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Viện Viện chậm rãi vươn tay, khép lại hai mắt Nhạc Vân, nói với Tiêu Sơn: “Trên người người có cái gì không?”

Tiêu Sơn nghĩ một chút, lấy xuống một cái nhẫn ngọc* mà hai ngày trước Vương Mỹ Nương đeo lên cổ cho hắn, đưa cho Viện Viện: “Chỉ có cái này!”

(*Nguyên văn là Ngọc ban chỉ)

Viện Viện nhét nhẫn ngọc vào miệng Nhạc Vân, Tiêu Sơn ngạc nhiên hỏi: “Làm gì vậy?” Viện Viện nói: “Làm ký hiệu, sau này dễ nhận biết!”

Nói xong, liền lệnh Tiêu Sơn lấp đất cho Nhạc Vân, đến bên cạnh thi thể Trương Hiến, tiếp tục hỏi: “Còn có ngọc bội ngọc hoàn (*vòng ngọc) nào nữa không?”

Tiêu Sơn thấy trên tay Viện Viện đeo một cái nhẫn ngọc vậy mà không lấy ra dùng, ngược lại đi hỏi hắn, bất mãn nói: “Không còn nữa! Không phải trên người người cũng có một cái nhẫn ngọc hay sao?”

Viện Viện quay qua, im lặng nhìn Tiêu Sơn, một lúc sau mới nói: “Không phải ta không nhớ bỏ cái nhẫn ngọc này, cũng chỉ là bỏ một thứ đồ trang sức mà thôi. Nhưng mà không được! Nếu cha ta hỏi.... ta không biết trả lời thế nào.”

Tiêu Sơn gơ tay ra: “Trên người ta không còn trang sức nữa rồi! Hơn nữa cái kia cũng là do mẹ ta cho, trở về không thể thiếu được bị bà lắm nhảm hai câu.”

Viện Viện cắn răng, lấy nhẫn ngọc ra khỏi ngón tay, nói: “Được rồi, cùng lắm thì bị mắng một trận, cũng không bị gì a.” Nói xong, lấy nhẫn ngọc của mình nhét vào miệng Trương Hiến, nhìn Tiêu Sơn đang lấp đất vào hố.

Y một bên nhìn Tiêu Sơn, lại ngẩng đầu lên nhìn trời, không ngừng thúc giục: “Nhanh lên nhanh lên, sao mà động tác của người chậm như vậy? Đã muốn đến giờ Dậu rồi, còn lè mè ở đó!”

Tiêu Sơn bị Viện Viện nói đến phiền, ném cái xẻng xuống đất: “Chính người nói cẩn thận, nếu như sót ruột, sao không tự mình làm đi? Ta mệt, muốn nghỉ ngơi!”

Sắc mặt Viện Viện lập tức khó coi, giận dữ trừng Tiêu Sơn: “Điều dân!”

Tiêu Sơn dứt khoát nằm xuống đất: “Phần còn lại người làm! Lưng công thi thể đi hơn nửa đêm, mệt cũng mệt chết rồi!”

Viện Viện ngẩn người, tiến lên nhấc chân đá đá Tiêu Sơn, Tiêu Sơn vẫn nằm bất động. Viện Viện không còn cách nào, đành phải cầm lấy cái xẻng, lấp đất vào hố, y vốn được nuông chiều từ bé, lúc nào mà dùng qua xẻng? Chỉ một chốc, trên tay liền bị cọ xát nổi lên một mụn nước, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục làm.

Tiêu Sơn thấy Viện Viện lấp đất, cũng bật dậy, bắt đầu bắt tay giúp Viện Viện, hai người hợp lực, không lâu sau liền lấp hố xong. Hắn lại đi qua mảnh đất bên cạnh, hốt ít đất bụi trên mặt phủ lên hố, làm như vậy còn chưa đủ, lại đi qua chỗ xa xa bên kia, bứt chút cỏ khô phủ lên trên, cuối cùng chạy đi hai trăm thước, hốt chút tuyết đắp lên.

Làm xong mọi thứ, Viện Viện đứng ở đó đã nhìn không ra phần đất này có chỗ nào khác thường, thấp giọng nói: “Hai người yên tâm, rồi cũng sẽ có một ngày, ta nhất định an táng thật tốt cho hai người, quyết không để cho xương cốt anh hùng bị người đời dẫm đạp!”

Tiêu Sơn đứng ở bên kia không nhúc nhích, Viện Viện xoay đầu lại, nói: “Người cũng phải lạy!” Khẩu khí không cho phản bác cùng chất vấn.

Tiêu Sơn liền nghe theo mà cung kính lạy ba cái, Viện Viện nhìn Tiêu Sơn nói: “Hai người chúng ta phải nhớ thật kỹ vị trí này, là dưới một gốc đại thụ, trong miệng có ngậm nhẩn ngọc là được! Nếu như tương lai ta quên mất, người phải nhớ để nhắc nhở ta!”

Tiêu Sơn nghĩ thầm: lão già nhà người trí nhớ không được tốt, cái này mà cũng có thể quên?

Nhưng khi nhìn thần sắc ngưng trọng của Viện Viện, bộ dạng nghiêm túc, liền gật đầu, nói: “Được, ta nhớ rồi!”

Viện Viện lấy cái khăn gắm trong ngực ra, đưa cho Tiêu Sơn: “Người qua bên hồ làm ướt khăn đi, để cho ta lau tay.”

Tiêu Sơn nói: “Sao người không tự đi?” Viện Viện cau mày nói: “Ta đi giày chẳng phải sẽ bị dính bùn bên sông sao? Để người ta nhìn thấy là không tốt!”

Tiêu Sơn nghi hoặc, rốt cuộc cái người Viện Viện này là ai? Quy củ trong nhà thật là kỳ quái! Là Vương gia? Nhưng trong hoàng thất ngoại trừ Triệu Cấu, không phải đều bị quân Kim bắt đến phương Bắc rồi sao? Là hoàng tử? Lại càng không giống, Triệu Cấu không có khả năng sinh đẻ*, không thể có con! Hay là một tiểu thái giám yêu nước ở trong cung cấm! Hắn thầm nghĩ như vậy, nhưng vẫn là nghe lời đi thấm ướt khăn, đưa cho Viện Viện, khi nhìn thấy lòng bàn tay Viện Viện bị cọ xát nổi lên một mụn nước, thời điểm chùi qua lông mày liền nhăn tít lại, hẳn là rất đau.

(*Ổng bị liệt dương vì tội chơi gái quá nhiều:))))

Tiêu Sơn hỏi: “Đau lắm hả?”

Viện Viện nói: “Bình thường! Đưa tay người ra ta xem thử một chút, có bị nổi mụn nước không?”

Tiêu Sơn liền vươn tay ra, nương theo ánh trăng Viện Viện thấy rõ ràng, lòng bàn tay của hắn đã bị cọ ra thành một chùm mụn nước rồi.

9. Quyển 1 - Chương 9: Giao Tâm

Viện Viện cau mày, muốn lấy khăn lau cho Tiêu Sơn một chút, nhưng mới giơ lên lại rút về, lúc sau mới nói: “Ngày hôm nay ta mới biết, thì ra đào đất vất vả như vậy. Ta cũng chỉ lấp đất một chút, đã thành cái dạng này, vậy dân chúng cả ngày làm việc tay chân, sẽ khổ thành cái dạng gì nữa!”

Tiêu Sơn cắn bản không để trong lòng, đưa tay vỗ vỗ bả vai Viện Viện: “Ở đâu mà có thể than thở nhiều như vậy, ăn được một bữa cơm, trên tay đều là vết chai, đã sớm không còn đau nữa!”

Viện Viện gật đầu, cùng Tiêu Sơn chăm rãi rời khỏi bờ hồ, một lúc sau đột nhiên hỏi: “Trời cũng không còn sớm nữa, nhà của ngươi ở đâu? Ta đưa ngươi về.”

Tiêu Sơn cũng hỏi: “Tại sao vậy?”

Viện Viện cười cười, nói: “Ngươi còn nhỏ, ban đêm đi một mình không an toàn, trong thành rất loạn, dẫn ngươi về nhà an toàn, ta mới an tâm. Cũng không thể bởi vì hôm nay giúp ta làm việc, cuối cùng lại bị lỗ vốn nha.”

Trán Tiêu Sơn phủ đầy sọc đen, mấy ngày nay, còn chưa nhận ra việc mình là đứa nhỏ mười ba mười bốn tuổi, lúc này nghe thấy Viện Viện nói những lời như vậy, liền ý thức được, bởi vì đối phương lớn tuổi, bộ dạng so với mình còn tốt hơn nhiều, cao hơn khoảng một cái đầu, đã là một ông cụ non rồi.

Tiêu Sơn chỉ cảm thấy mây đen đầy đầu, chần chờ nói: “Nhà của ta ở bên trong cổng Thanh Môn, nếu tiện đường thì đi cùng, nếu không tiện thì coi như xong đi! Đã không còn sớm, tiễn qua tiễn lại tốn thời gian, vẫn là sớm về nhà thôi.”

Viện Viện nói: “Vừa vặn nhà của ta ở cũng ở bên cạnh, cùng đi đi!!”

Hai người dọc theo Tây Hồ chậm rãi đi về, dọc đường đi hàn huyên vài câu. Viện Viện dường như vô cùng hứng thú với Tiêu Sơn, không ngừng đặt câu hỏi, một chốc lại hỏi hẩn đọc qua sách gì, một chốc lại hỏi trong nhà hẩn có mấy người.

Tiêu Sơn liền thành thành thật thật trả lời, mình là trẻ mồ côi, được hai vợ chồng có lòng tốt nhận nuôi.

Lúc nói đến đây, Viện Viện bỗng nhiên thở dài một hơi, nói: “Ngươi giống ta, cũng là được người thu nuôi. Cha cũng đối với ta rất tốt! Chỉ không giống ở chỗ, cha ruột của ta còn sống...”

Tiêu Sơn có chút giật mình, muốn hỏi rốt cuộc là vì sao vậy, nhưng nhìn bộ dạng Viện Viện giống như không muốn nhiều lời về vấn đề này, liền không hỏi nữa.

Viện Viện lại hỏi Tiêu Sơn đã đọc qua những sách gì.

Tiêu Sơn thật khó trả lời, nếu như nói ra sách mà mình đã đọc qua, thì đối phương không thể không hỏi đến tứ thư ngũ kinh rồi một lô một lốc các thứ khác nữa, mình khẳng định không trả lời được, nếu như nói chưa đọc, vậy cũng quá mất mặt rồi.

Đành phải nói lấp lửng: Đọc hơn hai năm trước, nhưng đều quên gần hết rồi!

Viện Viện lại hỏi hẩn tương lai chuẩn bị làm cái gì, nói đến vấn đề này, Tiêu Sơn cũng cảm thấy mê mang, lắc đầu nói: “Còn chưa nghĩ ra, hiện tại triều đình hồ đồ hèn kém, hơn nữa nhìn qua, đã rất lâu rồi, Tần Cối đã nắm hết mọi quyền hành. Nếu như ta học văn, không tránh khỏi phải giả vờ giả vịt trước mặt Tần Cối, tuy rằng không khó, nhưng cả ngày phải nghĩ một đằng làm một nẻo cũng khó mà chấp nhận được. Nếu như tập võ.... Tống – Kim nghị hòa, nơi nào của đất nước còn muốn tập võ. Hơn nữa hôm nay chúng ta vừa mới chôn cất hai vị Tướng quân kia, ta cũng không hy vọng tương lai có kết cục như bọn họ.”

Viện Viện bỗng nhiên dừng bước, nắm chặt hai tay hẩn, nói: “Ngươi với ta hôm nay vừa gặp như quen đã lâu, ta cũng có hai lời muốn thổ lộ cho ngươi: Ngươi là người thẳng tính, luyện văn quả thật... Ừ, bầu không khí triều đình có chút không tốt. Nhưng bởi vì quốc gia như thế, mới càng cần những người có học thức đứng ra! Tuy rằng hiện tại Tống Kim nghị hòa, nhưng tất cả hy vọng, chung quy cũng là ký thác vào mấy tờ văn tự, cũng không bền chặt! Triều đình hồ đồ yếu kém liền nản lòng thoái chí, nếu người nào cũng giống ngươi, đất nước còn có hy vọng gì nữa đây?”

Tiêu Sơn mấp má môi, trầm nghĩ: Kỳ thật thành lập chính quyền nhân dân tạo phản cũng là một lối thoát a!

Đương nhiên là chỉ có môi hẩn nhúc nhích, lời cũng không nói ra miệng.

Đây là vương triều phong kiến hơn ngàn năm trước, hẩn cũng không ngu đến mức ở trước mặt một công tử nhà giàu nói ra mấy lời đại nghịch phải cải cách gì gì đó.

Viện Viện thấy Tiêu Sơn không nói lời nào, liền tiếp tục nói: “Ta thấy ngươi làm người rất không tệ, không bằng tham gia khoa cử triều đình đi, tương lai có thể đóng góp cho đất nước!”

Tiêu Sơn lắc đầu nói: “Không nói đến chuyện ta chán ghét mấy loại tứ thư ngũ kinh gì gì đó, chỉ nói đến thể cục triều đình hôm nay, đã không được rồi. Hoàng đế không muốn phát triển, chỉ biết an phận, Tể Tướng Tần Cối là một đại gian tặc, hai người cùng cấu kết nhau làm việc xấu! Hơn nữa nếu như ta nhìn không sai, thể lực của Tần Cối còn có thể nhanh chóng bành trướng hơn nữa, tương lai nhất định có ngày một tay che trời, chính là Hoàng Đế cũng không có cách nào nắm được lão ta nữa! Ta cũng không có ý định thi cử làm quan.”

Mặt Viên Viên lúc trắng lúc đỏ, nghe Tiêu Sơn nói những lời này, sắc mặt khi thì âm trầm, khi thì oán giận, cuối cùng là thản nhiên nói: “Ta thấy cũng không nhất định là vậy, Đường Kim Thánh Thượng cũng chỉ là nhất thời bị kẻ gian che mắt, một ngày nào đó sẽ tỉnh ngộ! Đợi đến lúc Thánh Thượng tỉnh ngộ, chính là ngày kẻ gian Tần Cối bị chặt đầu! Huống chi, cho dù Tần Cối có chỗ dựa là người Kim, nhưng cũng không thể nào vượt qua một thần tử, há có thể một tay che trời?”

Tiêu Sơn lập tức hỏi ngược lại: “Hoàng đế có dám làm trái lại người Kim không?”

Viên Viên nhất thời nghẹn họng.

Tiêu Sơn nhún vai nói: “Nếu như ông ta không chuẩn bị trở mặt với người Kim, sao có thể chặt đầu Tần Cối? Theo ta thấy, Hoàng đế thật sự là...”

Lúc hần nói đến chỗ này, nhìn thấy sắc mặt Viên Viên đã hết sức khó coi, liền ngừng lại không nói nữa.

Viên Viên không nguyện ý thảo luận chuyện Đường Kim Hoàng Đế với Tiêu Sơn, liền nói: “Nếu như người biết chữ, lại hiểu được binh pháp, rèn luyện thêm hai năm, nhất định sẽ trở thành một nhân tài! Nếu như nhà nghèo không có chỗ tập võ học bài, ta có thể giúp người tìm tiên sinh (*thầy giáo), cho người chút tiền!”

Tiêu Sơn nghe Viên Viên nói như vậy, trong lòng hơi nóng lên, nói: “Cũng không cần tìm tiên sinh, lời của người có chút đạo lý, ta trở về suy nghĩ một chút, chờ đến khi quyết định được chủ ý sẽ nói với người! Đúng rồi, nhà người ở đâu? Nếu như ta muốn tìm người, nên tìm ở đâu?”

Viên Viên nói: “Người đi tìm ta chỉ sợ không tiện lắm, ta tìm người là được rồi! Ba ngày sau, chúng ta gặp nhau ở cổng Thanh Ba!”

Tiêu Sơn gật đầu, Viên Viên lại nói: “Hôm nay ta và người có thể gặp nhau, coi như là có duyên phận, người còn chưa biết tên của ta, ta đây liền nói cho người biết, người không được nói cho người khác.”

Tiêu Sơn trầm nghĩ: Cậu bạn này, người cũng không phải cô nương, nói tên cũng lằng nhằng như vậy! Hần gật đầu: “Được, người nói đi, ta nghe đây!”

Viên Viên nhưng lại không mở miệng, dường như đang cân nhắc cái gì, một lúc lâu, mới cắn răng nói: “Ta họ Triệu, tên một chữ Viên! Chuyện ngày hôm nay, người không được nói cho người thứ hai!”

Tiêu Sơn niệm cái tên này này hai lần trong đầu, Triệu Viên, Triệu Viên, bà mẹ nó! Gia hỏa này họ Triệu, đừng nói là thân thích của Hoàng đế Triệu Cấu nha? Hôm nay mình cũng nói xấu Triệu Cấu không ít, không biết lúc nữa có cấm quân thị vệ xuất hiện lôi mình đi không đây?

Lúc hần nghĩ như vậy, liền len lén nhìn Triệu Viên, chỉ thấy Triệu Viên cũng đang nhìn mình, hai mắt thâm thúy, khóe mắt hạnh khẽ nhếch, dưới ánh trăng lại vô cùng đẹp mắt.

Tiêu Sơn trầm nghĩ: Thân thích của Triệu Cấu đều là hạng người tham sống sợ chết, làm sao sẽ đi đến pháp trường chôn cất thi thể Nhạc Vân và Trương Hiến? Chắc chỉ là trùng hợp thôi! Huống chi y vừa mới cùng mình mắng Tể tướng tốt của Triệu Cấu, chắc không phải là thân thích của Triệu Cấu đâu!

Nghĩ như vậy, lúc này mới yên lòng, nói: “Ta biết nặng nhẹ, sẽ không nói lung tung, hôm nay người lén chạy ra đây, bây giờ không còn sớm nữa, mau mau về đi!”

Nhưng Triệu Viên lại không nhúc nhích, qua một lúc thì hỏi: “Nhà của người ở đâu? Ta muốn quen đường một chút, nói không chừng hai ngày nữa có thể rảnh rỗi, ta đi tìm người!”

Tiêu Sơn liền chỉ vào một ngôi nhà biển hiệu vẫn còn sáng đèn ở cuối phố, nói: “Đó chính là nhà ta.”

Triệu Viên nhìn qua ngôi nhà kia, vừa nhìn bỗng nhiên sắc mặt đại biến, nhíu mày hỏi: “Người? Họ Tần?”

Tiêu Sơn vội vàng khoát tay: “Cha ta họ Tần!”

Triệu Viện bỗng nhiên rút tay ra khỏi tay Tiêu Sơn, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ chán ghét: “Như vậy đã nói ra, người cũng họ Tần!? Người thật to gan, dám gạt ta nói người họ Tiêu!”

Tiêu Sơn còn muốn mở miệng giải thích, vẻ mặt Triệu Viện đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng xa cách, thân nhiên nói: “Cũng không còn sớm, nếu như đã đến nhà người rồi, cũng không cần ta đưa nữa, ta phải đi về! Đúng rồi, mấy ngày nữa chỉ sợ ta rất bận, ba ngày sau chưa chắc có thời gian đến tìm người!”

Nói xong, Triệu Viện quay người đi, trong khoảnh khắc, chuyển qua một con ngõ nhỏ liền không còn bóng dáng.

Tiêu Sơn bị thái độ thay đổi đột ngột của Triệu Viện làm cho bối rối, sau một lúc mới phản ứng được, đây là bị ‘Tần Cối’ làm liên lụy rồi.

Hắn muốn nói, nhưng mà Viện Viện đã đi mất rồi, không còn bóng dáng. Đây là người bạn đầu tiên mà hắn có từ khi bước chân đến thế giới này, lại cứ như vậy mà tuyệt giao, mình chỉ biết y gọi là Triệu Viện, có lẽ cũng ở một gia đình giàu có, nhưng mà rốt cuộc là công tử hay là tiểu thái giám, hắn cũng không biết, hơn nữa cũng không biết Triệu Viện ở chỗ nào, tìm cũng không biết đến đâu mà tìm. Nhưng cho dù tìm được thì sao, đối phương chán ghét họ Tần a, cha nuôi mình thì họ Tần, sự thật này không cách nào thay đổi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Sơn cảm thấy mất mát, lúc này trên đường nhỏ truyền đến từng tiếng ‘bang bang’ cùng tiếng hô mỏng manh, “Trời khô vật hạn, cẩn thận củi lửa~!” Gió thổi qua, thổi tiếng gõ mõ tan tác bốn phía, càng hiện lên vẻ cô liêu.

Tiêu Sơn trừng mắt nhìn tấm bảng hiệu chữ Tần nhà mình, thầm nghĩ: Thật sự nên đổi tên rồi!

Tiêu Sơn một bên nghĩ, một bên chậm rãi đi đến tiệm dầu, Tần Trọng nghe nói không thấy con trai, nhanh chóng ngược xuôi, hai mắt rưng rưng tìm kiếm khắp nơi, bỗng nhiên nhìn thấy con trai một thân một mình trở về, quả thật là vừa vui mừng khôn xiết vừa tâm đau ruột đau, vội tiến lên ôm một cái, hỏi hắn đi nơi nào? Để không khiến người lo lắng, cũng không trách mắng Trương Tam dám dẫn con mình chuồn đi. Tiêu Sơn tùy tiện nói một lời nói dối đơn giản, nói là mình ra ngoài chơi quên mất thời gian, Tần Trọng lại vội vàng hâm canh mang đến, quan tâm đến Tiêu Sơn chưa có thứ gì bỏ bụng.

Lại nói đến Triệu Viện sau khi bỏ lại Tiêu Sơn, một đường trở về, đi đến ngự nhai (*đường vua, đường đến cung), thẳng đến cửa Hoàng cung, trước cửa là tên béo trắng mà lúc nãy mới bị Tiêu Sơn lừa gạt, sau khi nhìn thấy y liền nhào đến ôm cổ, nước mắt tuôn đầy mặt: “Điện hạ, người đã trở về! Hừ chết nô tài rồi, cũng tại thẳng ranh con kia nói bậy, khiến cho lão nô sợ tới mức đến cổng cung cũng không dám vào, cũng không dám rêu rao khắp nơi...”

Triệu Viện nghe béo trắng thao thao bất tuyệt, trong lòng vốn đã không vui, lúc này lại càng thêm mất hứng, thật sự không muốn nhiều lời, thân nhiên nói: “Tất cả đã giải quyết xong, chúng ta trở về thôi!”

Nói xong, liền đi vào Hoàng cung từ cửa nhỏ phía Tây Bắc.

Triệu Viện trở lại tấm cung của mình, nhớ lại chuyện hôm nay, thật sự bức mình, mới ngồi chưa nóng mông, bỗng nhìn thấy thái giám bên cạnh Triệu Cấu – Lam Khuê đi tới, nói Triệu Cấu có chuyện tìm mình, mời đến Phúc Ninh Điện một chuyện.

Triệu Viện cảm thấy lo lắng không yên, thay đổi quần áo sạch sẽ, giấu bàn tay bị cọ xát đến nổi mụn nước vào trong ống tay áo, theo Lam Khuê đi vào Phúc Ninh Điện.

Trong điện đốt mấy chục ngọn nến, Triệu Cấu thì đang ngồi trước thư án cầm bút viết cái gì đó, Triệu Viện nhìn lướt qua, thấy Triệu Cấu đang chép Lạc Thân phú của Tào Tử Kiến, liền mở miệng nói: “Cha, người tìm con?”

Triệu Cấu ngẩng đầu nhìn Triệu Viện, trong thâm tâm ông thật sự yêu thích đứa nhỏ này, một ngày không gặp liền cảm thấy có chút nhớ mong, hôm nay Triệu Viện không đến vẫn an, liền cảm thấy không yên lòng, lệnh Lam Khuê đi tìm nó, lúc này nhìn thấy Triệu Viện đứng trước mặt, dưới ánh nến lập lòe, khuôn mặt như ngọc lại bừng bừng anh khí, liền ngoắc ngoắc nói: “Đến ngồi cạnh trẩm, cũng không có chuyện gì. Đã ăn cơm chưa? Có đói bụng không, ở chỗ của trẩm còn ít trái cây, con đói thì cứ lấy mà ăn!”

Triệu Viện đến bên người Triệu Cấu, hành lễ, quỳ củ nói: “Đã ăn rồi, là nhi thần làm việc không chu toàn, hôm nay đọc sách đến quên thời gian, không thể kịp thời đến vấn an cha.”

Triệu Cấu đưa mắt nhìn sang, bỗng cảm thấy trong lòng trầm xuống, hỏi: “Nhẫn ngọc trên tay con đâu?”

10. Quyển 1 - Chương 10: Cung Đình

Triệu Viện nói: “Vô ý đánh rơi xuống hồ rồi!”

Triệu Cấu nhìn Triệu Viện một lúc, kéo tay y qua mở ra xem, chỉ thấy ở lòng bàn tay có một mụn nước, sắc mặt lại âm trầm thêm một chút, hỏi: “Hôm qua vẫn còn tốt, sao hôm nay lại bị nổi mụn nước rồi? Đọc sách có thể đọc ra cái này?”

Triệu Viện im lặng không nói, một lúc sau mới mở miệng: “Là do luyện bắn cung, không cẩn thận để cọ qua!”

Triệu Cấu buông tay Triệu Viện xuống, ngồi dậy bước hai vòng quanh điện, cho thái giám cung nữ lui ra ngoài, đợi cho đến khi không còn ai, mới nghiêm mặt hỏi: “Có phải hôm nay Khái Thị Khẩu rất nóng nảy?”

Triệu Viện biết chuyện xuất cung của mình, nếu như Triệu Cấu không để ý thì coi như xong, đằng này ông đã sinh nghi, tìm thái giám bên cạnh hỏi liền biết, cũng không cần nói dối nữa, liền trầm mặc không nói.

Triệu Cấu thấy Triệu Viện không nói lời nào, chỉ nghĩ một chút liền đoán được, tuy rằng đứa nhỏ này không phải con ruột, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưỡng bên người, tình cách ngang bướng đã nắm rõ trong lòng bàn tay, hôm nay hẳn là vụng trộm chuồn ra chỗ pháp trường rồi. Triệu Cấu muốn mở miệng trách cứ hai câu, nhưng lại không có nổi lý do thích hợp, cũng không thể dạy dỗ con mình, cuối cùng nói đi nói lại một hồi lại nhắc đến chuyện giết trung thần lương tướng bên người, đành phải buông tha, thở dài một hơi, cảm thấy có chút vô lực.

Triệu Viện thấy Triệu Cấu thở dài, liền hỏi: “Cha, con nghe nói, Nhạc Thiếu Bảo chết, là Tần tể tướng tiền chém hậu tấu hay sao?”

Triệu Cấu lấp bắp kinh hãi: “Con nghe ở đâu ra?”

Triệu Viện thấy Hoàng đế không phản bác lời của mình, ngược lại hỏi xem mình nghe được từ đâu, thì biết rõ chuyện này là thật, y cũng không trả lời câu hỏi của Triệu Cấu, chỉ nói: “Cha, từ xưa đến nay, ở đâu lại có loại thần tử không chờ thánh thượng cho phép, đã tự mình chém giết đại quan của triều đình a? Có thể thấy được rắp tâm của Tần tể tướng, lão ta thật sự tận tâm và trung thành với cha sao?”

Triệu Cấu trầm mặc không nói, ông làm hoàng đế cũng hơn mười năm, trải qua vô số sóng gió, ai trung ai gian làm sao không biết? Nhưng chuyện Nhạc Phi không đơn giản như đứa con này nghĩ, mà nói thẳng ra với nó cũng không tốt, liền nói: “Con còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu được, Tần tể tướng là làm vì đất nước, con không cần ở sau lưng đoán mò!”

Triệu Viện lại nói: “Con không phải là ở sau lưng nghị luận triều thần, chỉ là... chỉ là...”

Triệu Cấu cắt ngang lời Triệu Viện: “Không nói chuyện này nữa, hôm nay con đi đến Thái Thị Khẩu, có nghe thấy dân chúng nghị luận?” Ông cũng không đợi Triệu Viện trả lời, lại một mình độc thoại: “Được rồi, con cũng không cần nói cho trẫm, trẫm nghĩ cũng có thể biết được là cái kiểu gì! Những người kia tầm nhìn hạn hẹp, chỉ lo nhất thời trước mắt, nào biết người làm quan khó xử?”

Triệu Viện thấy Triệu Cối nói như vậy, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Hai cha con im lặng nhìn nhau, một lúc sau, Triệu Cấu mới nói: “Con đi cả ngày, chỉ sợ đã mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi sớm đi!”

Triệu Viện lui ra ngoài, thời điểm đi đến cửa đại điện, bỗng thấy Tần Cối đi qua hướng này.

Triệu Viện vô cùng chán ghét Tần Cối, muốn tránh không gặp, nhưng hai người đã đến trước mặt nhau, đành phải nhẫn nhịn tiến lên chào hỏi hai câu.

Tần Cối thấy Triệu Viện thì cao thấp đánh giá một hồi, bỗng nhiên nói: “Hôm nay tuyết rơi nhiều, Điện Hạ không lạnh sao? Bên ngoài lạnh lẽo vô cùng!”

Triệu Viện nói: “Đa tạ Tần tể tướng quan tâm, ta rất tốt!” Nói xong, liền quay người rời đi, Tần Cối nhìn theo bóng lưng Triệu Viện đi xa dần, có chút đăm chiêu.

Thẳng đến khi thái giám trong điện truyền lời, lúc này Tần Cối mới đi vào Sùng Chính Điện.

Triệu Cấu vẫn ngồi chép Lạc Thần phú, thấy Tần Cối đi đến, dừng bút lại, nói: “Tần tể tướng, tình huống hôm nay như thế nào?”

Tần Cối khom người nói: “Tất cả đều nằm trong khống chế của Bộ hạ, không có gì sai sót. Chỉ là có một chuyện, thi thể của Nhạc Vân và Trương Hiến, vốn là phơi khô ba ngày mới thiêu hủy, nhưng không biết đã bị người nào lấy đi!”

Triệu Cấu lập tức nhớ đến mụn nước trên tay Triệu Viện, nhưng lại cảm thấy không đúng, nếu như nó lệnh cho thái giám bên cạnh làm, như thế nào trên tay lại cọ xát ra mụn nước được? Nếu như nó tự thân vận động, như thế nào trên tay chỉ có một mụn nước? Huống hồ Triệu Viện luôn trầm ổn, nếu như thật sự làm chuyện này, cũng sẽ không để lại nhiều manh mối như vậy.

Triệu Cấu đang trầm tư, Tần Cối thì đang cảm tức, lão đã dò la được tin tức, nói là Dương Nghi Trung lệnh cho cấm quân trông coi thi thể lơ là, cố ý để cho bộ hạ cũ của Nhạc Phi nhật xác, nhưng mà Hoàng Đế lại vô cùng tin tưởng Dương Nghi Trung, đã có hơn mười năm giao tình, mình nhất định phải hạ bệ được người này.

Tần Cối thấy Triệu Cấu không nói lời nào, liền nói tiếp: “Quan gia, nghe nói là người trông coi thi thể cố ý lơ là, đi theo người ta xem náo nhiệt, vì vậy nên mới vứt bỏ thi thể!”

Triệu Cấu không muốn tiếp tục nhắc đến đề tài này, liền nói: “Mất thì cho mất, người cũng đã chết, không cần quan tâm đến những chuyện này! Dương Nghi Trung là người tốt, trẫm không muốn để y khó xử! Nhớ trông chừng người nhà Nhạc Phi, chờ đến mừng sáu cho đi lưu đầy!”

Nói xong những lời này, ngay sau đó dời sang chuyện khác: “Từ khi trẫm mười chín tuổi leo lên vị trí này đến nay, đã hơn mười năm, chưa từng có một đêm ngon giấc, trẫm năm nay mới hơn ba mươi tuổi, bởi vì ngày đêm lo chuyện quốc gia đại sự, tóc đã bạc hơn một nửa, ngẫu nhiên soi gương, trong lòng cũng không tránh khỏi bi thương!”

Tần Cối nói: “Hôm nay Tống – Kim đã nghị hòa thành công, thiên hạ yên ổn, Bộ hạ có thể an hưởng thái bình, an nhàn rồi!”

Triệu Cấu thản nhiên nói: “Phiêu bạt mười sáu năm, hôm nay đã có thể yên ổn, không thể không nhắc đến công lao của Tần tể tướng.”

Tần Cối tặng bốc Triệu Cấu hai câu, bỗng trước mắt hiện lên hình ảnh Triệu Viện.

Triệu Viện năm nay vẫn chưa tròn mười sáu, được phong làm Kiến Quốc Công, dưỡng trong cung, được Triệu Cấu vô cùng yêu thích.

Tần Cối chợt nhớ hôm nay được tay chân trong tướng phủ báo lại, nói hôm nay Kiến Quốc Công xuất cung, không biết đi nơi nào.

Bình thường Tần Cối đã vô cùng bất mãn với Kiến Quốc Công, thời điểm đứa nhỏ này nhìn thấy mình, cho dù đã tận lực che dấu, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự chán ghét y giành cho mình.

Triệu Cấu làm Hoàng Đế, Tần Cối không hề lo lắng mình bị mất chỗ dựa, nhưng nếu đến một ngày vị hoàng tử này lên nắm quyền, những ngày an nhàn của mình chỉ sợ không còn nữa rồi!

Cũng may đứa nhỏ kia còn chưa đến mười sáu tuổi, lại không có vây cánh, dễ dàng đối phó. Tuy rằng Triệu Cấu yêu thích đứa bé kia, cũng bởi vì từ nhỏ đã nuôi dưỡng dưới gối, mới có thể dẫn đến tình cảm sâu nặng.

Chỉ cần Triệu Viện tròn mười sáu tuổi, xuất cung ra ngoài sẽ không còn sớm chiều bên cạnh Triệu Cấu, tình phụ tử giữa hai người, dĩ nhiên sẽ từ từ phai nhạt. Khi đó, mình muốn diệt trừ vị hoàng tử này, dễ như trở bàn tay!

Nghĩ tới đây, Tần Cối liền nói: “Bệ hạ, thần vừa nghĩ ra một chuyện của Kiến Quốc Công, nghĩ đến người năm nay đã gần mười sáu tuổi, cũng nên xuất cung dựng phủ rồi, lại không biết Bệ hạ cho người xây dựng phủ ở đâu? Thần sẽ an bài cho người đi chinh đồn một phen.”

Triệu Cấu sững sờ, chuyện ngày hôm nay cũng khiến ông cảm thấy con trai mình đã lớn rồi không còn nghe lời nữa, liền nói: “Đúng là nên làm, người không nói trăm cũng muốn quên mất! Nó một năm lại lớn hơn một năm, quả thật không thích hợp ở lại trong cung. Ngày mai trăm liền lệnh cho người trong Tông Chính Tự đi làm chuyện này!”

Tần Cối thấy Triệu Cấu không có ý tứ giữ lại Triệu Viện bên cạnh, cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt khi xoay người, khóe môi không khỏi nhếch lên: Phòng ngừa tai họa chưa xảy ra, dù sao cũng là chuyện tốt! Chỉ cần Triệu Viện xuất cung, không ở trước mắt Triệu Cấu, sau này có rất nhiều cơ hội để đối phó.

Triệu Cấu chờ cho Tần Cối đi khỏi, vẻ mặt bỗng trở nên âm trầm, ông chấp tay sau lưng đi hai vòng quanh điện, chợt nói với thái giám Lam Khuê bên cạnh: “Việc đọc sách của Viện Viện mấy ngày này là do ai quản lý? Nên đổi người!” Một lúc sau còn nói: “Thái giám bên cạnh nó là ai?”

Lam Khuê suy nghĩ một chút nói: “Thái giám hầu hạ Kiến Quốc Công mấy ngày qua là Hoàng Ngạn Tiết.”

Triệu Cấu cau mày, lẩm bẩm: “Hoàng Ngạn Tiết? Hoàng Ngạn Tiết? Tên này nghe rất quen tai, trăm nhớ ra rồi, có phải y từng ở chỗ Nhạc Phi?”

Lam Khuê nghe đến chuyện có liên quan đến Nhạc Phi, liền thận trọng trả lời: “Nghe nói trong nhà Hoàng Ngạn Tiết rất nghèo, Nhạc Phi đã từng cho y một nghìn văn (*xâu tiền thời xưa). Mấy ngày đầu Nhạc Phi bị bỏ tù, y còn từng dâng sớ khuyên Bệ hạ.”

“Hừ!” Triệu Cấu phất mạnh ống tay áo, “Trách không được hôm nay Viện Viện bỗng nhiên xuất cung, thì ra là có người khuấy phá! Đem y ra đánh một trăm trượng, nếu như chết thì thôi, nếu không chết, đày đến Vinh Châu!”

Lam Khuê nhận mệnh, lui ra ngoài.

Triệu Cấu một mình ngồi ngốc ở trong điện, lắc đầu thở dài: “Con trai còn nhỏ không hiểu chuyện, tương lai sẽ có lúc bị thua thiệt! Vài ngày trước còn thấy nó ổn trọng kiên định, thì ra vẫn là ngã ngón lỗ măng!”

Lúc này bỗng nhiên có cơn gió thổi qua, ‘vù’ một cái thổi tắt nến, trong bóng tối, Triệu Cấu nhíu chặt lông mày: Năm nay bản thân cũng đã ba mươi lăm, vẫn không thể sinh con, khó khăn mới cho được hai đứa vào cung nuôi dưỡng. Một thì vụng về háo sắc, đã thất vọng lắm rồi; Bình thường Triệu Viện cũng không tệ lắm, ổn trọng kiên định, còn có cố gắng, hiếm ở chỗ nó đối với mình vô cùng hiếu thuận, nhưng hôm nay lại ở sau lưng mình trốn đến pháp trường...

Triệu Cấu không khỏi thở dài một hơi, yên lặng nói: Nếu như ta có con, cũng không cần quan tâm đến những chuyện này. Nếu như ta có con ruột, thì tốt biết bao!

Triệu Viện quay lại chỗ của mình, đi thỉnh an dưỡng mẫu Trương Uyển Nghi của mình một chút, Trương Uyển Nghi nghe nói y từ chỗ Hoàng đế tới, cũng không để trong lòng, mẹ con hai người nói chuyện một hồi, Trương Uyển Nghi liền cảm thấy không khỏe, cả người mệt mỏi, liền vào nghỉ ngơi.

Triệu Viện trở lại phòng của mình, cầm sách đọc hai trang, bỗng nhớ đến chuyện ban ngày.

Hôm nay gặp được thiếu niên kia, ngược lại là một người thú vị. Tính cách cũng hợp với khẩu vị của mình, dám nói dám làm, cũng có đầu óc.

Triệu Viện nhất thời nhớ đến bàn tay Tiêu Sơn đầy mụn nước do theo mình chôn cất thi thể, khóe miệng liền khẽ nhếch, hơi mỉm cười; đến khi nhớ đến người kia vậy mà lại cùng họ với Tần Cối, lập tức nụ cười liền mất, trong lòng không ngăn được dâng lên một cơn chán ghét.

Lập tức, Triệu Viện lại cảm thấy mình có chút buồn cười, họ Tần trên thiên hạ đâu chỉ có trăm ngàn, cũng không thể bởi vì mình chán ghét Tần Cối, liền không cho phép người bên cạnh mang họ Tần, những lời nói với thiếu niên kia vào buổi tối hôm nay, thật sự có hơi quá. Ước định ba ngày sau, có nên đi hay không?

Triệu Viện ở trong cung rối rắm muôn phần, Tiêu Sơn cũng không giống y nghĩ trước nghĩ sau như vậy.

Bây giờ đã là nửa đêm, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải đổi tên bằng hiệu ‘Tiệm dầu Tần gia’!

11. Quyển 1 - Chương 11: Quần Chúng Phá Hoại

Bây giờ đã là nửa đêm, Tiêu Sơn hạ quyết tâm, muốn đổi ngay cái tên bằng hiệu chương mắt ‘Tiệm dầu Tần gia’ kia! Nhất là khi nhớ đến biểu lộ chán ghét của người kia trước khi chia tay, thì cảm thấy xử lý cảnh nhanh càng tốt! Nghe Trương Tam nói Tần Trọng chuẩn bị đổi tên cũng đã nửa năm rồi, nhưng mà nước đến chân lại sợ hãi do dự, hiện tại thể lực của Tần Cối tăng vọt, Tần Trọng lại càng không dám bắt tay làm.

Tiêu Sơn khẳng định không thể nào trông chờ Tần Trọng đổi bằng hiệu, hơn nữa nếu như không hề có bất luận lý do gì, bỗng nhiên tiệm dầu đổi tên cũng dễ dàng đưa đến phiền toái, nhưng nếu như tất cả bằng hiệu đều không có cách nào dùng được nữa, thứ nhất Tần Trọng nhất định sẽ phải đổi bằng hiệu, thứ hai cũng có lý do thoái thác — bằng hiệu hư rồi, đổi cái mới.

Việc đổi bằng hiệu mới cũng không có gì khó, mấy cái chiếu tử (*áp phích) dán bên ngoài, chỉ cần đưa tay giật xuống là xong, tổng cộng chỉ có mười cái, sau khi giật xuống chất ở đường lát đá xanh, một mỗi lửa thể là xong chuyện, bởi vì đang là giữa đông, chung quanh còn có tuyết đọng, cũng không cần lo lắng xảy ra hỏa hoạn.

Tiêu Sơn âm thầm tính toán: Những bằng hiệu gì gì đó, lại khó khăn hơn rồi, bởi vì treo ở trên cao, mà mình lại lùn, có nhảy lên cũng sờ chẳng đến, chỉ có thể bắc thang! Không chỉ vậy, còn thiếu thốn công cụ gây án. Nếu như là hiện đại, chỉ gọi một hũ sơn lên là xong, coi như là đại công cáo thành (*việc lớn đã thành). Nhưng mà hiện tại là hơn ngàn năm trước, lựa chọn công cụ gây án, cũng làm cho người ta thật sự phiền não —

Nếu như gỡ bằng hiệu xuống rồi đem giấu đi, trước mặt chính là hơn mười cửa tiệm, có nghĩa là hơn mười bằng hiệu chất đồng cao gần bằng hai người, căn bản không có nơi cất giấu thích hợp, một khi sự tình bại lộ, cha mẹ đương nhiên sẽ không trách mình, nhưng nếu như truyền đến lỗ tai Tần Cối thể lực đang trịnh trong triều đình, có nhà có nghiệp cũng không có chỗ chạy, không bắt lưu đầy cũng sẽ không bỏ qua chuyện này, Tiêu Sơn không muốn rước những phiền toái không cần thiết về cho cha mẹ nuôi a.

Bằng không thì giả thành một người thần thần bí bí hủy hoại bằng hiệu, toàn thành thì cũng chỉ có một nhà có bằng hiệu chữ ‘Tần’ này, bằng hiệu hỏng rồi người ta cũng chỉ đem tội này đổ lên đầu người nào đó vì không có chỗ để trút căm phẫn.

Nhưng lấy cái gì để phá đây?

Đoản kiếm? Tần gia căn bản không có!

Trường kiếm? Lại càng không cần phải nói!

Trường thương? Người nha muốn tạo phản à....!

Thuốc nổ? Đứa nhỏ này, người bệnh không nhẹ, vẫn là đừng nên nghĩ nữa, về nhà tắm rồi ngủ đi!

Tần Sơn tìm tới tìm lui, phát hiện công cụ thuận tiện nhất, cũng chỉ có rìu! Nhưng cúi đầu nhìn thấy tay nhỏ chân nhỏ của mình, thấy vừa rồi mới giúp Triệu Viện đào hố chôn người, mụn nước nổi trên tay vẫn còn phải thoa thuốc, cũng đừng nghĩ đến loại chuyện không thiết thực – trong vòng nửa canh giờ chẻ hơn mười bằng hiệu chất lượng thật tốt này.

Hắn nằm trên giường lại trở mình, ý thức được năng lực cá nhân quả thật có hạn, hắn cần một người trợ giúp!

Tiêu Sơn bắt đầu cân nhắc những người mà mình quen biết, cuối cùng chốt lại trên người Trương Tam ——

Đầu tiên, y cảm hận Tần Cối, đối với đề nghị của mình, nhất định sẽ không đưa ra ý kiến phản đối; tiếp theo, tướng tá y cao to, mình ngồi trên vai y, hai người có thể hợp lực gỡ băng hiệu xuồng. Cuối cùng, y đã luyện võ hai năm, khí lực lớn, loại chuyện cầm búa bổ ván, cũng không phải việc gì khó.

Chỉ là công tác bảo mật phải làm cho tốt, không thể để xuất hiện tin đồn.

Tiêu Sơn nghĩ đi nghĩ lại, lại đem kế hoạch cẩn thận cân nhắc một phen, thời điểm nào thì xé chiêu tử, băng hiệu gỡ xuồng như thế nào, lại hành động ra làm sao, lúc cảm thấy tất cả đã không sai, liền rời khỏi giường.

Trong phòng chỉ có mình hắn, ra vào vô cùng tiện, hắn cố ý chọn một bộ quần áo tối màu, sau khi mặc xong, liền len lén nhón chân, mò tới gian phòng của Trương Tam.

Trương Tam là người làm trong tiệm, y cùng với hai người làm khác ở chung một căn phòng, Tiêu Sơn biết thời điểm hành động phải hết sức cẩn thận, không thể kinh động đến người khác.

Chỗ hai người cách nhau không xa, ước chừng hơn một trăm mét, Tiêu Sơn một đường bí mật đi, thời điểm đi đến cửa phòng thì dừng lại, lấy tay nhẹ nhàng đẩy đẩy.

Vượt ngoài dự đoán của Tiêu Sơn chính là, đám người làm vậy mà không có thói quen cài then, đẩy một cái cửa liền mở, cũng không cần dùng đến mảnh ván trúc để nạy then cửa mà Tiêu Sơn đã chuẩn bị trên người.

Hắn nhẹ nhàng đẩy ra một khe hở, trước nhìn bên trong một chút, bên trong là một mảnh tối om, không đốt đèn. Hiện tại tuyết rơi, bầu trời bị mây đen che phủ, trong phòng cũng sẽ không có ánh trăng, từ góc độ này của hắn, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh hai người kia đang ngủ, nhưng lại không nhìn thấy Trương Tam có đang ngủ say hay không, một là vì đối phương ở chỗ góc giường, góc độ không tốt, giường chỉ có thể nhìn được một nửa; hai là vì đúng lúc giường của đối phương ở ngay chỗ tối nhất trong phòng, không dễ dàng phân biệt được.

Tiêu Sơn nhìn qua khe hở một lúc, vừa cẩn thận nghe ngóng tiếng động chung quanh, bốn phía cũng không nghe thấy tiếng người. Lúc này hắn nhận không được mà cảm tạ lần xuyên này, thính lực của mình vẫn linh mẫn giống như trước đây.

Qua khoảng ba phút, sau khi Tiêu Sơn xác định người trong phòng đã ngủ say rồi, mới đẩy cửa rộng hơn chút nữa, lách mình một cái, chui được vào phòng.

Đi vào trong phòng, hắn liền tận lực cúi thấp người, đi qua chỗ Trương Tam.

Trong lúc ở gần giường Trương Tam, hắn đã nghĩ tới vài cách khác nhau để đánh thức y mà không làm kinh động đến người khác. Cái thứ nhất lóe lên trong đầu Tiêu Sơn, dĩ nhiên là học được ở quân đội, trước che miệng đối phương, khiến cho người đó không thể kêu ra tiếng. Sau đó mới chế ngự đối phương, khiến người đó không thể động dậy, chờ cho đối phương tỉnh lại, mới lặng lẽ nói rõ ràng lý do với đối phương.

Nhưng cách này không thể dùng, Trương Tam hiển nhiên là mạnh hơn mình, Tiêu Sơn không có biện pháp chế ngự được đối phương không kêu ra tiếng.

Trong đầu Tiêu Sơn lại bắt đầu xét qua những cách khác, người đang say giấc bị đánh thức, có nhiều hành vi không bị đại não khống chế, hơn nữa bản năng lại hình thành một ít phản ứng, lỡ như Trương Tam bị đánh thức liền hô ‘có kẻ trộm!’, vậy là không hay rồi.

Rốt cuộc hắn quyết định vẫn là chọn cách gọi tiềm thức trong mơ. Người đang ngủ, cũng không hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài. Trong giấc mơ của mình, thậm chí có nhiều lúc, sẽ thay đổi theo những gì xảy ra ở bên ngoài. Ví dụ đơn giản nhất chính là, thời điểm người nghen nước tiểu, trong mộng sẽ thấy mình kéo quần đi khắp nơi tìm toa lét. Mà đại đa số người, nếu ở trong mộng nghe thấy người khác nói chuyện, cũng sẽ đem nội dung cuộc trò chuyện tự động sắp xếp trong giấc mộng của mình. Chỉ cần thao túng thích hợp, trong nháy mắt người đó tỉnh lại, nếu nghe thấy hoặc nhìn thấy chuyện xảy ra giống như trong mộng của mình, người đó sẽ không ý thức được mình đã tỉnh rồi, vẫn cho là mình đang nằm mơ, như vậy sẽ khiến cho người trong cuộc sau khi bị đánh thức sẽ có thể làm ra phản ứng gì đó.

Chờ cho quyết định xong chủ ý này, Tiêu Sơn đã ngồi xuống đầu giường Trương Tam, quả nhiên đối phương ngủ rất ngon, khe khẽ miệng, khóe miệng còn có nước miếng chảy ra ngoài.

Bởi vì bên cạnh có hai người khác đang ngủ, Tiêu Sơn cũng không dám quá lớn tiếng, chỉ ghé sát vào lỗ tai y, nhỏ giọng nói: “Tam ca, Tam ca, bên ngoài có người đến phá tiệm!”

Tiêu Sơn thấy được con người Trương Tam đang chuyển động, cũng không biết y đang nằm mơ, có nghe thấy những lời này hay không. Thế là Tiêu Sơn lặp lại lần nữa.

Nhưng mà không ngờ Trương Tam đang nằm mơ lại hét lên một tiếng: “Tên khốn kiếp nào lại dám đến đây tìm phiền toái!”

Tiêu Sơn tuyệt đối không nghĩ tới chỉ một câu nói thông thường lại có thể ảnh hưởng đến giấc mơ của Trương Tam nhiều như vậy, ngay lúc Trương Tam hét lên, Tiêu Sơn vội vàng cúi thấp người sát mặt đất, sợ có người phát hiện,

Tiếng hét này của Trương Tam vô cùng lớn, một người khác bị y làm cho giật mình tỉnh lại, mơ mơ màng màng nói một câu: “Quý già lại nói mơ, thật là phiền!” Lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Tiêu Sơn ước chừng thời gian, người nằm mơ thay đổi biến ảo là vô cùng nhanh, nhiều khi, cảm thấy trong mộng đã trôi qua hơn một ngàn năm, trải qua đủ loại tình cảnh, trên thực tế cũng chỉ là năm phút đồng hồ ở hiện thực mà thôi.

Hắn muốn Trương Tam tiếp tục nằm mơ cùng một giấc mộng, như vậy mới có thể nhanh chóng mà an toàn đánh thức đối phương.

Tiêu Sơn im lặng đếm thời gian, đến khoảng số sáu mươi, liền ghé sát tai Trương Tam, gọi nhỏ: “Tam ca, Tam ca, bên ngoài có người đến phá tiệm, huynh nhanh ra ngoài xem một chút!”

Nói xong câu đó, Tiêu Sơn lập tức nằm rạp xuống đất, thật sự là sợ Trương Tam lại lớn tiếng.

Nhưng Trương Tam cũng chỉ mơ mơ màng màng nói ra một chữ “được.”

Lần này Tiêu Sơn đếm ba mươi giây, lại nói ở bên tai Trương Tam: “Tam ca, Tam ca, bên ngoài có người đến phá tiệm, huynh nhanh ra ngoài xem một chút, không nên kinh động những người khác!”

Sau khi nói xong câu này, Tiêu Sơn nhìn mắt đối phương, thấy con người Trương Tam đã chuyển động chậm dần, xem ra y đã sắp tỉnh lại, không còn nói mơ nữa.

Tiêu Sơn đếm mười giây, cuối cùng chốt hạ lần cuối, nói với Trương Tam: “Tam ca, Tam ca, sao huynh còn chưa đi? Không nên đánh thức những người khác!”

Lời vừa dứt, sau hai ba giây, Trương Tam mở to mắt.

Ánh mắt Trương Tam có chút hốt hoảng và mê mang, Tiêu Sơn ra hiệu chờ có làm ổn, Trương Tam liền mơ mơ màng màng gật đầu, rời giường, lẳng lặng đi ra ngoài, trước khi đi còn hơi mở rộng cửa cho mình, y vẫn cho là mình nằm mơ, chỉ là giấc mơ này chân thật quá thôi.

Tiêu Sơn thấy đối phương không làm kinh động đến ai mới ra cửa, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng lập tức đi theo Trương Tam ra ngoài,

Trương Tam đi trước mặt Tiêu Sơn, Tiêu Sơn thấy y vỗ ót một cái, lại nghe thấy y lầu bầu: “Rốt cuộc là mình đang nằm mơ hay không vậy?”

Tiêu Sơn từ đằng sau nói vọng lên: “Tam ca, là ta gọi huynh dậy đây.”

Trương Tam quay đầu, thần sắc mê mang.

Sau khi Tiêu Sơn tóm tắt lại tính toán của mình, cùng với chuyện tại sao lại gọi y dậy, mới nói đến chuyện muốn mời y phá hủy bằng hiệu với mình.

Lúc này Trương Tam đã tỉnh hẳn, y lập tức lắc đầu: “Không được, nếu như ông chủ biết, ông sẽ mắng ta đấy! Hôm nay mới bị mắng vì cho cậu ra ngoài, ta lại đi làm cái chuyện này!”

Tiêu Sơn nói: “Huynh không nói, ta không nói, nửa canh giờ có thể làm xong việc, sẽ không có ai biết! Hơn nữa, nếu như có lỡ như, lỡ như cha mẹ ta biết, bọn họ cũng sẽ không trách huynh đâu, chỉ nói huynh làm tốt lắm, không phải huynh nói cha ta có ý định đổi bằng hiệu này sao? Hơn nữa huynh cũng đã nói, bốn chữ ‘Tiệm dầu Tần gia’ này, rất ảnh hưởng đến nhà chúng ta!”

Trương Tam nóng đầu, gật gật rồi nói: “Được! Xem như làm một chuyện tích đức, sau này truyền ra ngoài, đến tai bằng hữu trên giang hồ, ta cũng có mặt mũi! Nếu như phá biển hiệu nhà Tần Cối, ta sẽ càng có mặt mũi, hay là chúng ta thuận tiện phá biển hiệu nhà Tần Cối luôn đi?”

Tiêu Sơn có chút bất lực nhìn y: “Bỏ qua chuyện Tần Cối đi, không nói đến nhà lão ta ở xa, huynh phải chạy nửa cái thành; chỉ nói chuyện nhà lão ta canh gác không quản ngày đêm, huynh cho rằng sẽ không bị bắt! Hơn nữa, buổi tối hôm nay chúng ta làm chuyện này, nhất định phải giữ bí mật, không thể nói với một người nào! Bằng không sẽ có rắc rối lớn —— Nếu Tần Cối biết Tần gia chúng ta ghét bỏ lão ta mà có ý đổi tên bằng hiệu, lão ta nhất định sẽ trả thù! Kiểm chế chút đi!”

Trương Tam gật đầu, dĩ nhiên y biết chuyện này không thể để cho người khác biết: Tất cả người họ Tần, tiệm dầu là gia sản cố định, việc này mà lọt vào tai Tần Cối, lão ta muốn bóp chết tiệm dầu, so với bóp chết một con kiến còn muốn dễ dàng hơn!

Sau khi hai người thấp giọng nói hai câu, Trương Tam liền lặng lẽ vào kho củi lấy rìu, sau đó, lại dùng phương pháp cũ mà trèo tường ra ngoài, Tiêu Sơn đứng trên lưng Trương Tam trèo ra ngoài, Trương Tam lại nhảy qua. Hai người đi qua nửa con phố, đến trước cửa tiệm dầu.

Mấy cửa hiệu chung quanh cũng đã đóng cửa, thỉnh thoảng có bóng đen lác lư qua lại, lén lén lút lút, cũng không biết đang làm gì.

Tiêu Sơn cùng Trương Tam trốn vào một con hẻm nhỏ, im lặng chờ không còn ai mới bắt đầu hành động.

Nhưng mà rốt cuộc vẫn có người tới đây, chỗ này không có bất kì cửa tiệm nào còn mở cửa, vậy mà so với nơi khác thì có nhiều người hơn một chút, Tiêu Sơn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà hần quan sát một lúc, đã biết rõ vì sao chỗ này lại có người tới rồi.

Có gia hỏa cầm bút lông trong tay, viết chữ lên bằng hiệu, bởi vì màu đen, nhìn không rõ chữ, nhưng mà căn cứ vào di chuyển của ngòi bút, hẳn là người kia viết sáu chữ ‘họ Tần không biết xấu hổ’. Đó là quần chúng đam mê sáng tác văn chương.

Có lão già thì tỏ vẻ chén ghét nhỏ một bãi nước bọt ở trước cửa, đó là quần chúng không có văn hóa

Còn có người trực tiếp dùng hai đoạn kiếm, đâm lên ván cửa, ừ, đó là quần chúng giới giang hồ.

Còn có quần chúng thích hành hạ mèo còn ném xác hai con mèo trước cửa; còn có quần chúng không vệ sinh đi tiểu trước cửa ra vào; còn có quần chúng thích bạo lực luôn mồm kêu to giết giết giết....

Nếu không có quần chúng, sẽ gỡ xuống bằng hiệu. Xem ra nơi này nghiêm nhiên trở thành nơi đông đảo quần chúng nhân dân tha hồ trút giận oán niệm với Tần Cối, nếu như gỡ bằng hiệu xuống, bọn họ sẽ tìm một địa điểm mới để trút giận, vừa phiền toái lại hao tổn tâm trí, không bằng chỗ này vừa gần lại thuận tiện!

Hành động của đông đảo quần chúng khiến cho Tiêu Sơn sợ hãi, thay cha nuôi kêu oan, nhưng lại càng kiên định với ý nghĩ thay đổi bằng hiệu!

Trương Tam vẫn còn phàn nàn: Không thể nào, tại sao đêm khuya rồi mà còn có người? Bọn họ không mệt sao? Nếu có tinh thần, sao không đến quấy nhiễu quý phủ của Tần Cối, tại sao ở làm náo loạn nơi này?

Tiêu Sơn vô cùng đồng cảm với cảnh ngộ của cha nuôi Tần Trọng —— người ngốc, nhiều tiền, nóng nảy, không có hậu thuẫn. Là đối tượng mà quần chúng tha hồ phát tiết, đêch!

12. Quyển 1 - Chương 12: Tốc Độ Của Tần Tế Tướng

Tiêu Sơn vỗ vỗ bả vai Trương Tam, nói: “Được rồi, không cần chờ nữa, chúng ta cũng giả thành bọn họ đi! Dù sao cũng chung một đường, chắc sẽ không vạch trần lẫn nhau! Chúng ta che kín mặt, tuyệt đối không bị người ta nhận ra là người của tiệm dầu!”

Trương Tam mắng: “Bình thường không phải đều có lính tuần tra sao, người trông chừng củi lửa sao? Đến lúc cần lại chẳng thấy một bóng người?”

Y mắng thì mắng, nhưng vẫn lấy ra một cái khăn tay đưa cho Tiêu Sơn, mình thì xé một mảnh trên áo, hai người che mặt, đi đến trước cửa tiệm, Trương Tam cao to, khê vươn tay, đã lột xuống một tấm chiêu tử.

Khi y lột xuống chiêu tử thứ hai, đã bị hỏa nhãn kim tinh* của đám đông quần chúng phát hiện.

(* [Hỏa nhãn kim tinh] Mắt lửa người vàng, có thể xem là 1 phép thần thông của Tôn Ngộ Không. Ý chỉ có thể nhìn thấu bản chất mọi sự, không thể bị vẻ bề ngoài lừa dối.)

Lập tức có người đi tới chất vấn Trương Tam: “Người là ai? Sao lại đi giúp đỡ họ Tần?”

Nhìn Trương Tam ngu ngơ, người nọ liền hừ một tiếng: “Sao người lột chiêu tử xuống? Nói cho người biết, nếu không có chiêu tử, chúng ta cũng tìm được đường!”

“Người che mặt làm gì, không dám gặp người sao?”

“Không phải người cũng che mặt sao?”

Đang nói chuyện, quần chúng vây xem cũng ngày càng nhiều, phần lớn đều bịt mặt, số ít khác biệt cũng chính là cái người đang lên sân khấu kia.

Tiêu Sơn nhìn thấy mặt Trương Tam trắng hồng, quần chúng vây xem như hổ rình mồi, đã chuẩn bị tùy thời có thể tiến lên khiêu chiến, lập tức sẽ âm ỉ to, vội vàng đứng giữa mọi người, nói: “Mọi người đừng hiểu lầm! Bọn ta cũng hận không thể bắt Tần Cối đi tìm chết!”

Tiêu Sơn tỏ rõ lập trường, không khí khẩn trương lập tức buông lỏng xuống, Tiêu Sơn nói tiếp: “Nhưng mà ta cảm thấy, mấy người tiểu đả tiểu nháo*, mặc dù tốt, nhưng độ đả kích chưa đủ, chúng ta nên một đòn trí mạng, để cho họ Tần trọn đời không thể vươn mình!”

(*Tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.)

Tiêu Sơn phê bình cách làm của mọi người, dĩ nhiên không ai cao hứng nổi. Nhưng lời hắn nói đã nâng đến một trình độ chính trị sâu sắc, bọn họ muốn phản bác, nhưng lại không biết phản bác thế nào mới được — bởi vì quan điểm không sai, hơn nữa lập trường rõ ràng dứt khoát.

Vì vậy tất cả mọi người mang theo chút xiu phần nộ nhìn Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Bọn ta tới đây, cũng bởi vì tiệm dầu này mang họ Tần, cứ tiểu đánh tiểu nháo như vậy, tiệm dầu này vẫn sẽ giữ nguyên họ Tần không đổi! Không bằng như thế này, chúng ta đập phá tất cả bảng hiệu này, đem thả xuống sông đi, chủ của tiệm này chỉ có thể đổi một bảng hiệu khác, sáng mai, tin tức bảng hiệu Tần gia trong vòng một đêm không cánh mà bay nhất định sẽ truyền khắp Lâm An, Tần Cối nghe được, cũng sẽ cảm thấy sợ mất mặt, sợ một ngày nhà của lão ta cũng bị gỡ bảng. Như vậy, chúng ta vừa có thể rút ra được cái gai trong mắt, lại có thể làm kẻ địch khiếp sợ, không phải tốt sao?”

Bỗng nhiên có người xen vào: “Chúng ta đập phá, chẳng lẽ Tần Trọng không biết thay mới?”

Tiêu Sơn nói: “Tần Trọng là loại người gì nha, là người bán dầu trung thực đảng hoàng! Lúc trước, ông ấy vẫn luôn treo bảng hiệu ‘Tiệm dầu Tần gia’, đã treo hơn mười năm, hiện tại đột nhiên đổi đi, nhất định sẽ bị rắc rối! Hiện tại chúng ta ép ông ấy đổi bảng hiệu, ông ấy khẳng định biết rõ, treo lại bảng hiệu ‘Tiệm dầu Tần gia’, đó là không thể thực hiện được, nhất định sẽ đổi cái tên khác!”

Lại có người nói: “Nếu như vẫn lấy tên này? Ta thấy Tần Trọng là một tên quỷ nhất gan, ông ta khẳng định không dám đổi tên đấy!”

Tiêu Sơn vô cùng tin tưởng điều này nên dám long trọng thề thốt: “Không có khả năng! Nếu như ông ấy vẫn ôm không tha bốn chữ ‘Tiệm dầu Tần gia’, đã nói lên ông ấy chính là thân thích của Tần Cối, mà không phải là trùng hợp bị oan uổng! Chờ đến lúc đó, mọi người cứ tới phá phách cướp bóc đốt đi! Hiện tại mỗi ngày đều đến đây làm khó ông ấy, cũng quá oan uổng cho ông ấy rồi, chỉ bởi vì ông ấy họ Tần? Quả thật là ‘không cần có’ a!”

(* mạc tu hữu: không cần có, vụ án của Nhạc Phi)

Ba chữ ‘không cần có’ vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc này Trương Tam mở miệng: “Ài, mọi người giúp đỡ chút đi! Cùng nhau ra tay phá hủy bằng hiệu, càng nhiều càng nhanh! Lính tuần tra ban đêm, đoán chừng không lâu nữa sẽ tới, đến lúc đó bị phát hiện cũng không tốt, mọi người mau ra tay đi!”

Sau khi Trương Tam nói xong lời này, Tiêu Sơn để ý thấy, bên trong một số quần chúng che mặt, có hai ba người cười không nói.

Tiêu Sơn hoài nghi mấy người này chính là quân lính đi tuần tra ở chỗ này, bởi vì Trương Tam từng nói với hắn, Hoàng Đế vì phòng ngừa trong thành có trộm cướp hỏa hoạn, ở mỗi khu phố cách khoảng hai trăm bước sẽ bố trí lính đi tuần, bên trong có ba đến năm tên lính khác biệt, chuyên môn dùng để tuần tra đường ban đêm.

Hôm nay hắn và Trương Tam ra ngoài một hồi, cũng không gặp phải tên lính nào, nhất định là có vấn đề!

Nhưng hắn cũng chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ gì có thể chứng minh —— người ta một che mặt, hai mặc đồ đen, ba không phải là loại chiến sĩ huấn luyện chuyên nghiệp như thời hậu thế, chỉ nhìn ngoại hình và đi đường cũng nhận không ra.

Tiêu Sơn âm thầm cân nhắc, người xung quanh nghe Trương Tam nói có lính đi tuần, cũng hiểu phải nhanh chóng ra tay! Bảy tám người cùng nhau làm, rất nhanh kéo xuống tất cả mấy tấm chiêu tử ‘Tiệm dầu Tần gia’ ở xung quanh.

Cũng có người phối hợp với nhau, gỡ hết hơn mười bằng hiệu ‘Tiệm dầu Tần gia’, đoán kiếm cũng không chọc lên vấn đề nữa, đổi lại thành phá hủy bằng hiệu. Rìu, mực nước cùng tiến lên, hơn mười bằng hiệu toàn bộ bị phá hủy, đáng ra phải hơn nửa canh giờ, hiện tại có bảy tám người cùng nhau làm việc, chỉ trong thời gian một nén nhang đã cửa năm xe bảy rồi.

Tiêu Sơn nghĩ vút mấy thứ này đi là được rồi, nhưng thấy quần chúng nhân dân thích một mối lửa, bọn họ chơi sướng rồi có chút không khống chế được, một trong số đó móc ra hỏa chiết tử trong ngực, quơ quơ vài cái trong không trung đã đem đồng này đốt lên. Tốc độ cực nhanh, căn bản không kịp ngăn cản.

(Hỏa chiết tử: cái cây thổi một phát lên lửa trong mấy phim kiếm hiệp í.)

Trong thành xảy ra hỏa hoạn, lại là trong đêm tối, vô cùng rõ ràng, lính tuần tra không có động tĩnh gì, nhưng mà ở lầu quan sát cách đó không xa, thị vệ có trách nhiệm trông coi hỏa hoạn lập tức phát hiện bên này có lửa, liền giơ đuốc làm hiệu, mới đầu mọi người nhìn thấy đuốc, vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, một người trong đó dậm chân nói: “Nhanh tản đi, nhanh tản đi! Một lúc nữa quan phủ sẽ đến, chúng ta đều bị bắt!”

Mọi người nghe xong, lập tức như chim thú tan tác, Tiêu Sơn và Trương Tam không kịp ngăn cản người kỳ lạ kia phóng hỏa, cũng nhanh bỏ chạy, lại lần nữa treo tường để quay về! Trương Tam một bên chạy một bên nói: “Một đám ô hợp, phóng hỏa làm gì? Ngày mai toàn thành sẽ biết chuyện này!”

Tiêu Sơn an ủi Trương Tam: “Không sao đâu, có bắt cũng không phải là chúng ta! Nhưng mà phải chạy nhanh lên.”

Sau khi hai người trở về, vốn là cùng nhau đi đến phòng Trương Tam, bởi vì đi ra ngoài cũng không quá nửa canh giờ, hai người làm trong phòng còn đang ngủ say sưa, không hề biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Tiêu Sơn nhìn thấy cảnh này, thở phào nhẹ nhõm, cũng về phòng mình nằm xuống.

Thời điểm hần nằm xuống giường, trong lòng suy nghĩ: Ngày mai cha nuôi nhất định sẽ đổi bằng hiệu, không biết gọi là Tiệm dầu Thanh Ba? Hay gọi là Tiệm dầu Mỹ Nương? Tuyệt đối đừng lấy nhũ danh của mình làm tên của tiệm a, Tiệm dầu A Miêu, nghe rất ngốc!

Hần còn đang muốn suy nghĩ con đường sau này mình phải đi như thế nào, bất đắc dĩ hôm nay thật sự quá mệt mỏi, sau khi trong đầu quyết định bốn chữ ‘Rèn luyện thân thể’, liền chìm vào giấc ngủ!

Ngủ một giấc đã là trưa ngày hôm sau, Tần Trọng và Vương Mỹ Nương cùng mấy người làm đến cửa tiệm mà không tới gọi hần.

Tiêu Sơn rời giường, sau khi dùng muối tinh chà răng, liền muốn đi xem thành quả đêm hôm qua một chút, làm bằng hiệu mới gì gì đó, khẳng định không nhanh như vậy được, nhưng ít ra có thể nhìn không thấy chữ ‘Tần’ khiến cho người ta chán ghét kia,

Hần nghĩ như vậy, bước chân nhẹ nhàng hơn không ít, mới đi hai bước, bỗng nhiên mặt đập trúng một người, thì ra là Trương Tam.

Trương Tam ủ rũ, cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, lại có chút xanh đen.

Tiêu Sơn ngạc nhiên nói: “Tam ca, huynh làm sao vậy?”

Trương Tam thở dài nói: “Aizz, tai họa rồi!”

Tiêu Sơn lấp bắp kinh hãi: “Tai họa gì?”

Trương Tam nói “Tiểu quan nhân tự mình đi xem sẽ hiểu! Đêm qua, quá toàn vẹn rồi!”

Tiêu Sơn không hiểu lắm, đi ra ngoài tiệm, chỉ nhìn thấy cha nuôi mình một bộ dạng mày chau mặt ủ, sắc mặt của mẹ nuôi cũng không được tốt lắm.

Tiêu Sơn tiến lên trước hỏi: “Cha, người làm sao vậy?”

Tần Trọng thở dài, nói: “Bằng hiệu nhà ta, đêm qua bị người ta phóng hỏa đốt đi, con có biết không?”

Tiêu Sơn nói: “Con vừa mới dậy, nào biết những thứ này? Nhưng mà, con nghĩ, những người đó đều rất hận Tần Cối, lại không dám đến chỗ lão ta, mới có thể tìm đến nhà chúng ta trút giận. Chúng ta chỉ cần đổi tên đi là được!”

Vương Mỹ Nương bất đắc dĩ nhìn Tiêu Sơn: “A Miêu, cũng không biết tại sao Tần Thừa Tướng nhận được tin tức nhanh như vậy, sáng sớm, ta còn chưa biết bằng hiệu nhà mình bị đốt, mà lão ta đã biết rồi! CỒN nói gì mà mọi người đều là một họ, lão quyết không để cho có người dưới chân thiên tử khi dễ người họ Tần. Hơn nữa lão cố ý phái người đưa cho chúng ta một bằng hiệu mới, nói đó là do tự tay lão viết, treo lên về sau không ai dám đến đây gây chuyện nữa! Ừ, con ra ngoài nhìn sẽ biết!”

Tiêu Sơn sững sờ một lúc, ngay sau đó nhấc chân chạy ra ngoài đường.

Quả nhiên, bằng hiệu thật to nền đen chữ vàng, đoan đoan chính chính nằm trên cửa, so với thứ mình phá đêm qua còn muốn lớn hơn, càng rắn chắc hơn, càng quý phái hơn...

“Gạt người a! Nhà ta chỉ là làm ăn buôn bán bình thường, vậy mà cũng ép chọn đội sao?” Tiêu Sơn âm thầm kêu khổ, chợt nhớ tới lời nói đêm qua —— Nếu như bằng hiệu mới vẫn còn là ‘Tiệm dầu Tần gia’! Mọi người cứ tới phá phách cướp bóc đốt đi!

Tiêu Sơn kinh ngạc một lúc, đã cảm thấy chuyện này có vấn đề! Hần bắt đầu đứng tại chỗ im lặng suy nghĩ, vì cái gì Tần Cối sẽ quản đến chuyện nhà mình!!

Đều nói sĩ công nông thương, thương là thứ bình thường nhất, Tần Trọng cũng chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi, vậy mà Tần Cối – Tế tướng Đường triều, lại để ý như vậy?

Tiêu Sơn im lặng đứng trước cửa, nhìn chữ ‘Tần’ có chút chướng mắt phía trên, bắt đầu phân tích.

Thứ nhất, đêm qua phóng hỏa, là trách nhiệm của thị vệ gác cổng, mà chỉ trong một đêm, Tần Cối đã biết được tin này, tin tức nhanh chóng như vậy, tốc độ nhanh như vậy, không thể không nói, vậy cánh Tần Cối không chỉ trải rộng trong triều đình, thậm chí ngay tại thành Lâm An cũng có rất nhiều trạm gác ngầm để

theo dõi. Đặc biệt hiện tại Tần Cối đã để ý đến nhà mình, như vậy sau này mình nói gì làm gì nhất định phải chú ý cẩn thận!

Thứ hai, tiệm dầu Tần gia cũng không có bối cảnh gì trong triều, cho dù vợ của Tần Trọng – Vương Mỹ Nương thời điểm làm hoa khôi cũng quen biết nhiều quan lớn chức cao, nhưng có thể khẳng định không có chỗ dựa gì gì đó a, nói như vậy thì, tiệm dầu Tần gia không thể nào có liên hệ chính trị với Tần Cối được. Còn về mặt kinh tế, tuy rằng cha nuôi mua bán dầu, là người xuất sắc trong việc kinh doanh, nhưng để đạt đến tình trạng sản xuất độc quyền thì còn cách rất xa! Như vậy xem ra, tuyệt đối không phải là lợi dụng về chính trị kinh tế mới khiến cho Tần Cối bỗng nhiên để ý tới một tiệm bán dầu nho nhỏ, muốn thu về phe.

Thứ ba, nếu như không phải cân nhắc về phương diện chính trị hay kinh tế, vậy cũng chỉ có thể là Tần Cối lợi dụng thanh danh của mình. Có người phóng hỏa đốt bằng hiệu tiệm dầu Tần gia, dễ nhận thấy đó không phải là do không vừa lòng với Tần Trọng mà là biểu đạt bất mãn với Tần Cối. Tần Cối cũng vô cùng rõ ràng điều này, cho nên mới ra tay nói cho thiên hạ biết, ai muốn bất mãn với ta, vậy tuyệt đối sẽ không khách khí! Cũng thừa dịp này, dựng nên uy danh của riêng mình? Nói cho thiên hạ biết, cho dù lên lút nghị luận cũng không được!

Tiêu Sơn nghĩ tới đây, lại lắc đầu, cảm thấy có chút không thích hợp. Nhưng rốt cuộc là chỗ nào không đúng, hắn cũng không biết.

Dù cho Tiêu Sơn biết lịch sử, cũng chỉ là sơ sơ. Tuy rằng hắn đã từng có một khoảng thời gian hứng thú với lịch sử Đại Tống, xem qua một chút sách ghi chép về Đại Tống, nhưng cũng không phải chuyên gia nghiên cứu Tống sử, nếu như là chuyên gia ở phương diện này, hoặc là nghiên cứu sâu về Tần Cối, có lẽ đã có thể đoán ra dụng ý thật sự của Tần Cối.

Sắc mặt Tiêu Sơn khá là khó coi, cái loại đã tìm tới cửa nhưng vẫn không có đầu mối, càng không có nửa điểm chuẩn bị, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, đây là một trận chiến không chuẩn bị, đối với mình vô cùng bất lợi, phải mau chóng thoát khỏi tình cảnh này.

13. Quyển 1 - Chương 13: Có Gì Hay Mà Đặc Ý?

Hắn vốn cho rằng, chỉ cần thuận lợi đổi bằng hiệu, là có thể phân rõ quan hệ với Tần Cối. Cho dù Tần Cối bị người chửi rủa cũng được, hay là thăng quan tiến chức cũng tốt, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn với tiệm dầu Tần gia.

Nhưng hiện tại xem ra, chuyện đổi bằng hiệu này, cũng là do mình quá ngây thơ ấu trĩ! Hiện tại người người đều biết, bằng hiệu này là do Tần tể tướng đưa, muốn cắt đứt quan hệ này cũng cắt không đứt rồi!

Nghĩ tới đây, Tiêu Sơn không khỏi nghĩ đến hơn mười năm sau, tình cảnh sau khi Tần Cối chết.

Sau khi Tần Cối chết, bởi vì Triệu Cối thống hận lão, cách chức toàn bộ vây cánh của lão, lại liên lụy đến quá nhiều người, chỉ là quan viên trong triều, thì có hơn một trăm người cho là vây cánh của Tần Cối mà bị cách chức. Con cháu ba đời Tần Cối đều cùng nhau không làm quan nữa. Bị xem là đồng đảng của Tần Cối, tuyệt đối không có kết quả tốt!

Nhưng đó là chuyện của hơn mười năm sau, nếu như bây giờ muốn đối nghịch với Tần Cối? Xin lỗi, đã bị Tần Cối nhanh chóng thủ tiêu! Huống chi, cha nuôi Tần Trọng chỉ là một thương nhân buôn dầu nho nhỏ mà thôi. Ở trong con bão, chỉ có thể là nước chảy bèo trôi, thân bất do kỷ.

Tiêu Sơn đứng tại chỗ, trong lòng phiền muộn, từ khi sinh ra cho đến bây giờ đã là hơn hai mươi năm, chưa từng có cảm giác ngột ngạt như vậy, giống như là gờ tay đánh vào đồng bóng.

Hắn nhìn lên bằng hiệu nhà mình, bốn chữ ‘Tiệm dầu Tần gia’ do chính Tần Cối viết. Tiêu Sơn vô cùng rõ ràng: Chuyện đã đến nước này, tránh né không còn tác dụng nữa. Chỉ có thể đối mặt, hơn nữa phải tìm ra hướng giải quyết!

Tiêu Sơn đang nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cha nuôi Tần Trọng gọi: “A Miêu, A Miêu!”

Tiêu Sơn từ trong trầm tư khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía cha nuôi.

Tần Trọng đi đến trước mặt Tiêu Sơn nói: “A Miêu, mấy ngày nữa con ở trong nhà đừng đi ra ngoài! Nhà của chúng ta đổi bằng hiệu, con ra ngoài gặp phải người quen, cũng không được tốt lắm.”

Tiêu Sơn hiểu được ý của ông: Hiện tại người người đều biết tiệm dầu Tần gia có quan hệ với Tần Cối (Cho dù trên thực tế thì cái rắm cũng không có quan hệ!), chính mình chạy loạn khắp nơi, gặp phải một vài người cầm phẫn, làm không tốt sẽ bị đánh, vẫn là ở trong nhà tốt hơn, chờ cơn bão này đi qua, thấy tốt hơn một chút rồi ra ngoài.

Nhưng Tiêu Sơn không muốn cứ ở nhà như vậy, hoàn toàn không thể nghe ngóng được tin tức bên ngoài. Loại cảm giác tin tức bị cắt đứt này khiến hắn có chút phát điên.

Vài ngày trước Tiêu Sơn còn có thể từ miệng Trương Tam hỏi thăm một vài tin tức ở thời đại này, nhưng Trương Tam chỉ là người làm trong tiệm, hiểu biết cũng có hạn, Tiêu Sơn cần một lượng thông tin càng nhiều càng tốt, để có thể lựa chọn được thời điểm, căn cứ tình huống đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Tiêu Sơn suy nghĩ một lúc, hỏi: “Cha, trong thành có tiệm sách nào không?”

Hắn biết rõ nghề in ấn của Đại Tổng vô cùng phát triển, sau khi Tắt Thăng phát minh ra cách in bằng chữ rời, người người viết rất nhiều sách.

Mà viết sách trong thời này, lại không giống với tiểu thuyết thời hiện đại, phần lớn đều là tình hình thực tế mất thấy tai nghe của thời cuộc, cùng với ghi chép lại những nơi đã đi trong thiên hạ. Với việc có thể nhanh chóng nắm bắt tình huống của thời đại này, là trợ giúp vô cùng lớn.

Tần Trọng tò mò nhìn Tiêu Sơn nói: “Có a, sao vậy, bỗng nhớ ra phải học rồi hả? Không phải hôm bữa ta mang về cho con hai quyển rồi sao?”

Tiêu Sơn xấu hổ, Tần Trọng mang về một quyển Thiên tự văn một quyển Tam Tự kinh, thứ đồ này hữu dụng sao?

Tần Trọng do dự một lúc, nói: “Thôi được, để ta dẫn con ra ngoài!” Quay đầu phân phó người làm trong tiệm, lại đi lấy một ít bạc vụn, sau đó mang Tiêu Sơn ra cửa.

Đây là lần thứ hai Tiêu Sơn được ra ngoài. Lần trước đi ra, Trương Tam chỉ lo đi đến pháp trường Thái Thị Khẩu, cũng không có giới thiệu phong tục tập tục chung quanh. Mà lúc trở về là đi cùng Triệu Viện, Triệu Viện dĩ nhiên sẽ không khờ đến mức giới thiệu phong tục gì gì đó cho một tên bản địa.

Nhưng lần này ra ngoài cùng Tần Trọng, lại hoàn toàn không giống, Tần Trọng qua một lối đi, liền nói cho Tiêu Sơn biết con đường này gọi là gì, chung quanh có những chỗ nào có thể đi, còn nói thêm ở đâu có món ăn ngon, ở đâu thú vị.

Tần Trọng vô cùng cẩn thận, cũng rất kiên nhẫn, không ngại phiền giới thiệu tất cả đặc điểm thành Hàng Châu cho Tiêu Sơn.

Hai người đi khoảng nửa canh giờ, Tiêu Sơn căn bản đã hiểu rõ về tình huống cùng bố cục của Hàng Châu.

Hoàng Cung Lâm An là ở phía nam của thành, rất gần tiệm dầu, chiều dài hơn một ngàn mét, nếu như đi bộ, chưa đầy hai mươi phút đã đến nơi. Cổng Hoàng cung nối từ nam đến bắc là một con đường rộng khoảng năm mươi mét, chính là Ngự Nhai trong truyền thuyết, từ cổng Hoàng Cung nối thành đến cổng Bắc, đi xuyên qua toàn bộ thành Lâm An.

Phía tây của thành không cần phải nói, dĩ nhiên là Tây Hồ nổi danh đỉnh đỉnh, thời điểm trời trong nắng ấm, đám quý nhân trong thành đều rời thành du hồ.

Mà khu vực náo nhiệt phần hoa nhất, là Chính An Kiều mà hiện tại hai người đang đứng.

Nơi đây là đoạn giữa của Ngự Nhai, cũng là trung tâm của thành, Thái Thị Khẩu mà ngày hôm qua chém Nhạc Vân và Trương Hiến cách nơi này không xa, Tiêu Sơn ngoái cổ nhìn, còn có thể nhìn thấy vệt máu mờ mờ trên mặt đất trắng xa.

Bởi vì ngày hôm qua có chém đầu, hôm nay chỗ được xưng là náo nhiệt nhất toàn thành, cảm giác không có nhiều người đi đường lắm, nhưng cửa tiệm hai bên lề đường lại nhiều vô số kể, nhìn thoáng qua, tiệm may, tiệm vàng bạc, khách điểm, tửu lâu, quán trà, ra vào tấp nập, thuyền ô bông trên sông vẫn vận chuyển hàng hóa qua lại.

Có thể tưởng tượng được thời điểm có nhiều người, là cỡ nào náo nhiệt phồn hoa.

Tần Trọng dẫn Tiêu Sơn vào một tiệm gọi là “Tiệm sách Trương gia”, người làm bên trong vô cùng nhiệt tình, liên tục giới thiệu sách hay cho cha con Tiêu Sơn, Tiêu Sơn cầm mấy quyển sách đưa qua nhìn thử, nhận thức ban đầu của mình vẫn là vô cùng sai lầm, tiệm sách Trương gia, chính là chuyên bán các loại tiểu thuyết để cho người ta tiêu khiển, Tiêu Sơn tùy tiện lật ra, tuy rằng không biết nhiều chữ phồn thể, nhưng miễn cưỡng có thể xem hiểu, bên trong có một tiêu đề là *Chàng bán dầu độc chiếm hoa khôi* !Tiêu Sơn biết rõ chuyện xưa này, nội dung chính là nói về cha nuôi một người nghèo kiết hủ lậu, như thế nào theo đuổi được mẹ nuôi vừa giàu vừa đẹp.

Trán Tiêu Sơn nổi đầy sọc đen, thấy bên trong căn bản không có thứ mình muốn.

Tần Trọng thấy Tiêu Sơn không chọn được quyển nào, liền phỏng đoán hỏi: “Sách ở chỗ này không được? Đúng rồi, bên kia còn có một nhà lấy sách từ Đại Tương Quốc Tự ở Đông Kinh, đều là mấy loại sách cổ của quê ta.”

Nói tới đây, giọng Tần Trọng không giấu được chút ảm đạm. Thành Biên Lương – Đông Kinh là thành phủ của Bắc Tống, từ sau khi Bắc Tống diệt vong, đã bị quân Kim chiếm giữ. Vừa nhắc tới tiệm sách này, liền nhớ đến quê hương, vừa nhớ đến quê hương, không khỏi nghĩ đến Bắc Phạt của Nhạc Phi, triều đình nghị hòa, trung thành bị oan, không có hy vọng hồi hương, một loạt chuyện khiến cho người ta cảm thấy buồn bực, mặc cho ai cũng không thể dậy nổi hứng trí.

Hai người nói xong, liền đi đến ‘Tiệm sách Vinh Lục Lang’, ông chủ và người làm trong tiệm, đều là người Trung Nguyên chạy nạn tới, nhìn thấy Tần Trọng liền không có vẻ mặt tốt, nhưng coi như lịch sự, đón hai người vào tiệm, lại hỏi Tiêu Sơn muốn mua loại sách nào.

Thời điểm Tiêu Sơn nói muốn xem một chút chuyện xưa của Biện Kinh và ghi chép ở phương Bắc, thái độ của người làm ngay lập tức thay đổi, liên tục đề cử vài cuốn.

Tiêu Sơn lấy quyển *Đông Kinh Mộng Hoa lục* đã từng lưu hành một thời, nói về đủ loại phong tục tập quán của Đông Kinh, cũng có *Tĩnh Khang kỷ văn* miêu tả Bắc Tống khi diệt vong, ghi chép cặn kẽ lại chuyện thành bị lật đổ. Cũng chọn hai quyển viết về *Tể tướng Đường* triều trước đây, cùng với một số quan lại tham gia chính sự triều chính. Lại thêm một ít sách về mối quan hệ với người Kim mấy năm qua, hoặc là những ghi chép của những người đã từng đi qua Yên Vân, nước Kim một thời. Khiến cho Tiêu Sơn bất ngờ ở chỗ, sách ở nơi này không chỉ có rất nhiều, mà còn có những loại bí mật* khác. Lại còn có một quyển miêu tả về cuộc “*Miêu lưu binh biến*” của Triệu Cấu, cùng một số kiến thức thực tế về Nam Tống.

(*Ở trang mạng TQ thì từ (hài hoà) không được dùng cũng không gõ được, cho nên mọi người đã dùng từ (cua đồng) để thay thế. (cua đồng) còn có ý nghĩa là bị xóa, bị che đi. Vì vậy, “cua đồng” còn có nghĩa là không rõ ràng, mập mờ.)

(*Miêu Lưu binh biến* (), còn gọi là *Miêu Lưu chi biến* (), *Minh Thụ chi biến* (), là một cuộc đảo chính diễn ra vào tháng 3 đến tháng 4 năm Kiến Viêm thứ ba thời Nam Tống Cao Tông, do hai tướng Miêu Phó và Lưu Chấn Ngạn phát động nhằm tiêu diệt phe chống đối của Xu mật xứ Vương Uyên và thế lực nội thị, tiếp đó là ép Cao Tông nhường ngôi cho thái tử Nguyên Ý. Cuộc chính biến kéo dài chưa được một tháng thì quân cần vương các nơi đã kéo quân đến; Miêu Phó không có khả năng khống chế cục diện, nên bị bắt và giết chết; Tống Cao Tông – Triệu Cấu được đưa trở lại ngôi vua lần thứ hai.)

Tiêu Sơn thầm cảm thấy may mắn bản thân xuống tay sớm, bởi vì theo hán được biết, Tần Cối trong tương lai không lâu nữa, sẽ làm những thứ này biến mất sạch sẽ. Ví dụ như quyển sách giảng thuật chuyện Tần Cối về Nam, là tuyệt đối không còn cơ hội có lại lần nữa! Lại càng không cần nói đến sách giảng thuật về chất vấn Triệu Cấu.

Chờ đến khi Tiêu Sơn đã chọn được sách, phát hiện trên quầy của chủ quầy, đã có thể lấp đầy một cái rương rồi, Tần Trọng có chút khó xử nhìn con trai: “A Miêu, con vẫn còn chọn sao?”

Ban đầu Tiêu Sơn không định vậy, nhưng khi nhìn thấy quyển Vũ kinh tổng yếu ghi chép về chính sách quốc phòng đời Tống, gật đầu nói: “Vâng, cuốn này cũng lấy về xem một chút!” Hắn rất nhọc nhằn, vũ khí chiến thuật cùng chiến lược trong chiến tranh thời cổ đại rất khác với chiến tranh của hiện đại.

Tần Trọng đi tới, nói nhỏ với Tiêu Sơn: “A Miêu, con đọc một lần cũng không xong, lần sau lại đến, cha không mang đủ tiền.”

“A?” Tiêu Sơn lấy làm kinh hãi, lúc ra cửa hắn nhớ rõ Tần Cối cầm theo một túi bạc, ít nhất cũng hơn ba mươi lượng, đủ cho một gia đình bình thường ăn trong một năm! Mua vài cuốn sách mà không đủ?

Nhưng Tần Trọng đã nói vậy, Tiêu Sơn đành phải lưu luyến buông xuống quyển sách giới thiệu binh pháp trong tay, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, loại lý thuyết này dù có nhìn hay không cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Thời điểm tính tiền mới biết được sách mua ở Đại Tống thật đắt, so với txt Trung Quốc thật không thể sánh được, Tần Trọng bỏ ra hết cả một túi bạc, chủ quán gói sách lại thành một bọc, lại phân phó người làm mang về cho hai người. Người làm được nhận trọng trách, vừa đi vừa cười nói: “Tần đại quan nhân, công tử nhà ông chuẩn bị khảo thi trạng nguyên hả? Ta thấy có một số chữ hắn đọc không biết! Có muốn thuận đường mua thêm ít giấy mực gì đó không?”

Tiêu Sơn lắc đầu, cảm thấy không cần, bản thân không có ý định thành người viết thư pháp, hơn nữa trong tiệm đã có giấy bút, muốn ghi chép cái gì, có thể tùy tiện lấy sổ của cha nuôi ra làm bút kí.

Nhưng Tần Trọng lại cảm thấy đề nghị này rất tốt, hôm nay nhìn thấy con trai mua nhiều sách như vậy, tuy rằng khoa cử cùng với số lượng không có gì liên quan, nhưng con trai có ý định đi lên con đường đọc sách, nên phải toàn lực ủng hộ!

Vì vậy ba người lại đi đến một cửa tiệm mua văn phòng tứ bảo (bút, giấy, nghiên mực, mực), sau khi mua xong mới trở về.

Tần Trọng vừa đi vừa cân nhắc, không biết con của thương nhân có thể khảo thi hay không, nghe nói cũng có đại thương nhân dùng tiền mua lương tịch, xem ra sau này phải cố gắng buôn bán, kiếm nhiều tiền, mua cho nhi tử xuất thân thật tốt!

Chờ đến khi mang một đồng sách về lại tiệm dầu, Vương Mỹ Nương ra đón, sau khi mời người làm giúp mang sách về cho hai người một bàn trà, lại đến phòng Tiêu Sơn, nhìn qua đồng sách kia.

Tiêu Sơn còn chưa đọc, bà đã đọc đến mê mẩn rồi, đặc biệt thời điểm nhìn thấy Đông Kinh mộng hoa lục, hai vành mắt đều đỏ, Tần Trọng ở một bên khuyên nhủ: “Nương tử cũng đừng quá thương tâm, nghĩ đến triều đình một ngày nào đó sẽ đánh lại...”

Nói ra những lời này, Tần Trọng biết mình hồ đồ rồi.

Vợ chồng hai người đều là người Đông Kinh, bây giờ nhìn thấy sách của cố hương, lại nghĩ đến tình cảnh triều đình bây giờ, đều cảm thấy buồn bực không vui.

Tiêu Sơn đọc mấy quyển sách kia một lúc, vô cùng không quen, tác phẩm văn học cổ còn dễ, dù sao lúc đi học cũng đã học qua, cũng không quá khó hiểu, chủ yếu là đọc không quen chữ phồn thể, hơn nữa còn có nhiều chữ chưa nhìn thấy bao giờ, Tiêu Sơn suy nghĩ một lúc nói: “Cha, trong quyển sách này có mấy chữ con không biết, mời thầy đến dạy, có phải tốn rất nhiều tiền không?” Hắn mua sách đã tốn nhiều tiền như vậy, chỉ sợ mời thầy lại càng đắt hơn nữa, cũng không biết cha nuôi có trả được không.

Sau khi Tần Trọng nghe xong, mặt hiện lên vẻ đắc ý: “Cần gì mời thầy? Học văn của mẹ con rất tốt a! Năm đó trạng nguyên cũng phải chịu thua tâm phục khẩu phục! Ta biết được mấy chữ, cũng là do mẹ con dạy, con có chỗ nào không biết, cứ đi tìm mẹ con mà hỏi!”

Tiêu Sơn khê giật mình, ngay sau đó phản ứng lại, mẹ nuôi năm đó là hoa khôi Lâm An, ngâm thơ tác phú chính là kiến thức cơ bản, bằng không thì làm sao câu dẫn được khách làng chơi cao cấp... chỉ là, Tiêu Sơn nhìn về mặt đắc ý của Tần Trọng, âm thầm lắc đầu: Bị vợ của mình dạy học, có cái gì tốt mà khoe khoang đắc ý?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-tong-de>